

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CADILAR KONSEYİ

AYTUĞ TUNÇ DEVECİ

*İyilikle kötülüğün, kurbanla celladın
birbirine karıştığı bu hikâyede, kimsenin ruhu
beyaz kalmayacaktır. Çünkü adalet,
bazen cehennemden geçer.*

Ayısı Kitablığı

CADILAR KONSEYİ

AYTUĞ TUNÇ DEVECİ

ÖADILAR KÖNSEYİ

AYTUĞ TUNÇ DEVECİ

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu

Son Okuma: Aysima Gösterit

Kapak Tasarımı: Zebartdesign

Sayfa Tasarımı: Ren Kitap

Basım Tarihi: Ekim 2025

ISBN: 978-625-5915-82-5

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Gri Basım Sanayi. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. No: 83/1

Güven İş Merkezi A Blok İç Kapı No: 67

Topkapı Zeytinburnu-İstanbul

info@gribasim.com.tr Tel: 0212 544 25 41

Sertifika No: 44488

www.renkitap.com

CADILAR KONSEYİ

AYTUĞ TUNÇ DEVECİ

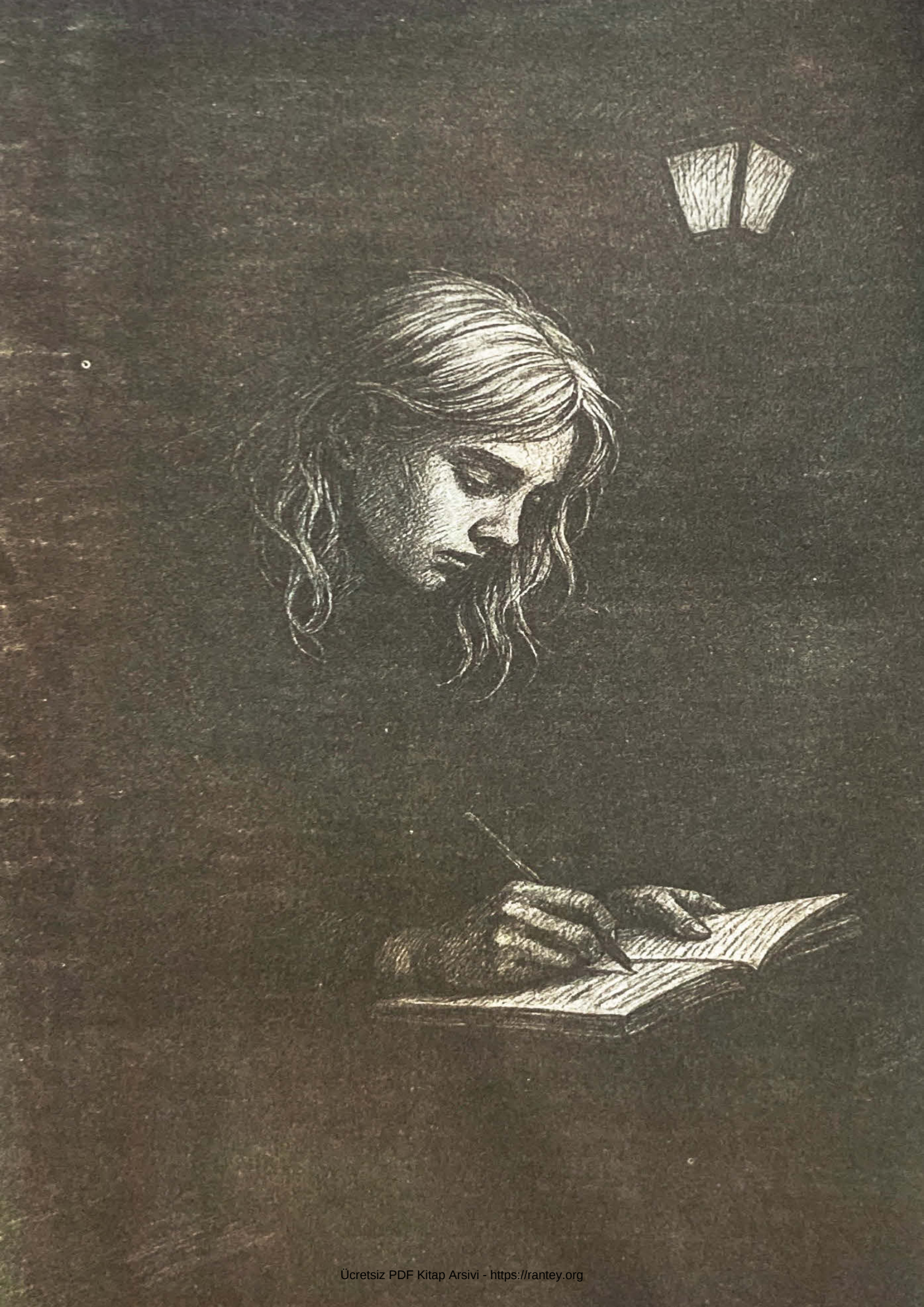
İçindeki sihri göstermekten korkan herkese...

-BİRİNCİ KISIM-

-Birinci Bölüm-

Koparılan Sayfalar

**“Çünkü iki kişi, ancak onlardan biri ölmüşse
sır saklayabilir.”**

-The Pierces/Secret

Ben Cornelia...

Yine son zamanlarda kendimi çok fazla içerisinde bulunduğum rüyalarından birindeydim. Üçüncü bir göz olarak, bir yerlerde yaşanan olaylara tanıklık ediyor, elimden hiçbir şey gelmediği için öylece uzaktan izliyordum.

Bu rüyalarda okuldan bir kızı takip ediyordum. Rüya- larıma daha önce de giren bu simayı biliyordum. En ba- kımlısını bile kıskandıracak kadar canlı saçları, okyanus mavisi gözleri ve çilekten daha kırmızı yanakları...

Rüyamda peşinden gittiğim bu kız, üst sınıflarımızdan Arelin Rowan'dı ve anladığım kadarıyla önünde duran deftere bir şeyler yazıyordu.

“Hayatınızdan sonsuza dek birlikte olacağınıza inan- dığınız bir kişinin çıkması...

Bu, o kadar acımasız bir durumdur ki insana bildiği her şeyi sorgulatır.

Ruhunuzun bir kısmının öldürüldüğüne tanık olacağı- nız ilk gerçek olaydır.

İşin en can yakıcı kısmı ise bu olayın katilinin, bir zamanlar kalbinizin tutkuyla atmasının sebebi olmasıdır.

Sonuçta günün sonunda insanı öldüren şey, daima en sevdikleri olmuştur.”

Arelın Rowan

Arelın’ın defterine, bu türden şeyleri yazmasının nede-nini biliyordum.

Ne yazık ki kısa bir süre önce sevgilisinden ayrılmıştı.

Fakat anlaşılan kızın bu cümleleri kaleme almasının sebeplerini çözemeyen başkaları vardı. Çünkü o anda karanlığın içinden bir kadın çıkagelmiş, “Sana bu satırları yazdıran delikanlı ile tanışmak isterdim,” demişti.

Bir an için sesin nereden geldiğini çıkaramayan Arelın, korkarak hızlı bir manevrayla defterini kapattı. Tabii bunda, gecenin karanlığında tek başına oturmasının da etkisi vardı.

Kadın, “Güzel biriydi, değil mi?” dedi. “Gerisinde böyle kırgınlık bırakanlar hep en güzelleri olur. Yoksa neden bu satırları yazasın?” diye sorarak cümlesinin devamını getirdi.

Arelın ise dışarıda karşılaştığı yabancıların, kendisiyle bu şekilde muhatap olmasına alışkın değildi. Yine de cevap vermemenin kabalık olacağına inandığından, “aslında tam tersiydi,” dedi. “Arkadaşlarım, söz konusu erkekler olduğunda zevkimin berbatlığıyla alakalı benimle hep dalga geçmişlerdir.”

Kadın ise onun bu sözlerinden sonra, “Öyleyse senin için biraz daha üzıldüm,” diyordu.

Arel’in, bu yargılamayı fark ettiği anda, bir adım geri çekildi ve kadınla arasına mesafe koydu. Bence haklıydı da. Sonuçta kadın, kız müsaade etmeden sorduğu bu patavatsız soru yetmiyormuş gibi bir de üzerine fikrine danışılmadığı hâlde böyle bir yorumda bulunmuştu.

Şimdi de kızıdan izin almadan yanına oturmuş, sözlerinin devamını öyle getiriyordu.

“Merak etme. Senin gibi hazırlıksız yakaladığım bir kıza öğütlerde bulunarak kafasını ütülemeyeceğim. Yalnızca tek bir şeyi aklından çıkarmamalısın; o da kim-senin seni bu denli yaralamasına izin vermemen gerektiği. Özellikle de bir erkeğin...”

Kısa bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Çünkü hiçbir erkek buna değmez.”

Sadece konuşmakla kalmıyor, bir yandan da eliyle kızın omzunu sıvazlayarak, sözlerini desteklediğini hissettiriyordu.

“Çünkü hiç kimse buna değmez.”

Kadın, cümlelerine noktayı koyduktan sonra söylediği bu şeyler ona birilerini anımsatmış gibi yüzük parmağındaki alyansa baktı. Kadının alyansının altın rengi, elini her oynattığında yüzüne yansıyor, ışıldayarak gözlerini kamaştırıyordu.

“Hem bu konuda belki de sana tavsiye verebilecek en son insanımdır genç kız. Zira bir zamanlar ben de sevgi-

me layık olamayan bir adam için aklımın sesini dinlemeyi bırakmıştım.”

Kadının söylediği bu son cümleden sonra Arelin, karşısındakini küçümseyen bir tavır takınmış gibiydi.

Hâlbuki Arelin’i tanıdığım kadarıyla insanları hor gören bir karaktere sahip olmadığını söyleyebilirdim fakat ukalaca bir yaklaşımla, “Bu söylediklerinizden sizin de zamanında, terk edildiğinizi mi anlam gerekiyor, bu nedenle beni anladığınızı?” dediğinde beni şaşırtmıştı.

Kadın ise hemen, “Bir nevi,” diye cevap vererek laflarını sürdürdü. “Sonuçta insan her şeyi sözle değil, yaşamışlıklarla öğrenir. Ayrıca da ben, aynı şeyler başıma geldiği için senin yerine kendimi koyabiliyorum genç kız. Kısacası evet, bu nedenlerden dolayı da seni anladığımı söyleyebilirim.”

Bu açıklamanın ardından yargılanmadığını, tam tersine yalnızca teselli edilmeye çalışıldığını anlayan Arelin, “Madem öyle peki, siz ne yaptınız? Siz terk edilmekle nasıl başa çıktınız?” dedi. Bu defa içtenlikle soruyordu.

“O adamın en yakın arkadaşıyla evlendim.”

Bir an hazırlıksız yakalanan Arelin, büyük ihtimalle kadının böyle bir cevap vermesini beklemediğinden dolayı kendine hâkim oladı ve yüzüne alaycı bir tebessüm yerleştirdi.

Arelin’in yansıttığı aynı gülümseme benim yüzümde de belirliyordu. Çünkü konuşmanın devamının böyle geleceğini ben de öngörememiştim.

Kadın, kızın elindeki defteri kendi tarafına doğru alıp ağır hareketlerle sayfaları çevirmeye başladı. Bir yandan da kelimeleri ardı arkası kesilmeden dudaklarından dökülmeye devam ediyordu.

Bu sefer son derece ciddi bir ses tonuyla, “Bu kadar gevezelik yeter. Artık esas konuşulması gereken meselelerden bahsedelim. Mesela ortamdaki bariz mantık hatasına değinecek olursak...” dedi.

Arelin, tam iyice rahatlamaya başlamıştı ki bu cümleyi duymasıyla yeniden diken üstünde oturur gibi oldu, korkusu tekrar ortaya çıkmıştı.

“Gecenin bu karanlığında normal insanlar önlerini bile zar zor görerek ilerliyorken, sen nasıl oluyor da hiçbir ışık kaynağına ihtiyaç duymadan defterine bir şeyler yazabiliyor ve okuyabiliyorsun?”

Kadının bunu sormasıyla kızın yüzündeki sıcak tebessüm gitmiş, yerini katı bir ifade almıştı. Öyle ki, tenimde hissetmeye başladığım rüzgârdan değil; Arelin’in o surat ifadesinden dolayı, iliklerime kadar ürpermiştim.

“Senin tarafından yapılabilen ama diğer insanlar tarafından yapılamayan tek şey bununla da kalmıyor, öyle değil mi Arelin? Hatta bu, üzerinde durulmasına bile değmeyecek kadar küçük, minicik bir örnek.”

Ben daha ne olduğunu çözemedim, kız tüm bunlara kulaklarını tıkayarak yerinden fırladı ve gerisin geri hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı.

“İsmimi nereden biliyorsunuz?” diye cevabından korktuğu bir soruyu haykırıyordu, bir yandan da “Neden bahsettiğinizle ilgili hiçbir fikrim yok,” diyerek kadına karşı çıkışmaya devam ediyordu.

Aslında bu derece tedirgin olması, kendisi için söylenenler hakkında gayet de bir fikri olduğunu gösteriyordu. Bunu, yeterince zeki olan herkes anlardı.

Derken karanlığın içerisinde iki kadın daha çıkageldi. Fakat deminden beri konuşan kadın, açık ara içlerindeki en güzel kişiydi. Gözleri bir zümrüdü andıracak kadar yeşildi ve o zifirî karanlıkta bile bir yılanın gözlerini andıracak şekilde parıl parıl parlıyordu.

Arelin, “Kimsiniz siz? Benden ne istiyorsunuz?” diye aynı korku dolu ifadeyle kendini tekrarladı.

Deminden beri susmak bilmeyen ve zümrüt yeşili gözlere sahip olduğundan bahsettiğim o kadın, dolu fakat bir o kadar da nahif ve kibar bir ses tonuyla, “Yapma ama bizi ilk gördüğün anda bu sorunun cevabını kalbin sana verdi tatlım. Kalbinin derinliklerinde, bizim kim olduğumuzu biliyorsun,” dedi.

“Ne olduğumuzu... Tıpkı bizim de senin ne olduğunu bildiğimiz gibi.”

-İkinci Bölüm-

Siyah Ruh

“Mahkemede veya mahkeme dışında adalet diye bir şey yoktur. Belki de adalet, nihayetinde bazı kişilerin kararına bağılı olan kusurlu bir kavram olduğı içindir bu. Kendi deneyimleri, ön yargıları, doğru ve yanlış neyin tanımladığına dair hisleri olan insanların kararına bağılı olan bir kavram olduğı için. İşte bu yüzden, sistem sizi yüzüstü bıraktığında, çıkıp kendi adaletinizi kendiniz aramanız gerekir.”

-Emily T.

Okuldan arkadaşım Arelin'in, defterine bir şeyler yazarken kaçırıldığını gördüğüm bu kâbustan sonra zar zor uyanabilmişim. İşin doğrusu kâbusun öyle bitmesini hiç beklememişim.

Son anda beliren iki kişiyle beraber toplamda üç kadın, Arelin'i bileklerinden tuttukları gibi zorla sürükleyerek bir yere götürmüşlerdi. Ne yazık ki nereye götürdükleri göremeden uyanmışım.

Bu rüyayı ilk kez görmüyordum. Son birkaç haftadır gözlerimi kapatıp da uykuya daldığım her an, Arelin'in kaçırıldığı bu sahnelere, en baştan tekrar ve tekrar şahitlik ediyordum.

Kızın, kâbusumda gördüğüm defterine yazdığı satırlarını ise aklımdan asla çıkaramıyordum. Sevgilisini kaybetmesinin hüznüyle o satırlarda belki de her insanın hayatında bir kere tatma şansını elde edebildiği bir duygudan, aşk acısından bahsetmişti.

Ancak ben, Arelin'in kaleme aldıklarını, kendime göre değiştirmek ve bir yenisini eklemek istiyordum. Çünkü bana göre bu hayatta daha büyük, insanı daha içinden çıkılamaz cehennemlere sürükleyen başka acılar vardı.

Mesela ölüm...

Değer verdiğiniz bir insanın ellerinizden alınması, gözlerinizin önünde kayıp gitmesi...

Babamı kaybettiğim günü gözlerimin önüne getirdiğimde, bu aklımdan geçenler benim için daha da bir anlam kazanıyordu.

Aslında bana bu hisleri anımsatan, neredeyse hiçbir gün aklımdan çıkmamalarına sebep olan yegâne şey, az önceki rüyamda karşılaştığım Arelin'in defterine yazdığı satırlar da değildi.

Neredeyse içinde bulunduğum her odanın köşesinde görmeye alıştığım bu sinir bozucu silüetti.

Evet, yine karşımdaydı. Üzerinde yavaş yavaş uyanmaya koyulduğum kanepenin tam karşısındaki duvarda duruyor, bana bakıyordu. Havada uçuşan bir toz kümesinden farksız, beni gittiğim her yerde takip eden karanlık bir gölgeden ibaretti. Babamın ölümünden birkaç hafta sonra hayatımda belirmiş ve o dönemden beri de peşimden ayrılmamaya âdeta yemin etmişti.

Fakat bu silüet tam olarak babam mıydı, yoksa henüz tanımadığım bir erkeği mi temsil ediyordu... Onu da bilemiyordum. Bu konuda bekleyip görerek keşfetmekten başka bir çarem de bulunmuyordu.

Zaten Şu anda önemli olan mevzu da bu değildi.

İçerisinde bulunduğum odanın duvarında yine belirlemek te olan bu, bahsini ettiğim gölgeyi umursamayarak uyan dığım kanepeden kalkıp derin bir nefes aldım.

Kendi evimde ya da kendi odamda değildim, bir yabancının koltuğunda uyanıyordum. İşin kötü yanı ise bu koltuğun sahibi olan o yabancının benden haberi yoktu. Evine ondan habersiz, gizlice girmiştım. Koltuğuna ondan habersiz, gizlice yerleşmişim.

Yırtmaçlı ve derin dekolteli siyah elbisem ise yine üzerimdeydi. Çünkü işlerini bitirmeyi planladığım insanların beni ilk gördüklerinde çekinmelerini ya da korkmalarını istemiyordum. Bedenimi önemsemelerini ve ona odaklanmalarını amaçlıyordum.

İlk vücuduma odaklandıklarında kimliğimle veya onların evinde ne aradığım la pek fazla ilgilenmiyorlardı. Sadece salonlarının ortasında buldukları dekolteli sürprize seviniyor, gerisini umursamıyorlardı. Bu kadar sığ ‘insan’lardı.

Bu dediğimi saniyesinde kanıtlayan ev sahibi adam, dışarıdan döndüğünde ve beni salonunun ortasında bulduğunda sert bir tepki vermek yerine, “Sen de kimsin?” diye sordu.

Yeni hedefim olan bu adamı baştan aşağı inceleyip “*Son yaptığın şeyden sonra belki de görmek isteyeceğın son kişiyim,*” dedim.

Başka söze gerek kalmadan, bu cümleyle ne demeye çalıştığımı açıklamak adına yanımdaki kumandaya uzandım ve adamın arkasında duran televizyonu açtım.

Televizyona yansıttığım görüntüler oynamaya başladığında, o saniyeleri ilk gördüğüm anlardaki gibi rahatsız oluyordum.

Bir çöp bidonuna yaklaşan adam, uyuyan bir kedinin yanına doğru gidiyordu. Görüntüler, adamın o zararsız kediye işkence ettiği kısımlara geldiğinde ise her zamanki yaptığım şekilde gözlerimi kapattım.

Ona, televizyonu açarak yansıttığım bu görüntülerin ardından tek bir şey sordum:

“Neden? Neden bir köşede, kendi hâlinde yaşayan zararsız bir hayvana bunu yaparsın ki?”

İşlerin hiç de ummadığı noktalara gittiğinin farkına varınca telefonuna doğru uzandı. Büyük ihtimal polisi aramaya koyulacaktı. Klasik, hep öyle yaparlardı. Zaten bu adamın farklı olacağını da beklememiştim.

Buna karşılık usulca, “Arayabilirsin. Hatta telefonunu ver, senin yerine ben arayayım. Polislerle ve seninle bir kere daha bu görüntülerin üzerinden geçelim. Çünkü sen de farkındasın ki bu video kaydının sana sebep olduğu davadan serbest bırakılmayı hak etmiyordun,” diye tekrarladım.

Bu sefer de koltuğun kenarına yaslı şekilde duran, o videodaki kedinin üzerinde kullandığı aynı bastonu benim

üstümde de kullanmaya kalkışınca sabrımın son noktasına ulaştım.

Fakat hiçbir şey yapmaya tenezzül bile etmeden, sadece ellerimi ona doğru kaldırmam yeterli geliyordu. Dokunmadan, önümde âdeta saydam bir duvar belirmiş gibi bana yönelttiği bastonun havada asılı kalmasını sağlıyordum.

Neye uğradığını şaşırان adam, yaşadıklarına anlam veremediğı için bu sefer de cümleyi değiştirip, “Nesin sen?” dedi.

“Emin ol, bunun cevabını öğrenmek geceleri uykunu kaçırır. Bir daha rahat uyuyabileceğın bir geceyi bulabilirsen tabii,” diye cevapladım.

Yine hiç temasta bulunmadan, yalnızca parmak uçlarımı oynatarak sopayı aşağıya indirmesini sağladım.

“Kızını kaybetmenin acısını; güçsüz, çaresiz bir hayvandan çıkarmak başından geçenleri hafifletebildi mi? Ya da eşinin seni bırakmasının intikamını savunmasız bir kedi yavrusundan almak kederini azaltabildi mi?”

Ağzımdan çıkan her kelimedden sonra adamın yüzündeki şaşkınlık artıyor, dudaklarımdan dökülen her sözcüğün ardından daha da bir dehşete kapılıyordu.

Muhtemelen bütün bunları nereden bildiğimi merak ediyordu. Doğal olarak bir şey diyemiyor, herhangi bir karşılık veremiyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Ellerimi indirip önümdeki saydam bariyerin kaybolmasını sağlayarak adamın yüzünü bana doğru yaklaştırmasına izin verdim.

Bu defa parmaklarımı adamın cildine kondurup hafifçe onun yüzünü okşamaya koyuluyordum. Parmaklarımla onun derisine dokunduğum her bölgeden, adamın gözeneklerinden siyah bir toz kütlesi çıkıyordu.

Ruhu, ellerime dökülüyordu.

Birkaç saniye bekledikten sonra elimi geriye çektiğimde, siyah bir duman formunda olacak şekilde işaret parmağımla başparmağımın arasında sıkışıp kalmıştı.

Adamın, tırnaklarımın üzerinde uçuşan siyah ruhuna bakarak, “Ruhunun nasıl da karardığını görüyor musun? Bunu sen yaptın hâlâ da yapmaya devam ediyorsun ve inan bana, ruhun bir kere kararmaya başladığı zaman durmuyor. Her geçen gün daha da siyahlaşıyor. Ta ki geriye tek bir beyaz kalmayana dek. Bunu ise nereden bildiğimi sorma, yalnızca sözüme güven,” dedim.

Bir hafta önce çekilmiş o videodaki öldürdüğü kedinin cesedini, yanımızdaki koltuğun üzerindeki gazete kâğıdına dolanmış paketi açarak ortaya çıkardım.

“Şimdi ne yapacağız biliyor musun?” diye kendimi tekrarladım.

Adamın, vücudundan çıkararak avucumun içine aldığım o duman formundaki kara ruhunu, hayvanın cansız bedenine götürerek burun deliklerine ve aralık kalmış dudaklarına doğru üfledim.

“Senin ruhunu, bu kedinin cesedinin içine hapsedeceğim. Böylece bu masum kediye yaşattığın o anları, onun bu cansız bedeninin içerisinde en başından itibaren sürekli yaşayacaksın. An ve an, tekrar ve tekrar, saniyesi saniyesine. Ta ki o karanlık ruhundan geriye yargılanacak tek bir parça kalmayıncaya dek. Bu, senin bu dünyadaki cehennemin olacak. Ne yapsan da ne kadar yalvarıp haykırsan da çıkamayacağın cehennemin...”

Adamın ruhundan geriye alıp da kedinin cesedinin içerisine koyabileceğim tek bir kırıntı bile kalmadığında, işimi bitirdim.

Evet, kendimi böylesine bir amaca adamıştım.

Sosyal medyada veya haberlerde her gün, hayvanlara türlü türlü zararları verip karşılığında hiçbir ceza almayan insanları izlemek canıma tak etmişti.

İnsanoğluna karşı işlenen suçları cezalandırmak için görevlendirilen süper kahramanların hikâyelerini okuyarak büyümüştük hep. Fakat hayvanlara yapılan zulme karşı çıkmaya yeltenen kimse olmamıştı.

İşte o dönem, bu sorumluluğu kendim üstlenmeye karar vermiştim. Fakat bu, bir kahramanlık öyküsü değil, bir intikamın hikâyesi olacaktı. Hayvanlara azap çektiren her kişiden intikamımı alana dek asla durmayacaktım.

Haberleri duyduğum anda hayvanları öldüren bu insanları buluyor, siyah elbisemi de giydiğim gibi böyle, gizlice onlardan önce evlerine girerek gelmelerini bekliyordum. Sonrasında ise hepsine az önce uyguladığım ceza yönteminin aynısını uyguluyordum.

Bu, benim gibi özel güçlere sahip diğer kızların sergileyemediği bir yetenektir.

Evet, yeteneğimi böyle bir amaç için kullanmak ise tabii ki beni bir yere kadar yıpratıyordu. Sınırları vardı bir kere. Ruhunu çıkardığım her insan yüzünden kendi ruhumdan da bir parça kaybediyordum.

Bunu her yaptığımda günlerce uykusuz kalıyor, mide bulantısı ve baş dönmesi gibi fiziksel etmenlerden dolayı da yemeden içmeden kesiliyordum. Fakat sonucuna değdiğine inanıyordum.

Bugüne dek yalnızca bir kere yakalanmıştım. Onda da zaten belirli bir süre ıslahevinde yatarak, cezamı çekip çıkmıştım.

Üstüne üstlük o ıslahevinde geçirdiğim yılların benden götürdükleri dışında, bana bir şey kazandırdığını bile söyleyebilirdim. Çünkü şu anki en yakın arkadaşlarımdan biri olan Dora'yla orada tanışmıştım.

Başka hiçbir şeye tenezzül etmeden, adamın ruhunu içerisine yerleştirdiğim kedinin cesedini alıp binayı terk ettim. Daha buradan okula gidip ilk derse yetişmeye çalışacaktım.

Tüm bu yaşananlar sırasında, beni rahatsız eden tek bir şey vardı. O da en başında bahsettiğim o siyah silüetin, ben bütün bunları yaparken odanın köşesinde durduğu yerden beni izlemesiydi.

Nedensizce karakterimin, bu bazılarına göre karanlık sayılabilecek taraflarını o silüetin görmesini istemiyordum. Hâlbuki bu yaptıklarımdan dolayı beni yargılaya-

bilecek veya fikir yürütebilecek bir şey değildi. Çünkü yalnızca basit bir gölgeden ibaretti.

Yine de bu şekilde davranmaktan da kendimi alıko-yamıyordum. Her ne yapıyorsam, o rahatsız edici göl-ge etrafımdayken çekinerek yapmaktan duramıyordum. Neredeyse, benden soğumasından korktuğum için böyle davrandığımı itiraf edebilecek hâllere düşüyordum.

Fakat tabii ki itiraf etmiyordum, etmeyecektim de. Çünkü bu ben değildim.

Öyle olduğuma inanan herkesi de az önce yaptığım gibi cehenneme yollamaya hazırdım...

-Üçüncü Bölüm-
Alevlerin Kızı, Dora Oberlin

“Bir sırrı saklamak, ateşle oynamak gibidir. Başkasına aktarmaya çalışırsanız, aktardığınız kişiyi yakarsınız. Ancak kendi elinizde tutarsanız da eninde sonunda yanan kişi siz olursunuz.”

-Emily T.

Okula varmamla beraber yine aynısını yaptım. İkinci derse yetişmeye çalışırken koştuğum için kesilen nefesimle kendimi arka sıralardan birine attım.

Benim hemen ardından bahsettiğim ıslah evinden tanıştığım ama o zamandan beri de konuşmayı asla kesmediğim Dora geldi. Anlaşılabileceği üzere şu anda gitmekte olduğum okulda da hâlâ arkadaşımıydı. Bugün, farklı şekillendirdiği mor saçlarıyla fazlasıyla ilgi çekici görünüyordu.

Dora, okulda anlaşılabildiğim sayılı kişilerdendi. Çünkü o da bizlerdendi, benim gibiydi, özel bir kızdı. Fakat o, yeteneklerimi kullanım biçimimi pek onaylamıyordu. Zira benim tam tersime, deliyle deli olunmaması gerektiğine inanan biriydi. O, kendi özel yeteneklerini böyle amaçlar için asla kullanmazdı.

Bence asıl yanlış, insanları bu şekilde ayırmaktı. Deli ya da akıllı, fark etmezdi.

Bir insan, yaptıklarının sonuçlarından kaçırırsa veya hak ettiği , ona evren tarafından verilmıyorsa o görevi üstlenerek adaleti yerine getirmek size düşerdi. En azından ben, -ahlaki açıdan ne kadar sorgulanabilir olabileceğini kabul etsem de- buna inanıyordum.

Yalnızca bu da değil, Dora'yla çoğu şeyde zıt kişiliklere sahiptik. Kendisi daima hayat dolu, sinir bozucu derecede enerjik ve bir o kadar da samimi bir insandı.

O, girdiği ortamı pespembe aurasıyla ısıtır, etrafına öpücükler saçardı. Onun karakterine ve bitmek tükenmek bilmeyen öz güvenine karşı çıkabilen bir insana rastlamak ise neredeyse imkânsızdı.

Sınıfa girip de yalnızca bir kere yüzüme bakmasıyla, “Yine kendine hâkim olamadın değil mi?” demesi bir oldu.

“Cevabını bildiğin soruları sormamalısn Dora,” diyerek yanıtladım.

Böyle konuştuğu anlarda yaptığım gibi yine kulaklıklarımı takmaya çalışıyordum ki hızlı ve sert bir hamleyle onları çekip çıkardı.

“Bunu daha kaç defa söylemem gerekiyor bilmiyorum ama lütfen tekrar etmeme izin ver. Diğerlerinden farklıyız diye Tanrı'yı oynamamız gerekmiyor Cornelia. Tamam, o vicdansız insanların hayvanlara yaptıklarını ben de yanlış buluyorum ve tabii ki savunmuyorum ancak onların cezasını böyle vermek sana düşmez,” diye diretti. Ağzından çıkabilecek herhangi bir kelime veya cümleyle beni caydırmayı başarabilecekmiş gibi davranıyordu.

Dora, kendince yanlış bulduğu hareketlerden beni vazgeçirmeye çalışarak vicdanıma dokunmaya uğraşıyordu işte. Ama ben, gardını kolay kolay indirebilen bir insan değildim. Bu nedenle genellikle kontrolümü kaybediyor ve onu kırıyordum. Fakat bizim arkadaşlığımızın dinamiği de buydu. Tüm anlaşmazlıklara, farklılıklarımıza ve kusurlarımıza rağmen birbirimizin kardeşi olmaya devam ediyorduk.

Biz, bu şekilde ufak tefek atışmaya devam ederken, koridorlardan gelen birtakım bağrışmalarla irkildik. Sınıfımızdaki meraklı tipler de hemen, neyin bu tür bağrışlara sebebiyet verebileceğini çözmek adına sınıftan dışarı koşmaya koyuluyordu.

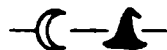
Ciddi anlamda koridordan öylesine içten ve şiddetli yakarışlar yükseliyordu ki ben bile kapıdan çıkıp da kontrol etmeye çekiniyordum.

Dora, korku dolu gözlerle kilitlenmiş hâlde bana, ben de ona bakakaldım. İnsanlar, bu denli çılgılık atacakları kadar neye denk gelmiş olabilirlerdi?

Daha fazla dayanamayarak, neler olduğunu anlamak adına sınıftan çıkıp koridora gitmiştik ki korktuğum direkt başıma geldi.

Dehşet verici bir manzarayla karşı karşıyaydık.

Sabahki kâbusumda kaçırıldığına şahitlik ettiğim Arelin'in cesedi koridorda, gözlerimizin önünde duruyordu.

Demek sabahki o kâbusu bu yüzden görmüştüm. Bugün, okulda bu manzarayla karşılaşacağımız için.

Zaten uzun süredir gördüğüm o rüyanın sıradan bir rüya olmadığı her hâinden belliydi. Gerçekleri yansıttığını her türlü tahmin ediyordum. Fakat bu varsayımımın, aradan geçen bu kadar kısa bir sürede, bu derece hızlı bir şekilde onaylanacağını da öngörememiştim.

Sabah, sokak kedisini öldüren o adamın evinde beklerken, koltukta uyuyakalmış ve uykumda da yine Arelin'in kaçırıldığını görmüştüm.

Eski sevgilisini kaybetmesinin acısı hakkında defterine bir şeyler yazarak bir nevi günlük tuttuğunu, sonrasında da tanımadığım bir kadın tarafından tutsak alındığını...

Hatta yalnızca bir de değil, kimliklerini bilmediğim üç kadın tarafından bileklerinden tutularak, çekilip kaçırıldığını...

Belli ki o kadınlar, Arelin'i bu yüzden kaçırmışlardı. Onu öldürüp cesedini de bu şekilde okula, daha doğrusu bize gönderebilmek için...

Fakat anlamıyordum. Kendi hâlinde yaşayıp giden ve kimseye zararı dokunmayan bir kıza kim, neden böyle bir şey yapmak isterdi ki?

Deminden beri kimliğimi unutuyor, bir kenara pısmış hâlde olaylara seyirci kalıyordum ama hayır. Bazı şeyleri normal bir insanmışçasına sorgulamayı bırakıp işe koyulmalıydım. Bunun zamanı gelmişti de geçiyordu.

Arelin'in etrafına toplanmış insanları iterek onun cesedine yaklaşmaya çalıştım. Böylesine muazzam bir kızın

sonunun bu şekilde bitmesi de ne kadar acınası bir durumdu. O parlak saçlarından, pürüzsüz cildinden ve deniz mavisi gözlerinden geriye eser kalmamıştı. Yalnızca bir ceset nasıl görünüyorsa öyleydi.

Daha fazla oyalanmadan Dora'ya, Arelin'in etrafının boşalabilmesi için insanların dikkatlerini dağıtmamız gerektiğini söyledim. Hiç ikiletmeden, koridorun sonundaki pencerelerin güneşliklerinden birine bir bakış atarak perdenin alev almasını sağladı.

Yani dış görünüşe ve karakterine aldanmamak gerekiyordu. Ona dışarıdan denk geldiğinizde, çocuksu giyimi ve tavırları yüzünden yeteneğinin böyle bir alanda yattığını tahmin edemeyebilirdiniz.

Hiçbir kitabın, kapağına göre yargılanmaması gerektiğinin en büyük örneklerinden birisiydi Dora. Çünkü mor, bukleli saçlarının ve renkli elbiselerinin ardında tamamıyla alevlere aitti.

Alevlerin kızıydı...

Üstelik bir yerleri ateşe verdiği, ne ilk seferiydi ne de son olacaktı.

Nereden mi biliyordum?

Onunla bizzat içerisinde tanıştığım ıslah evinde, süremizi doldurup da serbest kalma günümüz geldiğinde yangın çıkarmıştı.

Sonuçta baştan aşağıya sübyancılıkla, tacizle ve çocuk istismarıyla dolup taşmış o ıslah evinin bir şekilde yok edilmesi gerekiyordu. Dora da orada devreye girmiş ve gerekeni yapmıştı.

Şu an yine Dora'nın ateşe vermesiyle koridorun sonuna tutuşan perdeler, büyüyecek bir yangının haberini veriyordu. Doğal olarak da herkes Arelin'in cesedini bir kenara bırakarak kendi derdinin peşine düşüyordu.

En sonunda hepsi kızın tepesinden çekilip bizi yalnız bıraktıklarında Arelin'in yanına yaklaştım. Onun cesedinin üzerinde, *görüşümü* kullanabileceğim bir eşya aramaya koyuldum.

İnsanların kişisel eşyalarına dokunarak onların geçmişinde yaşanmış birtakım sahnelere tanıklık edebiliyordum. Bu yeteneğe ise *görüş* yeteneği deniyordu. Şimdi de yapmak istediğim buydu. Çünkü Arelin'in üstündeki kişisel eşyalarla temasa geçtiğim anda, neler yaşandığını veya onun nasıl öldürüldüğünü öğrenebilirdim.

O an, kızın ellerinin arasında, sıkıştırılmış bir hançere denk geldim. Bir şeyin replikasına benziyordu. Sahte ve bir o kadar da yapay duruyordu. Üzerinde, hangi kiliseye ait olduğunu anlamadığım bir kilisenin motifleri bulunmaktaydı.

Hangi amaçla o hançeri oraya, Arelin'in ellerinin arasına bıraktıklarını bilmiyordum ama öğrenecektim. Bu derece ilgimi çektiğine göre biri tarafından kasıtlı olarak oraya yerleştirildiğine inanıyordum ki, temas etmemle beraber bu varsayımım doğrulandı.

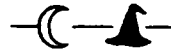
Yapma hançere dokunmamla beraber görüş yeteneğim aktif hâle gelmiş ve kendimi, gerçekte yaşananları yansıtan başka bir rüyanın içerisinde daha bulmuştum. Arelin'in geçmişindeki günlerden birinde...

Bu seferki rüyada üşüdüğüm bir yerdeydim. Kare bir platformun üzerinde duruyor, sert ve soğuk bir betona basıyordum. Bu kare yerin dört bir kenarı ise kırmızı peletrinli kadınlarla kaplıydı. Hepsinin yüzlerinde çeşit çeşit maskeler bulunuyordu. Başlarına geçirdikleri kapüşonlardan dolayı saçları dahi belirginlikten uzaktı.

Tabii platformun tam ortasında bulunan üç kadın hariç...

Onlar yüzlerine ne bir maske takmışlardı ne de saçlarını gizemli, kırmızı bir kapüşonun gerisinde saklamışlardı. Kim oldukları su gibi berrak ve güneş gibi gün yüzündeydi.

Onların hemen önündeyse Arelin vardı. Elleri, kolları bağlanmış ve ağzı kapatılmış hâlde yerlerde sürünüyordu.

İçlerinden zümrüt yeşili gözlere sahip kadın sözlerine, “Biz cadılardan birini tam anlamıyla öldürmenin üç yolu vardır. İlki damarlarımızdaki kan kaynayana kadar yakılmaktan geçer. İkincisi ise o kan gibi herhangi bir sıvıda boğulmaktan,” diyerek başladı.

Anladığım kadarıyla kadın, cadılık tarihine değiniyordu. Çünkü orta çağda cadı olduğundan şüphe edilen insanlar ya yakılarak ya da boğularak öldürülürdü. Fakat bahsini ettiği o üçüncü yöntemden benim de haberim yoktu.

Derken kadına bir hançer uzatıldı. Kendisine seslenilerek, “Ruhbiçen, Malesandra,” denildi.

Demek ki o yılanı benzeyen yeşil gözlerinden, kudretinden ve azametinden bahsedemeden duramadığım o kadının ismi buydu.

Malesandra...

“Evet,” diye cevap verdi Malesandra.

Konuşmalarını devam ettirirken, parmaklarının arasından tuttuğu o gümüş işlemeli hançeri işaret ediyordu.

“Ancak bir Ruhbiçen ile bir cadının ruhunu, esansına zarar vermeden çekip çıkarabilirsiniz.”

Belli ki açıklamayı bir kenara bırakarak uygulamalı biçimde sunumuna devam etme kararı almıştı. Çünkü bir anda sözlerine noktayı koyup elindeki bıçağı Arelin’in kalbine sapladı. Kızın ruhu anında kalbinden çıkarak bıçağa doğru akmaya başladı. Beyaz bir duman olarak o bıçağın etrafını kaplıyordu.

Evet, Arelin’in ruhunun rengi beyazdı. Bu bile onun masum ve temiz bir hayat yaşadığının göstergesiydi.

Ardından Malesandra bir adım öne çıktı ve bu, beyaz ruhu derin bir nefes alarak burnundan içine çekmeye koyuldu.

Ciddi ciddi kızın ruhunu solumaya başlamıştı. Saniyeler içerisinde Arelin’den geriye kalan ne varsa içine çekerek bitiriyordu. Neden böyle bir şey yaptığını ise yavaş yavaş anlamaya başlıyordum.

Malesandra, bıçağın çevresinde dönen Arelin’in ruhunu emerken, içine çektiği her dumandan, her nefesten sonra daha da gençleşiyordu.

Kadının cildindeki kırıksıklıklar, saçlarındaki aklar ve derisinde bulunan sarkıklıklar azalıyordu. Beslendiği asıl şeyin Arelin'in gençliği olduğunu o anda fark ettim.

Bizleri, kendi soyumuzdan olan bu kadının neden katlettiğini ancak şimdi çözebiliyordum. Sonuçta biliyordum ki o ve arkadaşları avcı değildi. Hayır, avcılar yalnızca erkeklerden oluşurdu.

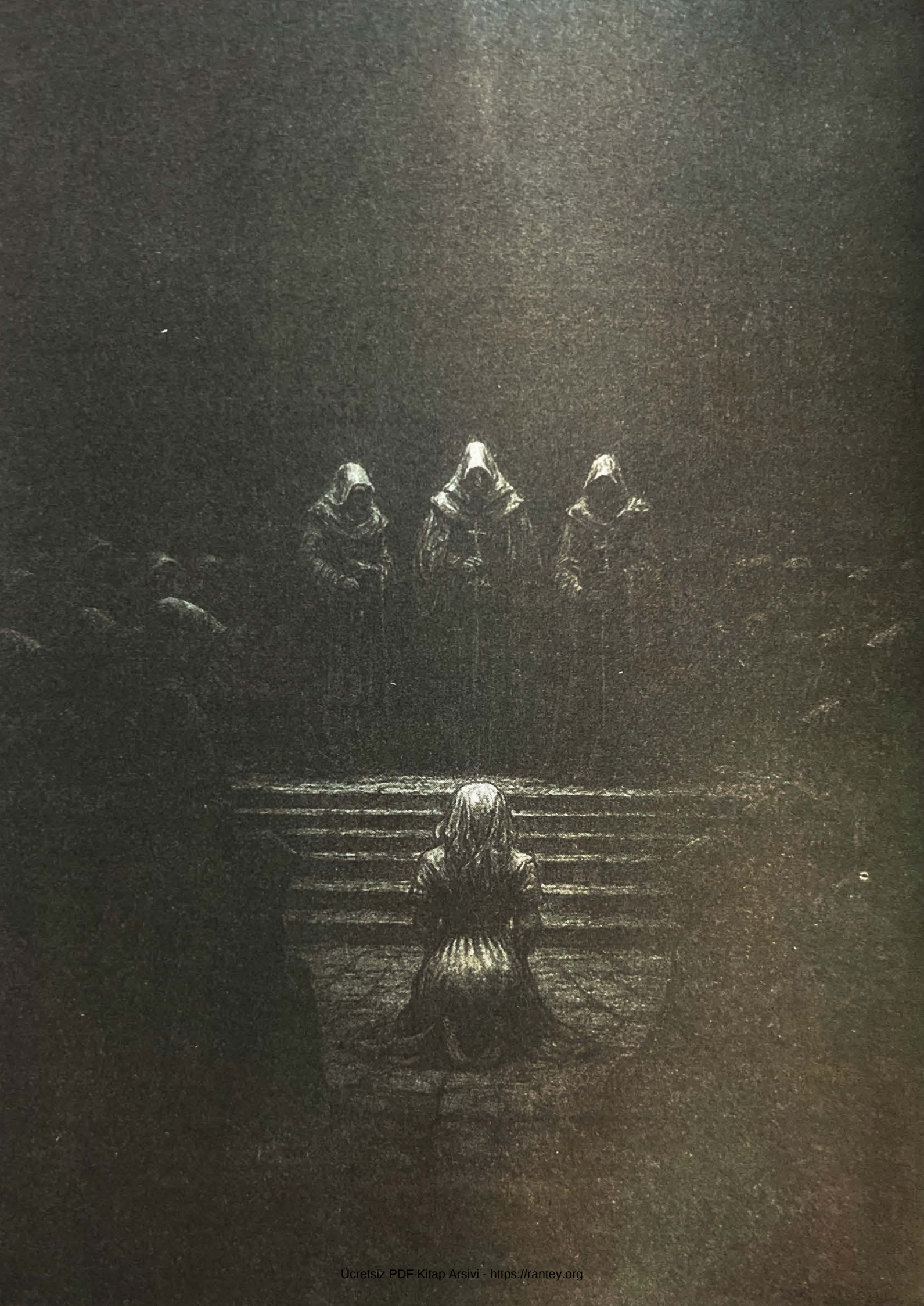
Malesandra'nın ve o an, o ortamda bulunan tüm kadınların benden farkı yoktu. Yani onlar da birer cadıydı. Yine de bu gerçeği umursamıyor ve bizi, Arelin örneğinden de görüldüğü üzere öldürmeye devam ediyorlardı. Çünkü gençliğimizle, ruhumuzla beslenerek sonsuza dek güzel kalabilmeyi arzuluyorlardı.

O anlarda, çoktan yaşanıp bitmiş bir olaya tanıklık ediyordum. Arelin'in üzerindeki çakma hançere dokunmamla devreye girmiş görüş yeteneğim sayesinde ısınlandığım rüyada kızın geçmişini, daha doğrusu öldürüldüğü anları izliyordum. Yani bitip gitmiş, geride kalmış dakikaları seyrediyordum.

Bu sahnelerden çıkarmam gereken sonucu çıkardığım ve öğrenmem gerekenden de çok daha fazlasını öğrendiğim için artık gitme zamanım gelmişti.

Gözlerimi kapatarak uyandığımı hayal etmemle, görüş yeteneğimin beni içerisine soktuğu bu rüyadan arındım. Şimdi, tekrar okulumuzdaki koridordaydım ve Dora, bağırarak kriz geçiriyor, dehşet verici bir durumun daha haberini veriyordu.

-Dördüncü Bölüm-
William Ozbörn

“Hamletin de Ophelia’ya söylediği gibi, ‘Tanrı insana bir yüz verir, insan ise kendisine başka bir tane daha yaratır.”

Kimliğimizin bu iki yarısı arasındaki mücadele, kim olduğumuz ve kimmiş gibi davrandığımızın arasındaki savaş, kazanılamaz. Her hikâyenin iki yüzü olduğu gibi her insanın da iki yüzü vardır. Birisi dünyaya gösterdiğimiz, diğeri ise içimizde sakladığımız. Her birimizin içinde hem iyilik hem de kötülük için bir potansiyel barınır. Ancak ahlaki ayırım çizgisini bulanıklaştırabilenler gerçek gücü elinde tutar.”

-Emily T.

Dora üzerime atlayıp bana sıkıca sarıldı.

“Bir an seni kaybettiğimi sandım,” dedi.

Kızın eli ayağı birbirine dolanmış hâldeydi, resmen bacakları titriyordu.

“Öylece yığıldın kaldın Cornelia. Transa geçmiş gibiydin, ne yapacağımı bilemedim.”

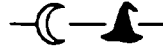
“Sakin ol Dora, yalnızca rüya görüyordum. Arelin’in nasıl öldürüldüğünü öğrenmek için bilerek uykuya daldım,” dedim.

İnsanları ya da herhangi bir canlıyı sakinleştirme konusunda pek iyi olmadığımın gayet bilincindeydim. Fakat ukalalık etmenin veya Dora’nın, bana göre daha hızlı panikleyen bünyesiyle dalga geçmenin yeri değildi.

Ayrıca, bir şeyleri ondan saklamaya devam etmenin de gereği yoktu. Açıkça belliydi ki önümüzdeki günlerde bu tür, yaşamla ölümün arasında kalacağımız anlar fazlasıyla artacaktı. Sonuçta Malesandra, eninde sonunda bizim de peşimize düşecekti.

Bu nedenlerden dolayı daha fazla vakit kaybetmeden, “Sana açıklamam gereken şeyler var Dora,” diyerek konuya girdim.

“Kulaklarını iyice açıp dinlersen, iyi edersin.”

“Zaten benim görüş yeteneğimden haberdarsın,” dedim.

“Evet.”

Görüş yeteneğinin nasıl bir şeye benzediğini daha öncesinden ona anlatmıştım. İnsanların kişisel eşyalarına dokunduğumda, geçmişlerinde yaşadıkları ve tanıklık ettikleri olayları görebiliyor, gerçekte yaşananları yansıtan bir rüyanın içerisinde izleyebiliyordum. Tabii bu yeteneği vücudunda barındıran tek kişi ben değildim.

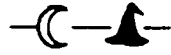
Görüş becerisine sahip olan onlarca, belki de henüz tanıma fırsatına erişemediğimiz yüzlerce cadı vardı. Ben, onlardan yalnızca birisiydim. Herkeste de bulunmuyordu. Mesela benim veya kendi öz ablasının aksine Dora’da yoktu. Bu nedenle Dora oldu olası ablasını kıskanırdı. Bu gibi kendisinin sahip olamadığı ama ablasının bünyesinde barındırdığı pek çok yetenekten dolayı Dora, kendini hep az da olsa eksik ve güçsüz hissetmişti.

Arelin’i kaçıran kadınlardan bahsettim. Malesandra’dan ve onun, anladığım kadarıyla hiç yanından ayırmadığı, sürekli birlikte gezdiği iki arkadaşından.

Cümlelerime noktayı koyduğumda ise Dora, doğal olarak aklına gelen ilk soruyu sordu. “Peki, bu kadınlar bizden ne istiyor?”

Bu sorunun yanıtı ise çok basitti. Bir saniye bile duraklamadan yanıtlayarak cevabını sundum:

“Gençliğimizi... Güzelliğimizi...”

“Sanırım amaçları bizden gençliğimizi ve güzelliğimizi çalmak. Kadının Arelin’e ne yaptığını tarif etmekten kaçınıyorum Dora. Çünkü kabullenemiyorum.

İlk önce Arelin’in, kalbine sivri bir hançer sapladı, ardından ruhunun yüzeye çıkmasını sağlayarak, kızın ruhunu emip resmen dediğim gibi gençliğini sömürdü. Arelin, aklına gelebilecek en acımasız şekilde öldürüldü.”

Beni hayretle dinleyen Dora, ağzımdan çıkan her kelimeden sonra daha da bir sarsılıyordu. Bu tür şeylerin dedikodusu, cadıların bulunduğu toplulukların arasında çok dönerdi. Fakat o da ben de ilk defa gerçekliklerine şahitlik ediyorduk.

“Yani başımıza, tepemizdeki avcılar yetmiyormuş gibi bir de bunlar çıktı. Bir tek türümüzün, kendi türünü katletmediği kalmıştı,” dedi.

Kafamı sallayarak onayladım.

Derken öylesine bir şüphenin ancak Dora’nın aklına gelebileceği bir şey sordu. “Etrafını inceleyebilme fırsatını yakalayabildin mi peki?” Biraz duraksayıp devam etti.

“Hatırlayabildiğin, aklında kalan bir görüntü var mı? Nerede olduklarına dair bir ipucu yakalayabilirsek, bu kanlı ritüellerine de son verebiliriz.”

Her zaman söylüyordum. Zeki olan daima oydu, ben değil.

“Aslında üstünde durmaya değer bir şey var,” dedim.

Gözlerinin içi parlayarak, “Nedir?” diye sordu.

“Şöyle ki Arelin’i öldürdükleri yer, bir kilisenin içini andırıyor gibiydi. Soğuk ve karanlık bir yerdi. Bir ayın gerçekleştiriyorlardı ve bunu, kare bir platformun üzerinde yapıyorlardı.”

Bu açıklamama karşın Dora, neyi kastettiği hakkında en ufak bir fikir yürütemeyeceğim sözlerini fısıldadı. “Tıpkı ablamın öngördüğü gibi.”

Anlaşılan şaşırma sırası bu sefer bendeydi.

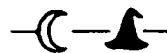
“Ablanın öngördüğü mü? Ne demek istiyorsun Dora?”

Bir an beni kollarımdan tutup, “Seni bir yere götürmeliyim Cornelia. Nedenini sorgulama. Yalnızca beni dinle ve sözüme güven,” dedi.

“Hemen şimdi mi?” diye garipseyerek sorguladım. Onun da hâl ve tavırları iyice tuhaflaşmaya başlamıştı.

“Evet, hemen şimdi.”

Yangın ve Arelin’in gizemli ölümü sebebiyle yetkililer okula gelmeden hemen önce oradan ayrıldık.

Bazen Dora'yla benim, nasıl yakın arkadaş kalabildiğimizi sorguluyordum. Çünkü neredeyse bir tane bile ortak noktamız bulunmuyordu.

Şu anda bile mesela. Beni iliklerime dek korkutarak, ablası Alegria'nın çalıştığı kafeye götürmeye ikna ettiği bu yolda yürürken, adımlarımızı dahi farklı atıyorduk. Tepeden tırnağa birbirimizden uzak karakterlerdik.

O, hep daha marjinal görünmeyi seçerdi. Bense giydiğim simsiyah kıyafetlerimle genelde gölgelerde saklanmayı diler, tanımadığım insanların kalabalığında kaybolmakla uğraşırdım.

Tabii saydığım gerekçelerden dolayı Dora'yla gezdiğim zamanlarda bu, bir hayli zorlaşırdı. Fakat sorgulamıyordum işte, alışmıştım. Onu benden yaşça küçük, hayat dolu ve enerjisi hiç bitmeyen kız kardeşimmiş gibi kabul ediyor, öyle varsayıyordum.

Okuldan çıktıktan sonra çok değil, birkaç dakikalık yürümenin ardından Dora'nın ablasının çalıştığı kafeye ulaşabildik. Okulun çevresindeki öğrencilerin sürekli olarak takıldığı mekânlardan bir tanesindeydi.

Dora'nın ablası Alegria, bunu söylemekten her ne kadar biraz utansam da çıkarıcı olduğu öne sürülebilecek bir insandı. Bizim aksimize doğumunda ona bahşedilen özel yeteneklerini işe çevirmeyi kafasına koymuş ve bahsini ettiğimiz bu kafede falcı olarak işe başlamıştı.

Görüş yeteneğini falcılık alanında kullanıyor, insanların içtiği kahve fincanlarına dokunarak onların geçmişi-

ne ziyaretlerde bulunuyordu. Doğal olarak müşterilerine sunduğu kehanetler ve öngörüler de hep doğru çıkıyordu. Bu da onu falcılık tarihindeki en zengin kişilerden biri hâline getiriyordu.

Aslında nereden bakılırsa bakılsın gayet mantıklı bir tutumdur. Ben de bu yöntemle başvurabilir ve harçlığımı böyle çıkarabilirdim.

Kafenin kapısını açmamızla beraber yukarıda şingirdayan zincirle tüm bu düşüncelerimden ve içimden geçirdiğim konuşmalarımın çıktım.

Çalışanlardan biri gelip bizi boş masalardan birine yönlendirdiğinde, “Kim için gelmiştiniz?” diye sordu. Derken cevap vermemize gerek bile kalmadan Alegra, odasından çıkarak, “Ben de sizi bekliyordum,” dedi. Her şeyin ciddiyeti işte o an tak etmişti.

Anlaşılan Dora haklıydı.

Alegra, buraya gelmemiz gibi küçük bir detayı bile öngörebildiyse, konuşmaya başladığında kim bilir başka neleri ortaya çıkaracaktı.

İkimiz birden ayaklanmıştık ki, “Sen dur,” dedi Dora’ya. “Konumuz yalnızca Cornelia’yı ilgilendiriyor.”

Kalkıp Alegra’nın odasına doğru ilerlemeye koyuluyordum ki o anlarda belki de görmek isteyeceğim son şeye denk geldim ve irkilerek duraksadım.

Kafenin kapısının önünde bir çocuk duruyordu.

Bir an, tüm kontrolümü kaybederek olduğum yere yığılmamak için önümdeki sandalyeden destek almaya

çalıştım. Çünkü resmen dizlerimin bağı çözülmeye başlamıştı.

Zira tam da o an görmüştüm.

Bu çocuk, oydu.

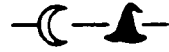
Babam öldüğünden beri bana musallat olarak tepemden bir saniye bile ayrılmayan, son haftalarda kuyruğum gibi ben nereye gidersem peşimden gelen o gölgeydi. Daha doğrusu algılayabildiğim kadarıyla o gölgenin sahibiydi.

Bunu nereden mi anlıyordum?

Beni takip eden gölge; sahibini görmemle, yani o çocuğu görmemle, beraber kayboluyor, onun bedeniyle bütünleşiyordu.

Demek ki, beni haftalardır takip eden o silüet, bu çocuğa aitti.

Demek ki bu çocuğun silüetiydi...

Arkasına yavaşça döndüğünde bakışlarımız kesişti.

Kapı kolunu okşarcasına tutarak kavradı. Ardından kapıyı çekip açarak ağır hareketlerle içeriye girmeye yeltendi. Dikkatini ise bir saniye bile üzerimden ayırmıyordu.

Tam kendimden emin ve sert adımlarla onun geçtiği masaya ilerliyordum ki bir anda arkamda duran Dora, “Onun yanına gitmeyi planlamıyorsun herhâlde?” diye sorarak beni durdurdu.

“Neden, kim ki o?” dedim.

“Sahiden bilmiyor musun?” diye belirttiğindeyse iyice meraklanmış ve bir tık da endişelenmeye başlamıştım.

“Avcılardan biri.”

Hâlbuki dışarıdan tüm zamanını kas yapmaya adanmış, spor salonuna gitmekten başka hiçbir hobisi bulunmayan, sıradan bir erkeğe benziyordu. Boş vakitlerinde benim gibi cadıların peşine düştüğü ve cadı avcılığı yaptığı hiçbir hâlden belli değildi. Dora söylemeseydi asla tahmin edemezdim.

Madem avcılardan birine şimdi burada, bu kafede denk geliyordum, kaçmayacaktım. Onlardan biriyle yüzleşebilme fırsatı doğmuştu ve bu şansı kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Üstüne üstlük işlerin sarpa sarması durumunda kendimi savunarak alt edebileceğim bir tipe de benziyordu. Çünkü iri yarı vücuduna rağmen en fazla benim yaşlarımda görünüyordu.

“Sinirlerine hâkim ol Cornelia, kendini açık etme. Biz onun kimliğinden haberdarız ama o seni anlamamış olabilir,” dedi Dora. Bunu söylerken tek derdi beni korumaktı. Muhtemelen başıma bir şey gelmesinden korkuyordu ama bir şeyi kafaya koyduğumda gözümün ne derece karardığını da unutuyordu.

“Eğer bugüne dek onları her gördüğümüzde bir köşeye saklanan küçük bir kedi yavrusundan farksız davranmısaydık, şu an bu uyarıyı yapmak zorunda kalmayabilirdin Dora. Hem bir yerlere sığınmaktan, güçlerini bastırmak-

tan ya da gizlenmekten sıkılmadın mı?” diye ben de aynı direnci sürdürdüm.

Yıllardır hangi atışmamızda beni bir kararımдан caydırmayı başarabilmişti ki? Benimle o an ne kadar tartışırса tartışın beni ikna edemeyeceğini ve nefesini boşa tüketeceğini biliyordu. Ben, yine en sonunda kendi bildiğimi okuyacaktım. Bu yüzden daha fazla diretmeden, beklediğimden de kolay pes ederek, “Peki. Git,” dedi.

“Fakat şunu belirteyim, buradan sizi izliyor olacağım Cornelia. Çocuğun en ufak bir hareketinde, en ufak bir yanlışımda devreye girerim, ona göre. Sonradan karışıyorum falan diye sakın bana kızma.”

Hafif bir tebessümle, “Tamam. Fakat sen de ablanın odasına git ve benim gelmemi orada bekle. Seyredeceksen de en azından uzaktan seyret. Ortalıklarda bulunma ki çocuk şüphelenmesin,” dedim.

Daha fazla vakit kaybetmeden veya konuşmakla oylanmadan Dora’nın yanından ayrılmam gerekiyordu.

Sonuçta avcı, beni bekliyordu.

-Beşinci Bölüm-
Akrep Kapanı

“İnsanlar, kendi bildikleri doğrulardan kolay kolay vazgeçmez ve diğer kişilerin fikirlerini belirli bir yere dek umursar. Herkes, günün sonunda kendi bildiğini okur. Sonuçta ateşin ölümü, daima pervaneden olur.”

-Emily T.

Daha masaya oturmamla çocuk, “Hayat sürprizlerle dolu,” diye söze girdi.

“Bir gün alıp başını ormana gidiyor ama dönüşte eve götürecek bir tane bile koyun bulamıyorsun. Başka bir gün ise kendini, gittiğin kafelerden birinde o kuzulardan biriyle aynı masaya otururken buluyorsun.”

Bana böyle *kuzu* diyerek kendi avcılığına değiniyor, *koyun* yakıştırmasında da bulunup onun tarafından hedef alındığımı belirtiyordu. Bu esprisine gülmeli miydim, bilemiyordum.

Bozuntuya vermeyerek, ben de şakasının devamını getirip, “Sorun değil, üzülme. Çünkü karşında sandığının aksine bir koyun oturmuyor,” dedim.

Komik bir şey söylediğimi sanmıyordum. Tam tersine bunu bir meydan okuma olarak görüp bu tutumumdan dolayı rahatsızlık bile duyabilirdi. Ancak yalnızca gülümseyordu. Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldığında hafif bir tebessüm sergiledi.

“Cesaretine hayran kaldım doğrusu. Direkt konuya girip birbirimizden bazı şeyleri saklamaya çalışmadan, bir şeyleri gizlemeye uğraşmadan konuşmak güzel,” dedi.

“Neyi, neden gizlemeliyim ki? İkimiz de birbirimizin kim olduğunu biliyoruz, ne olduğunu,” dedim.

“Doğru söze ne denir... Yine de şöyle bir durum var ki genelde sizin türünüzden karşılaştığım cadıların çoğu, hatta neredeyse hepsi gerçekleri örtbas etmekle uğraşıyor ve kimliklerini gizliyorlar. Benimle muhatap olmak durumunda kaldıklarında ise korkularından tek bir kelime bile edemiyorlar,” diye alay edermişçesine bir yanıt verdi.

İma etmeye çalıştığı şeyi anlayarak, “Burada korkması gereken birisi varsa, o ben değilim,” dedim.

Bu sefer çocuğun yüzüne tam bir gülümseme yansdı. Ya söylediklerimi yanlış algılıyor, olumsuz cevaplar verdiğim hâlde olumlu şeyler duyuyormuşçasına gülüp duruyordu ya da ben yanlış görüyordum.

Uzulca, “O hâlde diğerlerinden farklısın,” dedi.

“Yapma ama. Sence de bu biraz fazla klişe olmadı mı? Bana diğerlerinden farklı olduğumu belirterek mi giriş yapacaksın gerçekten?” diye karşılık verdim.

“Nasıl giriş yaptığının ne önemi var ki? Sonuçta seni etkilemeye falan uğraşmıyorum,” şeklinde bir cümle kurduğunda yüzümü ekşittim.

Onun tarafından etkilenme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Doğal olarak kaşlarımın çatıldığını görünce, “Tamam tamam, hemen kızma. Benimkisi sadece dalga-

sına bir soruydu. Niyetimizi bilip birbirimize karşı açık olursak daha rahat hareket ederiz diye söylüyordum,” dedi.

Tam o sırada garson kızlardan birisi gelip siparişimizi almaya başladı. Bense, sohbetin gitmeye başladığı bu saçma konunun bölündüğüne şükrediyordum.

Çocuk, “İki porsiyon sebzeli omlet alacağım. Kurt gibi açım,” diyerek siparişini verdi. Ben de kafamı olumsuz anlamda sallayarak hiçbir şey sipariş etmeyeceğimi bildirdim.

Bir yandan da “Az önceki acınası kelime oyununla benim *koyun* olduğumu ima ediyordun ama demek ki sen de bir *kurt* değilsin. Buna inanmıyorsun ki açlığını belirtirken ancak *kurt gibi* diyebiliyorsun,” şeklindeki dalaşmamı sürdürdüm.

Kendine fazlasıyla güvenen bir edayla, “Orasını ancak beni tanıdığında öğrenebilirsin,” dedi.

Meselenin aslından uzaklaştığımızı fark etmesiyle de “Neyse, ne diyorduk? Konumuza dönelim,” diyerek de dikkatimi tekrardan kendi üzerine çekmeye çalıştı. “Sanırım flörtleşmekten bahsediyorduk, yani klişelerden. Hem cevap da vermedin. Bir an bile olsa seninle ilgilendiğimi mi zannetmiştin gerçekten?”

“Belli ki sen kendini fazla önemsiyorsun, üzülüyorum,” dedim. Onu küçük gördüğümü gereğinden fazla belli eden bir tavır takınıyordum.

“Ancak şaşırıyorum. Çünkü gözlemleyebildiğim kadarıyla, senin tarzındaki erkekler hep birbirine benziyor.

Belirli bir süreliğine üşenmeden spor salonuna giderek kaslarınızı geliştirdiniz diye kendinizi bir halt sanıyorsunuz. Düşmanınıza bile böyle bir soruyu soracağınız kadar da rahat, daha doğrusu gevşek oluyorsunuz.”

Aynı umarsızlıkla, “Benim için düşman falan fark etmiyor. *Hatta daha bile güzel. Ne kadar kaosu, o kadar iyi. Öylesi daha eğlenceli oluyor,*” diye cevap verdi. Bacaklarını açmış, oturduğu yere de yayılabildiği en son noktaya dek yayılmıştı.

“Ayrıca bırak sen şimdi bunları. Benim gibi kaslı ve bencil erkeklerden daha önemli problemler var bu dünyada. Çevremizi kirleten daha büyük etmenler bulunuyor,” dedi.

“Mesela?” diye çıkıştım ama olayı nereye çekeceğini öngörebiliyordum ve tabii tam da tahmin ettiğim gibi “Sizler,” dedi.

“Sizler, sizin türünüz çevremizdeki insanlara kendini bir bok sanan erkeklerden daha fazla zarar veriyor. Sen bence esas buna takıl. Çünkü diğer türlü iki yüzlülük yapıyormuşsun gibi geliyor.”

Bunun üzerinde çok fazla durmaya niyetim yoktu. Onun, çok yüksek ihtimalle küçüklükten beri annesi ve babası tarafından yıkanmış beynine ayıracak vaktim de bulunmuyordu.

Zaten konuşursam da nefesimi yormaktan öteye geçemeyeceğimin farkındaydım. İnsanlar, kendi bildikleri doğrulardan kolay kolay vazgeçmezdi ve diğer kişilerin fikirlerini de belirli bir yere dek umursardı.

Yalnızca, “Dünya’nın, ben ve benim türümün soyu tükendiğinde daha iyi bir yer hâline geleceğine inanıyorsan, kendini kandırıyorsun. Sonuçta bu Dünya, biz cadılar yüzünden bu hâlde değil,” dedim.

O ise yine aynı kaçamak yanıtlarıyla geri vites yapmayı sürdürüyordu. Öyle görünüyordu ki, pasif agresif davranışlarda bulunup ağzına gelen her şeyi saydıktan sonra şaka yaptığını öne süren korkak insanlardandı.

“Bana kızma lütfen. Ben yalnızca babamın bana öğrettiklerini söylüyorum. Bunlar bir yerde benim değil, onun düşünceleri,” dedi. Sebebini anlamamıştım ama her saniye daha da sesini kısarak konuşuyordu.

“Anladım, gerçekten babanın arkasına saklanmayı mı tercih ediyorsun?”

Bunu dememle beraber onun da kaşları hafiften kalkmaya başlamıştı.

“Bunların benim fikirlerimin olmasını mı dilerdin?” diye tuhaf bir ses tonuyla sordu.

“Hayır, tabii ki,” diye yanıtladım. “Kimsenin benim soyumdan gelen cadıların, herhangi bir şeyi yozlaştırdığına inanmasını istemem. Ancak böyle bir şeye inanıyorsan bile az önce yaptığın gibi babanın dayatmalarına sığınmanı değil, kendi fikirlerinin arkasında durmanı beklerdim.”

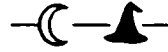
Dizilerde bir karakterin can yakıcı bir şey söylemesinin ardından bir olayın patlak vermesi gibi çok iyi denk gelen garson kız, yine tepemizde belirip elindekileri masaya bırakmaya koyuldu. Ancak anlamadığım bir şey vardı ki

avcı, sebzeli omlet sipariş etmişti ama garson masaya iki kişilik bir yaş pasta bırakıyordu.

Avcı ise o sırada dediğim her şeyi duymazlıktan gelmiş ve söylediğim onca şeyin içerisinde tek bir kelimeye takılmıştı. “Tanışmak demişken, ismin neydi bu arada? Duyamadım da,” demişti.

“Söylemedim de ondan.”

“Madem öyle o zaman ilk ben söyleyeyim,” dedi. *“Adım William. Ha bir de evet, bugün benim doğum günüm.”*

Kız, tam doğum günü pastasını masanın üzerine koymaktaydı ki bir anlık sakarlığıyla pastayı elinden düşürdü. William da ani bir manevrayla hemen yerinden kalktı ve keki havada yakalamak adına kadının ellerine uzandı. Fakat avcı, kollarını o kadar hızlı kaldırmıştı ki tişörtünün sağ kolu bir anda baştan aşağıya yırtıldı.

Hiç istifini bozmadan, yanındaki spor çantasına uzanarak çantasını boşaltmaya başladı. Çantasından başka bir tişört yere düştüğünde, onu yerden alıp üzerindeki tişörtü çıkarmaya koyuldu.

Bu çocuğun rahatlığı gerçekten beni çıldırtacaktı. Şimdi de sanki soyunma odasındaymışız gibi kimseye al-dırmadan ciddi ciddi önümüzde soyunuyordu.

Tişörtünü çıkarırken kol kaslarını şişiriyor, tişört zar zor geçiyormuş da zorlanıyormuş gibi davranıyordu. Bir saniyelik efor sonrasında terlemesinin imkânı varmışçası-

na boğazını iki eliyle kavrayıp terini sildiğinde, giydiğini gereğinden fazla büyümüş göğüslerine oturtmaya çalıştığında ya da kazağını üzerine yavaş yavaş geçirmeye uğraştığında neyi hedeflediği açıkça ortadaydı.

İki eliyle birden kavradığında boynunun kalınlığını, sıkarak iyice ortaya çıkardığında göğüslerinin büyüklüğünü ve kazağı yavaşça giydiğinde de karın kaslarını göstermenin derdindeydi.

Yani yine hava atıyor, bedenini sergiliyordu. Fazlasıyla klişe bir sahneydi. Çabasını ise takdir etmek lazımdı. Benim böylesine şeylerden etkileneceğimi zannetmesi gülünçtü.

Hatta etkilenmek bir kenara dursun o, tişörtünü çıkardığı anda etrafa yayınlan kürk kokusundan midem bulanmıştı. Parfümü şu ana dek denk geldiğim en tuhaf parfümlerden biri olmalıydı.

Daha fazla kendimi tutamayarak kahkahalara boğuldum. “Az önce bacaklarını araladığından beri yaptığın en utanılası hareket buydu,” dedim.

“İnan bana sosyal medya diliyle konuşmaktan hiç hoşlanmam ama hani halk arasında bir tabir vardır ya, ‘cringe’ olmak diye. İşte az önce iliklerime dek o tabiri yaşadım. Klişe bir romantik komedi filminden çıkmış gibiydin. Böyle kaslarını göstermeye çalışmaların, kasıntı hareketlerin falan...”

Ben gülerek böyle üstüne gittikçe o daha da kızarıyor, o kızardıkça da benim keyfim daha da yerine geliyordu.

Bozulduğunu belli etmemek adına kafasını önündeki yaş pastaya gömüp tıka basa doldurduğu çatalları ağzına tıkmaya girişti.

İnadına devam ederek, “Sporcuların şeker yemesi yasak diye biliyordum,” dedim.

Bu şekilde ben kendi kendime kıkırdamayı sürdürürken, bir anda kafenin içerisinde öylesine şiddetli bir bağırış yankılandı ki bir anlık yutkunmamdan dolayı az kalsın kendi tükürüğümde boğuluyordum.

Yüzümü bağırışların duyulduğu tarafa çevirdiğimde, William’ın ismini ardı ardına tekrarlayan, öfkeden yanakları kıpkırmızı kesilmiş hâlde ayakta bile zar zor duran bir kıza rastladım.

Evet, hiddetle William’ın adını tekrarlıyor, ayaklarını yere vura vura şiddetle tepiniyordu. Çocuğu doğum gününde başka bir kızla, yani benimle otururken görünce muhtemelen öfkelenmişti. Ancak herhangi bir tepki alamayınca bir hışımla kafeyi terk ettiği gibi kapıyı da arkasından sertçe kapattı.

Merakıma yenik düşüp gayet normal bir tepkiyle, “O kimdi?” dedim. Sabah uyandığında içtiği bir bardak sudan bahsediyormuşçasına, “Kız arkadaşımdı,” diye basitçe cevapladı. “Bugünü aslında onunla kutlamayı planlıyorduk. Burada buluşacaktık. Hatta bu pastayı falan bile o ayarlamıştı ama ortaya sen çıkınca işte, işler bozuldu. Kelimenin tam anlamıyla bize bir *sürpriz* oldun.”

“Arkasından gitmeyecek misin peki?” diye şaşkınlıkla direttim.

“Hayır. Çünkü ormanda bir geyik bulduğumuzda, onunla ne yapacağımıza karar verene dek tepesinden ayrılmamamızı emrederler.”

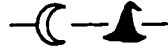
Yine benden bahsediyordu. Bu sefer bir kuzu ya da koyun değildim. Şimdi de beni bir geyiğin yerine koymuştu.

“Peki, benimle ne yapacağına karar verebildin mi?” diye sordum.

Elindeki çatalı dudaklarının arasından çıkararak kibarcı tabağının kenarına bıraktı. Bedenini tamamıyla bana çevirip usulca döndü.

“Hayır,” dedi. Bu sefer benim dudaklarıma bakıyordu. *“Henüz karar vermedim.”*

Ben de aynı sakinliği yansıtarak, “Merak etme,” diye karşılık verdim. *“Zaten senin kararına bağlı olan bir şey değil.”*

Tam kalkıp gitmeye yelteniyordum ki elimden tuttu. “Beni bir gölge olarak görüyordun değil mi?” diye en başından itibaren sormam gereken ama aklımdan uçup giden o soruyu sordu.

Açıkçası hatırlasaydım bile onun gibi direkt böyle gün yüzüne vurarak yüzleşebilir miydim, bilemiyordum. Fakat bu konuda dürüst davranması bir bakıma iyi olmuştu. Böylece gölgenin ona ait olduğundan tamamıyla emin olabilmişim artık. Tek sorun, onun bunu nereden bildiydi.

Ben daha bunları içimden geçirirken zihnimi okumuş gibi bir tepki vererek, “Çünkü ben de seni bir gölge olarak görüyordum, oradan biliyorum,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Gayet açık Cornelia. Bunca zamandır karanlık bir silüet olarak sen beni takip ediyordun, ben de seni.”

Hayır, bu defa dalga geçmiyordu. İsmimi öğrenmesine izin vermediğim hâlde bana adıyla seslenmesinden bile belliydi. Demek ki hakikaten beni tanıyordu.

Avcı, açık açık itiraf etmişti. Babamın ölümünden beri o, peşimden bir an olsun ayrılmayan, benimle gittiğim her yere gelen silüetin kendisi olduğunu direkt kabul etmişti.

Bunu hiç utanmadan, böyle böbürlenerek anlatmasıysa midemi bulandırıyor.

Bu yüzden derin bir öfkeyle, “Sizin gibilerden nefret ediyorum,” dedim.

“Emin misin?” diye cevapladı. Bir cep saati çıkararak, “Bunu görüyor musun?” dedi.

Herhangi bir ürün tanıtımı yapmaya çalışan insanlar gibi elinde tuttuğu o saati işaret edip âdeta bir sunum yapmaya başladı:

“Biz avcılar, ‘Akrep Kapanı’ dediğimiz bu saati yanımızdan hiç ayırmayız. Çünkü bu saat, cadı olduğundan şüphelendiğimiz kişilerle sohbet ederken, onların bize karşı ne hissettiğini ortaya çıkarır. Bunu, yelkovanı sağa gidiyorsa muhabbet ettiğim kişinin bana karşı olumlu duygular beslediğini, sola gidiyorsa da karşımdakinin

benden iliklerine kadar nefret ettiğini göstererek ifşa eder. Cadı olmayan biri durduk yere bizlerden nefret etmeyeceğine göre...”

Bu saçma sunumuna daha fazla katlanamıyordum. “Yani? İkimiz sohbet ederken o yelkovan nereye gitmiş peki?” diyerek, daha fazla boş laflarıyla kafamı doldurmasına izin vermeden kestirip attım.

“Alabildiğince sağa...” dedi.

“Görüyorsun ya asıl problem de burada başlıyor Cornelia. Bu saate göre, yani yüz yıllardır biz avcıları bir kere bile şaşırtmamış Akrep Kapanı’na göre sen, hiç de öyle az önce dediğin gibi benden nefret etmiyorsun. Tam tersi, benden neredeyse hoşlanmış olduğunu bile söyleyebilirim.”

Elinde tuttuğu o cep saatinden bozma şeyi, neredeyse eritme noktasına ulaştırana dek bakışlarımla ısıttım. Çocuk, sıcaklığından dolayı daha fazla tutamaz hâle geldiğinde ani bir refleksle saati yere fırlattı. Başka bir şey demeden, pis bir sırıtış yansıtarak arkamı dönüp gittim.

Arkamdan, “Görüşeceğiz Cornelia,” diye seslendi.

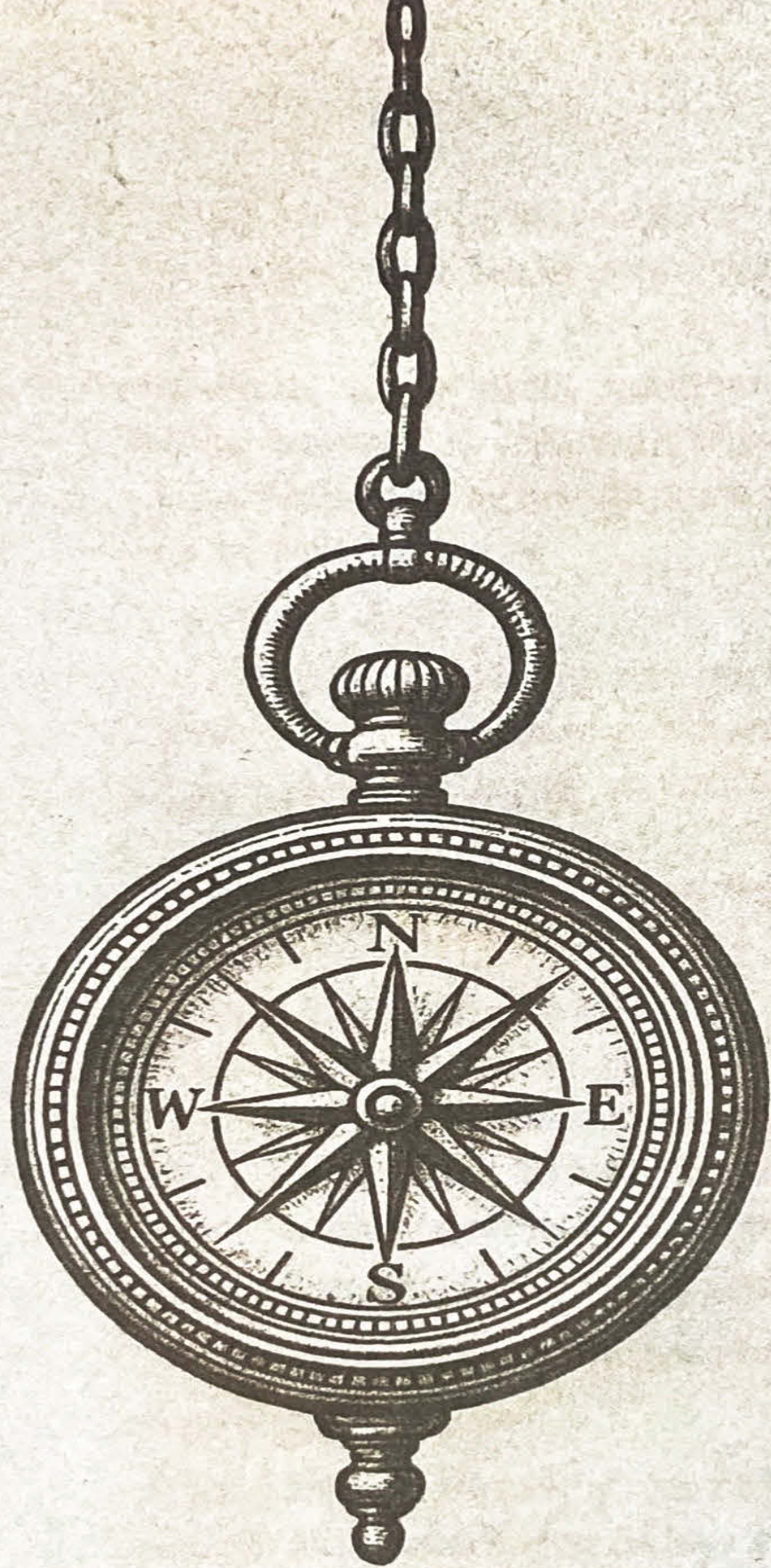
Tahrik edercesine, meydan okuyan bir tavırla...

“Daha çok görüşeceğiz.”

Meydan okumasını görüp, korkmadığımı belli ederek dik bir duruş sergiledim. Bu sözlerinden dolayı ondan çekindiğimi sanıyorsa fazlasıyla yanılıyordu. Kiminle dans ettiğinden haberi yoktu. Benzer kararlılıkla tek kaşımı kaldırarak ben de aynı cümleyle bitirdim:

“Görüşürüz.”

-Altıncı Bölüm-
Kurt ve Kuzu

“Daima sadakatinin nerede olduğunu sorgula. Gvendiğin insanlar sadakatini bekleyecek, en büyük düşmanların onu arzulayacak ve en değer verdiklerinin ise hiç şüphesiz ki onu suistimal edecektir.”

-Emily T.

William'ın yanından ayrıldıktan sonra Dora'nın ve onun ablasının odasına gittim. İkisi beraber beni bekliyordu. Öylesine heyecanlı duruyor ve o kadar meraklı gözlerle bana bakıyorlardı ki elle tutulacak veya oturup da onlara anlatılacak bir şey olmadığını söylemeye dilim varmıyordu.

Dora, "O, ne dedi?" diye âdeta yerinden sıçrayarak, histerik bir şekilde sordu.

Kolay kolay bir şeyleri merak edebilen ya da böyle heyecanlanabilen bir kız değildi ama ne konuştuğumuzu zannettilerse artık... Ne yazık ki heveslenmişti.

"Avcı ki gerçek ismi William'mış bu arada, kayda değer tek bir şey söylemedi," dememle beraber ikisinin yüzü de fazlasıyla düştü. Hemen ardından, "Bir şey hariç," diyerek yeniden heyecanlanmalarını sağlamaktan kendimi alıkoyamadım.

“Babam öldüğünden beri karanlık bir silüet beni takip ediyordu,” dedim. Onların hem şaşkın hem de kızgın bakışlarıyla durumu yumuşatmaya çalışarak. “Farkındayım, babamı kaybedeli aylar oluyor. Fakat daha önce bunu size açıklamaktan kaçındım. Çünkü beni takip eden bu gölgenin neyi, daha doğrusu kimi temsil ettiğini ayırt edemiyordum. Ta ki bugüne, William’la tanışana dek işte...”

Bunu yüksek sesle dile getirmemle beraber Alegra, şok edici bir şey duymuşçasına ayağa fırladı. “Peki kimmiş, kime aitmiş o gölge yani?” diyerek küçük dilini yutmuş gibi sordu. Kadının verdiği bu abartılı tepkiler beni de endişelendiriyordu. Bu derece şaşıracağı bir şeyi açığa çıkarmak ürkütücüydü.

“William’a aitmiş.”

Ortama, bir anlığına sonu gelmeyecekmiş gibi gözükken bir sessizlik hâkim oldu. Öyle ki yutkunmamı bile duyabiliyordum.

“Ve sen, bu bahsettiğin silüet baban öldüğünden beri peşinden ayrılmıyorken, bizi yeni haberdar ediyorsun öyle mi?”

Gözlerimi kaçırıp, “Evet,” diyebildim. Dora’nın da hafiften sinirlendiğini fark edebilmek için kâşif olmaya gerek yoktu. Öfkelenmesi de gayet normaldi. O da böyle-sine önemli bir durumu aylarca benden gizleseydi, ben de ona aynı şekilde kızardım.

Daha önemli mevzular söz konusu olduğundan dolayı gerginliğini bir kenara bırakıp, “Peki William, o dediğin

gölge formunda seni izlediği bu süre boyunca neleri gördü, neleri biliyor yani?” dedi Dora.

Yine utanarak yanıtlamaktan fazlasıyla çekinen hâlimle, “Galiba her şeyi,” dedim. “Babam öldüğünden beri hiç yanımdan ayrılmıyordu ki. Kısacası bu yüzden de çok büyük ihtimalle her şeyin farkında.”

“O hâlde beni de biliyor,” dedi Dora.

“Muhtemelen.”

“Bir cadı avcısının aylarca peşinden gelmesi, bunu yaparken de senin dışında başka bir cadıyı daha, yani beni ve hatta şu an biz konuşuyorken muhtemelen ablamı bile keşfetmesi... Sence de fazlasıyla tehlikeli ve endişelendirici bir durum değil mi Cornelia? Nasıl böyle rahat kalabiliyor, bunları sakın sakın anlatabiliyorsun?”

“Ne yapmamı isterdin Dora?” diye en sonunda ben de ufaktan çıkıştım. Sanki tüm bunlar benim kontrolümdeymiş de izin veriyormuşum gibi konuşuyordu.

Biraz sakinleşmesini ve rahatlamasını sağlamaya çalışarak, “Merak etme. Bana, sana ya da ablana zarar vereceğini sanmıyorum,” diye karşılık verdim.

“Sonuçta babam öldüğünden ve beni takip etmeye başladığından beri bize bir zarar vermediyse, şu anda da vermeyecektir. Bir şey yapacak olsaydı, yerimizi ilk keşfettiği anda yapardı. Henüz nedeninden emin değilim ama bu çocuğun bize dokunmadan beklemesinin başka bir sebebi var.”

Normal şartlarda benim ne denli temkinli davrandığımı bilen Alegra, bu soğukkanlılığımın nedenini sorgulayarak kendince hazır bir cevapla çıkageldi:

“Dora’yı bilmiyorum ama bunca vakittir William’ın seni neden incitmediği hakkında birkaç varsayımda bulunabilirim Cornelia.” diyerek imalı bir tebessümle sırttı.

Alegra’nın bu ima ettiği şey karşısında en yakın arkadaşımın ablası olmasını umursamadan tepki verecektim ki “Neyse şimdilik bunları bir kenara bırakalım,” diyerek Dora, olası tartışmamızın önüne geçti. “Tartışmamız gereken daha önemli meseleler var.”

“Doğru diyorsun, az daha kendimizi bu saçma muhabbete kaptırıp asıl mevzuyu unutuyorduk.”

Sakin bir ses tonuyla yanımdaki sandalyeyi işaret ederek, “Geç, şöyle otur,” dedi bana Alegra. “Yarım saat içerisindeki bir sonraki randevumu iptal et,” diye de kasada duran adama bağırdı. Ardından da odasının kapasını usulca kapattı.

Sonrasında bir an alakasını çözemeyeceğim bir serzenişle kafamı kurcalayıp, “Gelmen neden bu kadar uzun sürdü Cornelia?” diye sordu. “Yoksa kendini benden üstün mü görüyorsun?” Bana alındığını belli eden bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

“Hayır, alakası bile yok. Ayrıca neyden bahsettiğini de anlamadım,” dedim.

Fakat zihnimi okuyabildiği için yalan söylediğimi hemen anlamıştı.

Evet, Dora'nın ablası yalnızca bir kere bile gözlerinize bakmasıyla, aklınızdan neler geçtiğini tamamıyla öğrenebilirdi. Onun diğer özel yeteneği de buydu.

Doğruları gizlediğimin farkında olduğunu belirterek, “Sendeki görüş yeteneğinin benimkinden üstün olduğu fikrine kapıldığından dolayı bunca zamandır bana gelmeyi erteleyip durdun, biliyorum. Sırf bu sebepten de çoktan öğrenebileceğin birkaç bilgiyi ancak şimdi keşfedebileceksin,” dedi.

“Mesela? Hangi bilgilerden söz ediyorsun?” diye ortaya bir yem atarak onu denemek istedim. Cevabını tahmin ediyordum ama yine de sormadan duramamıştım.

“Malesandra...”

“Haberin var yani?” diye şaşkınlık içinde sordum. “Peki, o hâlde neden böylesine önemli bir bilgiyi bana iletmek için biz yanına gelene dek bekledin? Neden Dora aracılığıyla beni daha önceden haberdar edip yanına çağırmadın?”

“Çünkü her şeyin bir vakti var da ondan, zamanla anlayacaksın. Ayrıca senin bizzat kendi rızanla gelmen icap ediyordu,” dedi Alegra.

“Niye?”

“Çünkü sana vermem gereken bir şey var.”

Günlerdir bu anı kolluyormuş da kendini hazırlamış gibi yerinden kalkıp arkasındaki kalabalık eşya yığınının arasından bir kutu çıkardı. Hemen ardından da boynun-

daki zincirde asılı anahtarlığı kutunun deliğine sokarak yavaşça açtı. Kutuda, altın bir madalyon duruyordu.

“Gaspçı’nın Pusulası,” dedi, bu ismin bana bir şey çağrıştırmasını umarak.

Sergilediğim boş bakışlardan dolayı bu adı ilk defa duyduğumu fark edince, “Öyle görünüyor ki anlatmam gereken çok fazla şey var,” diye de ekledi.

“Fakat sizlere biraz sonra vereceğim bu bilgilerin karşılığında ben de sizlerden bir şey isteyeceğim.”

Tabii, bunu tahmin etmeliydim.

Daha önce bahsini ettiğim, Alegra’nın biraz çıkarıcı bir insan olduğu gerçeği yine kendini gösteriyordu işte.

“Buraya gelmeden önce okulda, Arelin’in ellerinin arasında bulup da çantana koyduğun replika hançeri istiyorum Cornelia,” dedi Alegra. “Hani şu, Arelin’in nasıl öldüğünü öğrenebilmek adına görüş yeteneğini üstünde kullandığın replika hançer var ya, işte onu istiyorum.”

Hançeri bulduğum yeri ve şu anda da çantamda olduğunu nereden biliyordu? Beni gerçekten gitgide daha da fazla şaşırtıyordu.

“Senin de bildiğin gibi *replika*, demek gerçeğinin sahtesi demektir Cornelia. Yani o hançer, gerçek *Ruhbiçen’in* sahtesi ve ileride yapmam gereken araştırmalar için muhteşem bir bilgi kaynağı olacak.”

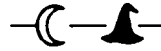
Alegra cümlesini bu şekilde sonlandırdığında, hem bize anlatacağı şeyleri merak ettiğimden hem de sahte

bir hançerin benim bir işime yaramayacağını bildiğimden dolayı çok fazla üstelemedim.

Boş bakışlarla çantama uzandım. Her türlü Alegra'nın bize açıklayacağı bilgilerden daha değerli olamayacağını farkındaydım. Hem zaten bende kalsaydı, öylece çantamda boş boş duracaktı.

Hançeri yavaşça çıkarıp usulca Alegra'ya uzattım. Aç bir kediye ciğer uzatılmış gibi elimden hızlıca kaparak, “Şimdi konuşmaya başlayabiliriz,” dedi.

Ardından konuyu tekrardan az önceki pusulaya getirip kaldığı yerden devam etti.

“Pusulanın ucu nereyi işaret ediyor?” diye usulca bir şeyi kanıtlamak, bir noktanın üzerine değinmek istercesine sordu.

“Bir ucu beni, bir ucu ise Dora'yla senin oturduğun yeri işaret ediyor,” diye cevapladım.

“Aynen öyle çünkü bu pusula biz cadıların yerlerini gösteriyor da ondan.”

Bununla ne demeye çalıştığını tam anlamıyla anlamamıştım ama onu da büyük ihtimalle birazdan açıklayacaktı. O yüzden çok üzerinde durmadım. Çenemi kapalı tutarak, kulaklarımı sonuna dek açıp dinlememi sürdürdüm.

“Bu madalyon, asırlardan beri avcılar tarafından cadıların yerlerini tespit etmekte kullanılmış bir pusuladır. İbreleri takip edildiğinde kişiyi en yakınındaki cadıya

götürür. Bazen sapıtır ama çoğu zaman doğru çalışır,” dedi.

Madalyonu, daha doğrusu pusulayı bana uzatarak avucumun içerisine koydu ve sıkıcı bastırdı.

“Fakat bu sefer madalyon avcılarının değil, bir cadının kadrajında. Malesandra’nın. Onun peşinde olduğu yegâne şey bu. Pusulayı kullanarak kendisi ve arkadaşları dışındaki diğer cadıların yerlerini tespit etmeyi amaçlıyor.”

“Neden böyle bir şeyi hedefliyor ki? Bizleri bulduğunda ne yapacak, Arelin’e uyguladığı gibi bizlerin de mi gençliğini çalmaya çalışacak?” dedim.

Alegra masasından kalkıp bu sefer de eşya yığınının arasından kalınca bir kitap çıkardı. Ne yaptığının bilincinde olduğunu fazlasıyla yansıtarak kararlılıkla sayfaları karıştırmaya koyuldu. Bir şeyler aradığı kesindi. Derken en sonunda bir sayfada durdu ve tüm dikkatimi o sayfaya yoğunlaştırmamı sağladı.

Sayfanın tamamı bir resme ayrılmıştı, büyük bir resme. Resmin ortasında ise bir sürü kadının bir araya geleerek oluşturduğu bir kare yer alıyordu. Bu kadınların her biri kendi kanlarını feda ediyor, kareyi kendi kanlarıyla çiziyordu. Sanki bir ritüeli gerçekleştirmenin peşindelerdi. Âdeta birini çağırmaya çalışıyorlardı, bir varlığı.

“*Esmeralda*,” dedi Alegra.

Esmeralda...

“Bundan yıllar öncesinde yaşamış, varlığını kendi türünden cadıları öldürmeye adanmış bir mahlukattı. Anlaya-

cağın, Malesandra bütün bu kızların cesetlerini yalnızca ruhlarını emerek, gençliklerini sömürmek adına toplayıp biriktirmiyor. En sonunda öldürdüğü cadıların cansız bedenleri bir araya getirerek bir ayin düzenleyecek ve Esmeralda'yı çağırarak. Bizleri öldürmeye Esmeralda'yla iş birliği yaparak devam edecekler.”

“Malesandra bizleri öldürmeyi neden bu denli arzular ki?”

“Çünkü o ve iki arkadaşı dışındaki tüm cadılar ortadan kalktığında avcılar için bir tehdit kalmayacak. Böylece Malesandra'yı ve bahsini ettiğim o arkadaşlarını aramayı durdurarak onları rahat bırakacaklar.”

Cümlelerini tamamladığında dikkatimi sayfadan alıp yeniden madalyona yönlendirmemi sağladı.

“Yani görevini şimdi anlıyor musun Cornelia? Bu pusulayı canın pahasına koruyarak Malesandra'nın eline geçirmesine engellemeli, aynı zamanda da pusulayı kullanıp senin ve benim gibi olan diğer cadıları bulmalısın. Bulmalısın ki onları da koruman altına alabilesin. Neslimizin devamlılığı buna bağlı.”

Kelimelerin kifayetsiz kaldığı noktadaydım. Bir şeylerin ters gittiğini tabii ki de tahmin edebiliyordum ama bunca şey için hazırlıklı değildim. Ben, tüm bunlarla nasıl baş edebilirdim ki?

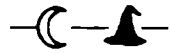
“Mesela pusula bizim dışımızda uzunca bir zamandır güneyi de işaret ediyor. Yani bu da demek oluyor ki şu anda bulunduğumuz yerin güneyinde bizim bilmediğimiz,

kurtarmanız gereken başka bir cadı var. İlk durağınız da orası olmalı. Dora'yla oraya gidin ve Malesandra'dan önce o cadıyı bulun,” dedi Alegra.

Bir gün, herhangi bir kişinin kurtarıcısı olacağım vakitleri görebileceğime asla inanmazdım ama işte buradaydım.

Başımı sallayarak onayladığımı belirttim. Başka söze gerek kalmadan, beni dışarı atmak için sırtımdan sertçe iteliyordu ki Dora'nın kapıyı açmasıyla bir an olduğumuz yerde kilitlenip kaldık.

Kapının açılmasıyla beraber, birkaç saniye öncesine kadar kulağını dayamış hâlde kapımızı dinlediğini anlayabildiğimiz William, önümüze düşmüştü.

Bizi duyduğunu biliyordum ama bunu yok saymak istemiştim. Ondan kurtulmalıyım.

Bu nedenle onu görmezden gelerek kafeden çıkmaya yelteniyorduk ki yine son birkaç aydır bana yaptığı en iyi şeyi yapıp peşimizden geldi. Tabii pusulayı o fark etmeden önce hemen cebime sokarak saklamıştım.

Utanmadan, yüzsüz gibi hemen itiraf etti. “Her şeyi duydum,” dedi çocuk.

“Normaldir. Kulağını kapıya dayayıp konuşulanları dinlemeye koyulduğunda, doğal olarak her şeyi duyar-sın.”

“Bakıyorum da birileri masadan kalktığından beri alaycılığından hiçbir şey kaybetmemiş,” diye karşılık verdi.

“Karşımda alay etmeden durabileceğim birini getirebilirsen eğer, ben de dalga geçmeyi bir kenara bırakabilirim.”

Biz yine bu atışmalarımızı sürdürüyorduk ki Dora aniden kendisini mevzuya dâhil etti. “Daha önce hiçbir avcıyla yüz yüze gelmemiştim. Hakkınızda duyduğum onca şeyden sonra sen, bilmiyorum ama pek bir normal kalıyorsun sanki ya da ben, beklentilerimi biraz yüksek tutmuşum,” dedi. “Hatta normal biraz az kalır. Dışarıdan görüldüğün kadarıyla kaslarını sergilemek için kışın ortasında bile kısa kollu tişört giyen, kasıntı erkeklerden hiçbir farkın yok senin.”

Kısa süreli konuşmamızda bile karakterinin bu kısmını ne yazık ki fazlasıyla keşfedebildiğim William, yine asla altta kalmayarak, “Senin de anlaşılan sırf insanların ilgisini çekmek adına marjinal takılan, iki kilometre uzaktan bile görünmek için saçlarını değişik renklere boyatan kızlardan pek bir farkın yok,” dedi.

Dora, hayatımda denk geldiğim en sakin kişilerden biriydi. Tabii tıpkı her insan gibi onun da hassas birkaç noktası bulunuyordu. William da az önce, kelimenin tam anlamıyla o noktalardan birinin üzerine basmıştı. Bu şekilde Dora’nın tersine gitmeyi sürdürürse, onun diğer kızlardan farkının ne olduğunu kötü yoldan da olsa keşfedebilecekti.

“Siz erkeklerin problemi de zaten bu ya. Alışıl gelmiş-ten farklı birini gördüğünüzde, o kişinin her ne yapıyorsa birinin ilgisini çekmek için yaptığını varsayıyorsunuz.

Özellikle de bir erkeğin ilgisini çekmek için. Az önce sana söylediklerim, seni dış görünüşüne göre yargılayarak ortaya attığım varsayımlardan ibaretti. Fakat sen, bu dediklerinle benim o varsayımlarımın hepsini doğruladın,” dedi Dora.

William da yine bir şekilde üste çıkmaya uğraşmak üzereydi ki, “Bugün gereksiz dalaşmaların sınırına ulaştık bence,” diyerek sessizliği sağladım. “Bir şeyleri daha fazla uzatmaya gerek yok. Kısa kes ve sadede gel William, ne istiyorsun?”

Kafedeki masada otururken sergilediği asap bozan te-bessümlerinden birini suratına yerleştirdi. Ağzı kulaklarına ulaştığında ise tek kelimelik bir cevap verdi:

“Seni...”

“Anlayamadım?” dedim.

“Seni istiyorum,” diye tekrarladı.

“Seni, Dora’yı, o cebine sakladığın pusulayı ve pusula-nın gösterdiği, gitmekte olduğunuz yerdeki bulacağınız o cadıyı... Kısacası sizleri, siz cadıları istiyorum. Daha doğrusu onlar istiyor, ben değil.”

“Nasıl yani? Kafede bana espri adı altında ağzına gelen her şeyi saydığında, tüm o fikirlerin babana ait olduğunu belirtmiştin. Şimdi de bizleri senin değil de ‘onlar’ dediğin kişilerin mi istediğini söylüyorsun?” dedim.

Rüzgârda uçuşurken alnına ve mavi gözlerinin önüne düşen sarı saçlarını elinin tersiyle itti. “Evet” dedi hiç düşünmeden. “Kendi adıma konuşmam gerekirse kim ca-

dıymış, kim büyücüymüş falan benim zerre umurumda değil.”

Daha fazla bu saçmalıklara kulak asmayarak, “Umu-runda olmadığından mı bizim gibilerin peşindesin, sıkıcı bulduğun bir amaç için mi bizleri hedefliyorsun?” diye sordu Dora.

William ise, “Birilerini hedeflediğimi kim söylemiş? Az önce dış görünüşüme göre beni küçümsediğin gibi yine en ufak bir bilginin bulunmadığı olaylara yorum ya-pıyor ve ön yargılı davranıyorsun,” diye yanıtladı.

Yerde duran spor çantasına uzanarak içinden mavi, kot bir ceket çıkarıp kendi omuzlarının üzerine attı. Dora’nın laf ettiği kısa kollu tişörtünü kapatarak, hava atamadan duramadığı gövdesini ceketinin içerisine gizledi. Bir yan-dan da sinir bozucu derecede sakın tavırlarının devamını getiriyordu.

“Bilmeden yorum yaptığın olay şu ki hiçbir avcı, be-lirli bir yaşa gelmeden avlanmaya başlamaz. Çünkü her ne kadar siz ikiniz çok tehlikeli görünmeseniz de işler, siz cadılardan biriyle savaşılmaya geldiğinde bayağı bir zorla-şabiliyor. Bu yüzden de dediğim yaşa gelerek belirli eği-timlerden geçene dek göreve atılmamıza izin verilmez.”

“Bizlere bunları neden anlatıyorsun? Bugüne kadar bi-zim gibi olan hiçbir cadının kılına dokunmadığını ya da bizleri ortadan kaldırmayı arkadaşlarına kıyasla önemse-medğini öğrendiğimizde, sana bir yakınlık göstereceği-mizi mi sanıyorsun?” dedim.

“Hayır, tam tersine. Şu an bu türden olayları önemsemediği ama ileride değişebileceğini dile getirmeye çalışıyorum. Sonuçta sizlere nasıl bir tutumla yaklaşmam gerektiğini henüz belirlemiş değilim,” diye karşılık verdi.

Ardından bana yaklaşarak, “Yani sizlerle ne yapacağım henüz karar vermedim,” diye aynı şeyi söylediğinde, kafede geçirdiğimiz saniyelerdeki gibi yine dudaklarına bakıyordu.

Hızlı bir manevrayla sertçe onu geri ittim. O ise kelimelerinin devamını getirmeyi sürdürüyordu:

“Pek iyi bir başlangıç yaptığımız söylenemez. Benim size karşı içimde en ufak bir öfke yoktu. Eğer hoşlanabileceğim tiplerden çıksaydınız, avcılık durumlarına yine takılmazdım. Kafamı başka tarafa çevirerek kendi yoluma giderdim. Fakat benimle iletişime geçtiğiniz ilk andan beri sizin yaptığınız tek şey, düşmanca yaklaşımlarda bulunarak bana laf sokmak.”

Bizimle konuşuyor ama aynı saniyeler içerisinde de cebinden çıkardığı telefonuyla birilerinin numarasını tuşlamakla uğraşıyordu.

“Ancak bu saydığım sebeplerden kaynaklı bir gün, içinizde barınan bu düşmanlıkla bana zarar verip vermeyeceğinizi öngöremiyorum. Bu yüzden kendimi savunmam gereken bir durumda kalıp kalmayacağımı da kestirmek imkânsızlaşıyor. Kısacası her an, az önce üzerinde durmadığımdan bahsettiğim o avcı moduna geçmek zorunda bırakılabilirim.”

Telefonda tuşladığı numaraya, “Nereye kayboldun öyle bebeğim?” diye bir sesli mesaj atarak usulca gönderdiğinde bize karşı olan cümlelerini de tamamlamıştı. Sanırım az önce bizi birlikte gördükten sonra kafeden çıkıp giden kız arkadaşına ulaşmayı deniyordu.

Kamyon kamyon attığı bunca sözün ardından, “Ufak bir detayı atlıyorsun William,” dedim. “Bunu kafede kafana soktuğumu sanıyordum ama belli ki yeniden hatırlatılması lazım: Ne sen bir kurtsun ne de ben bir kuzuyum. Yani diyeceğim o ki bu içi boş tehditlerinle bizi korkutabileceğine inanıyorsan, fazlasıyla yanılıyorsun.”

Bu çocuk hakkında beni sahiden de en rahatsız eden durum, hiçbir şekilde ona ulaşamadığımdı. Yani âdeta boşluğa konuşuyordum. Ne ben ne de Dora... Hangi kelimeleri sarf edersek edelim ona işlemiyor, umursamaz tavırlarından bir saniye dahi ödün vermiyordu.

“Benden korkup korkmayacağınız sizlere kalmış Cornelia. Yalnızca sana şu uyarıda bulunabilirim ki o da hiç kimseyi hafife almaman gerektir. Özellikle de bir düşmanını.”

Çocuğa ismimi vermemiştim veya kendi adımı benden öğrenmemişti. Buna rağmen her seferinde inadına yaparmış gibi cümlelerini böyle “Cornelia” diye bitirdiğinde, kendi içimde ufak çaplı krizler geçiriyordum.

“Mesela ben sizi hiç hafife almıyorum. Her şeye karşı hazırlıklıyım ve sizinle karşılaştırıldığında çok daha bilgili kalıyorum,” dedi. “Örnek olarak, benden saklamaya uğraştığınız o pusulanın varlığından haberdar olmadığımı

mı zannediyorsunuz? Şu anda o pusulanın sizi yönlendirdiği yerde bulacağınız cadıyı bile sizden çok daha önce keşfettim. Hatta bana inanmıyorsanız o cadının size dış görünüşünü bile anlatabilirim,” diye de ekledi.

Blöf yapma olasılığı bulunduğundan, Dora da ben de birbirimize bakıp susmaya karar verdik ve cadıyı betimlemesine izin verdik. O cadının görünümünün nasıl olduğunu merak ediyordum. Sussak da bize tarif etse diye resmen can atıyordum (!)

“Kıpkırmızı dalgalı saçlarıyla dikkat çekme hususunda Dora’yla yarışabilecek bir cadı. Uzun boylu ve biraz da maskülen bir tarza sahip. Hatta ismi de Eva Grey.”

İşte bu son cümlesine kadar bizi korkutmayı gerçekten de becerememişti. Fakat bulmak üzere çıktığımız yolda aradığımız o cadıyı bizlerden önce bilmesi...

Doğruyu söylemem gerekirse bunu duymak, beni gerçekten de biraz endişelendiriyordu.

“Eva Grey’in özel becerisini bile biliyorum. Uygun gördüğü durumlarda tırnaklarını uzatarak ellerini bir pençeye dönüştürebiliyor. Mesela hedef aldığı kişiler de hep erkekler oluyor. Özellikle de belli bir grup erkekler... Bana yine inanmıyorsanız, onu bulduğunuzda bizzat kendisine sorabilirsiniz.”

William’ın tüm bunları ortaya çıkarmasıyla cidden rahatsızlandığımı fark eden Dora, “Cehennemin dibine kadar yolun var,” dedi çocuğa. Ardından da beni kollarımdan tutup destek vererek ondan uzaklaştırmaya çabaladı.

William ise, “Güzel,” diyerek karşıladı. “Cehennem... Desenize görüşebileceğimiz bir yer daha çıktı. Öyle değil mi ama Cornelia? Sana daha çok görüşeceğimizi belirtmiştim sonuçta,” dedi.

Bu sefer meydan okumasını cevapsız bırakıp arkama bile bakmadan ondan uzaklaşmaya koyuldum. Farkına varamadığımız bazı çirkin gerçeklerin bir anda böyle suratımıza çarpılması, gereksiz dalaşmaların anlamını yitirmesini sağlamıştı.

Belli ki odaklanmamız gereken çok daha önemli mevzular vardı ve biz, her şeyden bihaber hâlimizle yeterince vakit kaybetmiştik.

Daha fazla oyalanmadan, ismini ve kimliğini çocuktan duyduğuma sinirlendiğim Eva Grey’in peşine düşmeliydik.

Ardından onu da aramıza alıp hep beraber bir an önce diğer cadıları bulmalıydık. Madem William fırsatları değerlendirerek bizden habersiz sicilimizi çıkarıyordu, bize de artık bazı şeyleri karşılıksız bırakmamak düşerdi.

Gerçek savaş, asıl şimdi başlıyordu.

-Yedinci Bölüm-
Kanlı Pençe, Eva Grey

“Adalet, tıpkı güzellik gibi görecelidir. Bazıları masum bir kurbanın haksızlıĝa uĝradıĝını düşünürken, diĝerleri Şeytanın beden bulmuş hâlinin cezalandırıldığını görür.”

-Emily T.

Yanımızdan geçen bir arabanın içindeki bir adam, “Senin gibi bir kizla sevgili olabilmek için sol kolumu verirdim,” diye bağırıyor, arkasından onu takip eden diğer bir erkek grubuysa yüksek sesle korna çalarak ona destek çıkıyordu. Ben ve Dora ise adamın bahsini ettiği o kolunu koparmamak için kendimizi zor tutuyorduk.

Eva’yı bulabilmek adına takip ettiğimiz pusula bizi böylesine bir yere getirmişti. Neredeyse bir saate yakın bir süredir yürüyorduk ve dürüst olmam gerekirse ayaklarımı yavaştan hissetmemeye başlamıştım.

Hava, burnumuzun ucunu bile göremeyeceğimiz kadar kararmıştı. Geldiğimiz sokakta da neredeyse hiçbir lambanın bulunmamasından dolayı resmen zifirî karanlığın içerisinde kalmıştık.

Bu mahalleye de hayatımda ilk defa denk geldiğimi söylesem, asla abartılı kaçmazdı. Küçüklüğümden itibaren aynı şehirde doğup bymştm ama daha önce hiç bu taraflara geldiğimi hatırlamıyordum. Az önce de talih-

siz bir örneğini verdiğim üzere gelen geçen herkesin laf attığı, arabalarda yüksek sesle müzik dinlenen, son derece loş ve izbe bir yerdi.

Yine başka bir adam, kulaklarımızın dibinde avazı çıktığı kadar bağııyordu. Açıkçası şu an yine bize mi sataşıyordu yoksa başka birine mi, artık ayırt edemiyordum.

Derken önümüzde yürüyen kızın yanına yaklaşmasıyla beraber kime dalaştığı sorusu en aşağılık yönüyle açıklığa kavuştu.

Dora ise en sonunda tüm bunlara dayanamayıp, “Birilerinin bu ucubelere haddini bildirmesinin vakti geldi,” diyerek adama dünyanın kaç bucak olduğunu ispatlamaya yönelmişti ki onu, ceketinden tuttuğum gibi durdurdum.

“Bir saniye Dora, bekle. Kızın ne yaptığını görüyor musun?” dedim.

Önümüzdeki kız, kendisine bunları yapan adama öfkelenmiyor, tam tersine kendine doğru çekiyordu. Elleriyle bir yere çağırarak onunla gelmesini işaret ediyordu. Galiba adamı bir yerlere götürmenin peşindeydi.

Biz de hemen kızın adamı yönlendirdiği yere doğru ilerlemeye yeltendik.

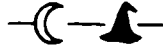
Tam o sırada bir binanın içerisine girmeleriyle ayaklarımızdan yere çivilenmiştik. Çünkü apartmanın kapısını açmalarıyla, koridorun tepesinde aydınlanan hareket sensörlü ışık sayesinde bazı gerçekler ortaya çıkıyordu.

Tavandaki lambanın yanmasıyla beraber kızın parlayan kıpkırmızı saçları, birbirlerinden farklı renkteki gözleri ve maskülen giyimi...

Bu saydıklarımın hepsi William'ın bize tarif ettiği Eva Grey ile uyuşmaktaydı. Yani bu kişi, sahiden de o olabilir miydi?

Daha fazla oyalanmadan, hemen bu sorunun cevabını öğrenmek adına biz de apartmana giriş yaparak tekrar onların peşinden gittik.

Tabii ki de öylesine bir adamla Eva'yı yalnız bırakmayacaktık. Sonuçta bunca saattir kızı korumamız altına alabilmek için bulmaya uğraşıyorduk. *Gerektiğinde harekete geçebileceğimiz bir konumda bulunmamız gerekiyordu...*

Kız adamı aşağıya, binanın kilerine doğru çekmekteydi.

Onlar merdivenlerin basamaklarını sertçe, betonu dövmüşçesine iniyordu. Dora'yla ben ise adımlarımızı bir kuş tüyü kadar hafifleterek atmanın derdindeydik. Bizim farkımıza varırlarsa tüm plan suya düşerdi.

Genelde binaların en alt katlarındaki kilerde ağır, insanın burnunu sızlatan ve midesini bulandıran bir koku hâkim olurdu. Sanki etrafınız, günlerce dışarıda bırakılmış ve küf tutmuş ekmek poşetleriyle sarıp sarmalanmış gibi...

Ben, yalnızca bizim binanın kilerinin öyle olduğunu zannediyordum ama demek ki tüm kömürlükler bu şekilde kokuyordu.

Dora'yla duvarın arkasına saklanarak göz ucuyla nele-
rin yaşandığını seyretmeye başladık. Ne yaptıklarını zar zor
seçebiliyorduk ama neyse ki aynı ortamda durduğumuzdan
dolayı sesleri ve ne konuştukları rahatça duyulabiliyordu.

Şimdi de adam, yine sormadan ve asla onun onayını
almadan kızın bedenine dokunmaya başlamıştı. Ukala
ukala, “Görüyorum ki senin de niyetin varmış güzelim.
Söyleseydin benim evime geçebilirdik. Bizi buralara ge-
tirmene ihtiyacımız yoktu,” dedi.

Kız önce üzerindeki atkıyı, sonra ceketini, ardından da
askılı siyah atletinin üzerinde duran kazağını çıkarmaya
koyularak hepsini teker teker yere bıraktı.

Çantasından çıkardığı kırmızı ruju, hiçbir aynaya ihtiyaç
duymadan usulca sürerek dudaklarının ve saçlarının aynı
renkle eşleşmesini sağladı.

Tüm bunları yaparken bir yandan da usulca, “Benimle
ne yapmak istiyorsun?” diye efsanelerde anlatılan deniz
kızlarının seslerini andırırcasına, büyümlü bir tonla soru-
yordu.

Adam, “Göstermeyi yeğlerim,” diye karşılık vermek-
le yetindi. Tam parmaklarını hiç götürmemesi gereken
yerlere götürmekteydi ki kız, adamın o parmaklarından
birini tutarak hiçbir efor sarf etmeden, ince bir kürdanı kı-
rarmışçasına çat diye kırdı. Adamın kemiği etinden dışarı
çıktı ve parmağı tamamen parçalandı.

Neye uğradığını şaşırmasıyla kendini yere atan adam,
gözeneklerine dek hissetmeye başladığı acıyı, ciğerinde

biriken ılıklarla beraber serbest bırakıyordu ki Eva'nın ağızını kapatmasıyla susmak zorunda kaldı.

“Sen yeterince konuştun, artık beni dinleyeceksin,” dedi Eva. Depodaki ışıklar delilercesine yanıp sönüyor, adamın parmağından dökülen kanlar, yer çekimi etkisini yitirmişçesine havada asılı kalarak süzölüyordu.

Bulundukları koridordaki ampullerden birisi en sonunda patlayarak, bin bir parçaya ayrılıp patır patır yerlere döküldü.

Eva'nın aynı anda hem kırılan o ampule hem geride kalan ışıklara hem de adama hükmedebilmesi ise bana, onun yeteneklerinin ne denli güçlü olduğunu sorgulattıyordu.

Ayrıca evet, William bir konuda daha haklı çıkmıştı. Çünkü Eva'nın tırnakları, tıpkı William'ın söylediğı gibi yırtıcı bir hayvanın tırnağını aratmayacak şekilde uzuyor, uzadıkça da kıvrılarak keskin bir pençeye dönüşüyordu

O tırnaklarını, daha doğrusu pençelerini, dalağını hedeflediğini düşündürtecek biçimde sertçe adamın göğüs kafesinin altına geçirdi.

Arka arkaya çizikler atarak adamın derisinin üst kısmını soyuyordu. Ardından pençesine yapışan deriyi alıp, bir kuşun önüne atıyormuş gibi yere fırlatarak yüksek topuklu ayakkabılarıyla ezip çiğnemeye başlıyordu.

Maskülen tarzına inatmış gibi ayakkabıları fazlasıyla topukluydu. Hem de öylesine yüksek topuklardan söz

ediyorduk ki onların üzerinde dengede durabilmesi bile takdir sebebiydi.

Hızını alamamıştı. Asla durmuyordu. Pençelerini arka arkaya savurup adamı parçalamaya devam ediyordu. Böyle giderse onu öldürecekti.

Savurdu, savurdu ve savurdu...

Tam korktuğumuz başımıza gelecekti ki Dora, aniden kendini öne atarak bizi ifşalayıp Eva'ya doğru hafif bir alev kıvılcımı fırlattı.

Geriye doğru sıçrayan kız, bizi karşısında bulmasıyla beraber anında tırnaklarını geri çekip ellerinin yeniden normal hâle gelmesini sağladı.

“Siz de kimisiniz?” diye sordu.

“Seni, değmeyecek bir cinayeti işlemekten kurtaran kişileriz,” diye cevap verdi Dora.

Eva'nın böyle bir cezalandırma yöntemini seçmesiyle ise en çok benim empati kurabilmem lazımdı. Sonuçta bir benzerini ben de hayvanlara zarar veren insanlara karşı uyguluyordum. Çünkü bana göre hayvanlara çeşitli işkencelerde bulunan kişiler, başlarına gelecek her türlü şeyi hak ediyordu. Tıpkı Eva'yı taciz eden bu adam gibi...

Hazır laf buradan açılmışken, “Tabii ya. William senin belirli bir grup erkekleri hedef aldığından söz etmişti. Gördüğüm kadarıyla o belirli bir grup erkekler de tacizciler oluyor. Tacizcileri gözüne kestiriyorsun, öyle değil mi?” diye kendimden emin bir şekilde sordum.

Dora da yine hemen zekâsının kırıntılarını belli ederek bana katılıp, “Evet... Hatta dur tahmin edeyim. Büyük ihtimalle de o yüzden bu mahalledesin. Çünkü böyle sapık heriflerin şehrin en çok bu tarafında bulunduğu farkındasın. Kendini bir yem olarak kullanıp bu sokağa bırakıyor, ardından da seni taciz edecek kadar budala olan ilk adamın aptallığını, pençelerine söküp atıyorsun. Doğru mu?” dedi.

İkimizin de sorduğu bunca sorunun içerisinde en gereksiz ve en alakasız olanına takılıp, “William da kim?” diye saçma bir şekilde yanıtladı Eva.

“Orası uzun hikâye,” diyerek kestirip attım. Şimdi bir de oturup en başından her şeyi anlatamayacaktım.

“Öyleyse diğer sorularınıza cevap vermeme ihtiyacınız yok. Belli ki siz, her şeyi kafanızda çoktan çözmüşsünüz,” diyerek bizleri onayladı.

Kırmızı rujunu aldığı küçük el çantasına tekrar uzandığında bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Tek kaşını kaldırarak Dora’ya, “Demek ateşle oynamayı seviyorsun?” dedi. Sesinde bir meydan okumanın tınısı uluyordu.

“Öyleyse bir ateş verir misin?”

Dora dokunmadan, yalnızca bakışlarıyla odaklanıp kızın sigarasının ucunu itina ile yaktı.

Eva ise durumdan fazlasıyla memnun ve tatmin olduğunu belirten bir gülümsemeyle, “Harika!” diye karşılık

verdi. “Bunca zamandır nerelerdeydiniz? Bilseydim sizlere çok daha önceden denk gelmeye çalışırdım.”

Biri beni, Eva’yı yakaladığımız konumda yakalasaydı, ufak da olsa mutlaka gerilir ve nasıl tepki vereceğimi şaşırdım ama hayır. Eva, William’ın kadın hâliydi sanırım. Pek bir rahat görünüyordu ve ortamda önemli, ayrıca da ciddi konular varken, alakasız mevzulara yönelerek meseleyi yumuşatmaya uğraşıyordu.

Bir William vakasını daha çekemeyeceğim için, “Dalga geçmenin veya sigaranın sırası değil, seninle ön-” diyecektim ki birden sözümü kesti.

“Ben söyleyeceklerimi bitirmedim ve bölünmekten de zerre hoşlanmam,” dedi Eva. “En başından uyarıyım. Çünkü karşımdakiler hazzetmediğim tavırlar içerisine girdiklerinde kendime hâkim olamıyorum. Sonra işler bir anda karşı tarafın hiç istemeyeceği şekilde çirkinleşebiliyor.”

Bir şey kesindi ki bu kızla işimiz vardı.

Yalnızca birkaç dakikadır tanışıyorduk ama daha şimdiden bizi tehdit etmeye yeltenmişti. İsteddiği şekilde davranmazsak, kendi deyimiyle *işlerin çirkinleşebileceğini* belirtmişti.

Bense tuhaf bir biçimde bu tutumundan dolayı ona öfkelenemiyordum.

İtiraf etmem gerekirse o böyle davrandığında, ister istemez ona biraz kanım kaynıyordu. Söylemek

istediklerini çekinmeden söyleyen, korkusuz insanları severdim. Eva'da bu bakımdan biraz kendimi görmüştüm.

Dora ise benim aksime böyle insanlardan hiç hazzetmezdi. "Ne yapsaydık yani? Bıraksaydık da önümüzde birini mi öldürseydin?" diyerek bu durumu fazlasıyla belli etmişti.

Kaşlarını çatıp Dora'ya odaklanarak, "Görüyorsun ya o 'adam' az önce yaptığım her şeyi fazlasıyla hak ediyordu. Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokarak dikkatimi dağıtmasaydın, daha onun benim elimden çekeceği bile vardı," dedi Eva.

Dora, kızın bu tutumuna karşın bana dönerek kendisine arka çıkmamı bekliyordu. Fakat ben, Eva'nın en son dile getirdiklerinde doğruluk payının olduğuna inanıyordum. Bu yüzden de onu ancak belirli bir yere kadar yargılayabiliyordum.

Omuzları dik ve kendinden emin bir ifadeyle, "Kimse bana, birini öldürmeyi haklı çıkaracak bir sebep sunamaz. Suçunun cezasını verebileceğimiz başka bir sürü yol var. Yani bu yaptığın neresinden tutulursa tutulsun yanlış bir şey Eva," dedi Dora.

Eva ise aniden sigarasını yere fırlatıp birden tamamıyla ciddileşti. Dora'nın dibine girerek kıza yaklaşabildiğinde yaklaştı. "Halk arasındaki tabirle *minnoş* denilen tiplerdensin sanırım. Genelde öyleleri dışarıya iyi bir görünüm yansıtmakla meşguldür. Fakat suratlarına takındıkları maskelerin ardında yatan karanlığı en iyi ben bilirim," dedi.

Dora, böylesine bir ithama karşı bile üslubunu koruyordu. Yalnızca, “Senin şansına bu sefer öylesine bir tipe denk gelmedin. Ön yargını bir kenara bırakıp bana öyle yaklaşabilirsen, rol yapmadığımı da fark edebilirsin,” diyerek sakinlikle karşıladı.

“Benimle ilgili karanlık sayılabilecek tek bir özellik vardır ki onu da genelde tam anlamıyla bahsettiğin o karanlığı aydınlatmakta kullanırım.”

Dora bu son cümlesini söylerken, parmaklarının ucunda ufak bir ateş kütlesi yaratarak ne demeye çalıştığını açıkça belli ediyordu. Ama Eva, hiç de öyle kolay kolay korkutabileceği bir kıza benzemiyordu. Aklından geçen bu varsayımı anında ispatlayarak, “Senden korkmam falan mı gerekiyor?” diye sordu. Dora’nın elinde tutuşan aleve bakıyor ama küçümseyen bir edayla gülümsüyordu.

“İnsanların benden korkmasını değil, senin aksine beni sevmelerini tercih ederim,” dedi Dora.

“Hayret, oysaki pek sevilecek bir tipe de benzemiyorsun.”

Eva’nın bu son cümlesiyle ikisinin arasındaki ipler iyice gerildiğinden dolayı hemen aralarına girerek onları ayırdım.

Soğukkanlı kalabilmeyi zor yoldan da olsa öğrenmeleri lazımdı. Bu yüzden de sesimle ulaşabildiğim en son noktaya ulaşarak, “Kendinize gelin. Dışarıda zaten yeterince kelimemizi kollayan cellatlarımız var. Bir de biz birbirimizle kavga edemeyiz,” diye ikisini de sertçe uyardım.

Söylediğim şeylerde haklı olduğumu bildikleri ve bunu reddedemeyecekleri için ikisi de kendi köşelerine çekildiler.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra ilk hamleyi asla onun atmasını umamayacağım biçimde Dora'ya bakarak, "Saçların dışında. Saçların o kadar da kötü sayılmaz," dedi Eva.

Hâlbuki onda, herhangi bir tartışma yaşandığında karşı taraf bir adım atana dek asla pes etmeyecek bir tip vardı. Ortamı yumuşatmak için ilk Eva'nın harekete geçeceğini asla beklememiştim.

Dora da zaten hâlihazırda kavga etmeyi sevmeyen bir insan olduğu için dünden razı bir şekilde, "Teşekkür ederim. Senin saçların da fena sayılmaz. Özellikle de rengi, rengine bayıldım," diyerek tatlı bir tebessümle karşılık verdi.

Bense, "Fakat farklı ve etkileyici olan tek renk saçlarının kızıllığı değil sanırım," diyerek bu sefer de kızın gözlerini işaret ettim. Eva'nın göz bebeklerinden birinin renginin kahverengi, diğerinin ise yeşil renkte olmasına değiniyordum.

"Orası uzun hikâye ya," dedi Eva.

"Annem gençken çocuk sahibi olamadığından dolayı bir doğurganlık iksiri hazırlamak istemiş falan. İksiri hazırlarken de içine kendi, farklı gözlere sahip kedisinin tüyünü eklemiş. O karışımdan doğan ben ise dünyaya böyle gelmişim işte."

Göz renginden küçüklüğüne bağlayarak anlattığı bu hikâyesini noktalarken, yeniden pençeye dönüştürdüğü ellerini işaret ediyordu.

“Fakat annem, bulaşmaması gereken bir büyüye güvenmesinin bedelini de çok fena bir şekilde ödemiş. Çünkü doğarken beni diğer insanlardan farklı kılan tek özelliğim, ne yazık ki gözlerimi birbirlerinden ayıran farklı renkleri olmamış.”

Kısacası çocuk doğurabilmek adına annesinin yaptığı büyüünün, farklı göz renkleri dışında ona böylesine korkunç pençeleri de armağan ettiğini özetlemeye uğraşıyordu.

“Bir kedinin tüyüyle hazırlanan iksir sayesinde doğduğunu ele alırsak, hayvanları sevdiğini de varsayabiliriz, değil mi?” diye sorduğu sorunun alakasını tam olarak çözemediğim Dora, aklında bir şey varmışçasına itinayla seslendi.

Eva ise, “Hayvanları herhangi bir kişinin sevmemesi için herhangi bir neden göremiyorum,” diye verdiği cevapla iyice gözüme giriyordu.

“Hâlbuki ben, Cornelia’yla yalnızca tek bir ortak özelliğinizin bulunduğunu zannediyordum. Meğerse fazlası varmış,” diyen Dora, asıl derdini yavaştan ortaya çıkarıyordu.

Doğal olarak Eva ve ben aynı anda ona dönerek, “Ne demeye çalışıyorsun?” dedik.

“Şöyle ki senin tacizci erkekleri bularak avlamaya uğraştığın gibi Cornelia da hayvanlara zarar veren insanları

hedef alıyor, o insanları alaşağı ediyor. Bu, ilk ortak özelliğinizdi. İkincisi ise içinizde bulunan bu, yoğun hayvan sevgisiymiş işte.”

Eva, yüzüme kenetlediği bakışlarının devamını getirerek, “Zaten sana daha ilk gördüğüm anda kanım ısınmıştı. Demek ki bu yüzdenmiş. Demek ki sen de bir cezalandırıcı olduğundan dolayımış,” dedi.

“Kendime ya da bizim yaptıklarımızı yapanlara böylesine bir isimle seslenildiğini bilmiyordum. Ama evet, bir nevi öyle olduğumu söyleyebiliriz,” dedim. “Peki, ya sen? Sürekli sapık erkekleri yakalamaya çalışmak zor olmuyor mu?”

Eva tekrar giyinmeye başlamıştı. Yere attığı kazağını ve ceketini üzerine geçiriyor, bir yandan da ellerini o ceketinin ceplerine sokarak duvara yaslanıyordu.

Bu söylediğime karşın ise basitçe, “Tabii ki de oluyor ama bir şekilde kendimi motive etmenin ve amacımdan sapmamanın yolunu buluyorum. Çünkü küçükken başıma gelenleri bir daha yaşayamam,” dedi.

Merakına yenik düşerek, “Küçükken başına ne gelmişti ki?” diye atladı Dora.

“En yakın arkadaşımı bu yavşak heriflerden biri yüzünden kaybetmiştim,” diye yanıtladı Eva. “Bu nedenle başka bir kızın daha başına üşüşemesinler diye böyle tipleri olabildiğince bulup ortadan kaldırıyorum. Başka bir kızı daha kendi pisliklerine kurban etmelerine izin vermek istemiyorum.”

Eva'yı o kadar iyi anlıyordum ve onunla o kadar iyi empati kurabiliyordum ki...

Büyük ihtimalle arkadaşının başına gelenleri unutmıyordu. Fakat üzüntüsünü iyi gizliyordu. Çok kızgın ve sert görünmek adına emek sarf ettiği belliydi ama ben, gözlerinin ardındaki o hüznü rahatlıkla görebiliyordum.

Bize kendini çok fazla açmasından ve içini böyle dökmekten rahatsızlık duyarak konuyu daha fazla uzatmayıp anında kapattı. “Neyse, sizin muhabbetinize doyum olmuyor ama benim artık gitmem lazım,” diyerek uzaklaşmaya yeltendi.

Ancak tam da o anda cebimdeki pusulanın titremesiyle hepimiz tekrar yerimizden sıçradık. Pusula, yine tuhaf tuhaf titreşimler saçıyor, elimde bile zar zor duruyordu.

Eva'ya dönüp, “Hiçbir yere gitmiyorsun. Buraya seni bizimle götürmek için geldik,” dedim. Dikkatimi ise pusuladan ayırmamaya devam ediyordum. “Ayrıca anlaşılan oraya giderken uğramamız gereken yeni bir durak daha çıktı,” diye de ekledim.

“Görünen o ki yardımımıza ihtiyacı olan başka bir cadı daha var.”

-Sekizinci Bölüm-
Pamuk Olmayan Prenses ve Avcı

“Herhangi birinin bize karşı kullanabileceği en keskin silah kendi zihnimizdir. Bunu da orada hâlihazırda gizlenen şüphe ve belirsizlikleri besleyerek yaparlar.

Kendimize karşı dürüst müyüz, yoksa başka insanların beklentisine göre mi yaşıyoruz? Kendimize karşı dürüst olursak ise benliğimizi tam anlamıyla sevebilir miyiz? En derin sırlarımızı kabullenebilecek cesareti bulabilir miyiz?

Yoksa günün sonunda hepimiz, kendimizin için bir bilinmezlikten mi ibaretiz?”

-Emily T.

Titremeye başlayan pusulanın bizi, daha öncesinden tanıma fırsatına erişemediğimiz başka bir cadıya yönlendireceğini zannediyorduk, ama hayır.

Pusulayı takip ettiğimizde kendimizi yine Alegra'nın çalıştığı kafenin içerisinde bulmuştuk. Sonuçta pusulaya “bizi sadece daha önceden hiç tanışmamış olduğumuz cadılara götür” diye bir ayar yapamıyorduk.

“Cornelia genelde söz dinlemediğinden geri gelmezsiniz sanıyordum ama iyi ki döndünüz. Çünkü sizlere vermem gereken birtakım şeyler vardı. Unutmuştum,” dedi Alegra.

“Aynı gün içerisinde bana kafam kadar kalın bir ansiklopedi ve altından bir madalyon verdin. Daha ne vereceksin?” diye şaşkınlıkla sordum. Sanki bir kafede değil de hediyelik eşya dükkânında çalışıyormuş gibi davranıyordu Alegra.

Eva'yı görmesiyle beraber bana aldırış etmeden, "Bu kim?" dedi. Sonunda elindeki hırdavatları çevresindeki insanlara armağan adı altında dağıtmaya bir an olsun ara verebilmişti. Hâlbuki bu tempoyla devam etseydi, Eva'yı hiç fark edemeyeceğini falan zannedecektim.

"Eva, Eva Grey. Grubumuzun yeni üyesi," dedim.

Geriye iki değil de üç kişi döndüğümüz için gözlerinde memnuniyeti yansıtan bir parıltı belirmişti. Bir kişiyi daha bulabilmemize en az bizim kadar sevindiğinden hiç şüphem yoktu.

"Bunca süredir nerelerdeydin? Nasıl oldu da daha önce hiç karşımıza çıkmadın?" dedi Alegra. Belki de o anda öne sürülebilecek en mantıklı soru buydu.

"Tehlikesiz olduğuna inandığım bölgelerden çıkmıyordum. O bölgeler de buralara bir hayli uzak. Bugüne dek karşılaşmamamızın nedeni bu olmalı," dedi Eva.

Yalnız unuttuğu bir şey vardı ki artık tehlikesiz bir yer bulunmuyordu. Biz cadılar için namlunun ucunda durduğumuz tek bir bölge bile kalmamıştı. Bunu, William'ın açığa çıkardığı şeylerden sonra zor yoldan da olsa öğrenebilmiştik.

Alegra, yine de temkinli davranıp belki bize söylemediği bir şeyler vardır diye kızın aklından geçenleri okuyabilmek adına gözlerine odaklanmıştı ki, "Hiç boşuna uğraşmayın. O tür şeyler bana sökmez," dedi Eva.

Sonunda birisinin bu duruma tepki gösterdiğine sevinirdim. Çünkü bence de hadsiz bir davranıştı.

Kızın gösterdiği bu tepkiye karşın alındığını belli etmekten hiç çekinmeyerek, “Pek de tatlıymış,” dedi Alegra. Yüzünde son derece sahte bir tebessüm barındırıyordu. Kız müsaade etmediği için Eva’nın zihnini okuyamamıştı belki. Fakat pis bir sırıtış sergileyerek sinir olduğunu sergilemekten de asla geri kalmamıştı.

“Bir de bize burada nasıl bir takıyı hediye etmenin peşindesiniz bilmiyorum ama şu kadarını söyleyebilirim ki bu türden takılar... Pek benim tarzım değil,” diyerek masanın üzerindeki kolyeleri işaret etti Eva.

Alegra ise koltuklarını kabartarak, “Üzgünüm ama onları takmama gibi bir alternatifiniz yok. Çünkü onlar, sıradan kolyeler değiller canım,” dedi keyifle. Eva’nın istese de karşı çıkamayacağından emin olduğu bir konudan bahsetmek hoşuna gitmişti.

Masadaki kolyelerin yanına gidip, “Bunların her biri farklı bir yeteneği temsil ediyor,” dedi.

Sürekli böyle, daha öncesinde hiç duymadığım veya görmediğim büyümlü objelerin tanıtılmasından da bıkip usanmıştım artık.

Gaspçı’nın Pusulası, Akrep Kapanı ve şimdi de bu kolyeler...

Tüm sihirli nesnelerin takdim edilebilmesi için yalnızca tek bir kitap sınırı verilen, bu yüzden de yetiştirilebilmesi adına her bölüm ayrı bir eşyanın tanıtıldığı fantastik kitaplardan birindeydim sanki. Ayrıca şu ana dek bu

nesnelerden hiçbirini duymamış olmam da bana bir hayli tuhaf geliyordu.

“Bizler gibi cadıları acil durumlardan kurtarabilmek için keşfedilmiş kolyelerdir. Herhangi bir duyguyu derinden, doruk noktasında hissettiğiniz anlarda parlarlar. Parladıkları anda da kolyelerin esas güçleri açığa çıkar ve sizi, gerçek potansiyelinize kavuştururlar. Gücünüzün zirveye ulaşmasını sağlayıp yeteneklerinizi en kuvvetli hâliyle kullanabilmenize olanak tanırırlar.”

Bizim için bu bilgilerin çok da yeterli gelmediğini, bu sunumundan çok da bir şey anlamadığımızı fark edince başka bir örnek verdi. “Mesela benimkini görüyor musunuz?” diye kendi boynundaki lotus şeklindeki yeşil kolyeyi gösterdi.

“Çok fazla korktuğumda veya öfkeden deliye döndüğümde kolyem, bir şeylerin ters gittiğini anlar. Parlayarak beni güçlendirebilmek için hazır konuma geçtiğinin işaretini verir. Ben de o an yeteneklerimi en kuvvetli hâlleriyile kullanmak istiyorsam kolyeme dokunur ve onun gücünü emerek potansiyelimden zirve noktasına ulaşırım.”

Anlattıklarını dinlerken aklımda beliren ilk kuşkuyla, “Daha önce hiç kolyeni kullanmak zorunda kaldın mı peki?” dedim.

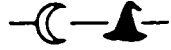
“Yalnızca bir kere. Onda da öyle bir güçlenmişim ki insanların sadece zihinlerini okumakla kalmamış, onları kontrol edebilmeye de başlamışım. Yeterince odaklanarak arzu ettiğim her şeyi, herkese yaptırabildiğim bir hâle gelmişim. Tabii yalnızca belirli bir süreliğineydi.”

Ağzımız sonuna dek açık, dehşete düşmüş biçimde Alegra'yı dinliyorduk. Az önceki sunumuyla bizlerin ilgisini çekmeyi başaramamıştı ama şimdi, üçümüz de dilini yutmuş bir kedi gibi tamamıyla ona odaklıydık. Ortamda çıt çıkmıyordu.

Kendi çapındaki küçük tanıtımını bitirmesinin ardından ise Eva'ya dönerek kolyelerden birini kızın gözüne soktu. İnadına yapıp, "Hâlâ tarzına uygun olmadıklarını düşünüyor musun?" dedi.

Eva'nın cevabıysa basitti. İkinci kez bile üstünde durmadan, "Hayır, düşünmüyorum," diye yanıtladı.

"Hangi kolye benim?"

"Böylesine değerli, avcılarının eline geçtiği anda hepimizin kaderini kökünden değiştirebilecek nesnelerin hepsi neden sende duruyor?"

Dora, hep yaptığı gibi Dora'lığını sergileyerek yine böyle gözümüzden kaçan detaylara değiniyordu. Akıllı bir kız olduğuyorsa bence herkes tarafından yeterince idrak edilmişti. Yani her defasında bunu böyle dile getirmeme gerek yoktu.

"Tüm bu objeleri nasıl eline geçirdin? Daha da önemlisi, kardeşin olarak ben bunları neden ilk defa duyuyorum?"

Tamam, cin gibi bir kız olduğunu belirtmiştim. Ama bazen, bazı takıldığı noktalar böyle kişisel de olabiliyor-

du. Alegra'yı resmen soru yağmuruna tutmuştu. Yine sanırım yavaştan kıskançlığı devreye giriyordu.

“Eva'yla ilk defa aynı ortamın içerisinde bulunuyorum. Cornelia ve sana ise hiçbir şey söylemedim. Çünkü bütün bunları daha önceden bilseydiniz, herhangi bir yerde ağzınızdan kaçırabilirdiniz. Bu da hepsini avcılarının öğrenebilmesine sebep olabilirdi. Üzgünüm ama bu riski alamazdım,” dedi Alegra.

“Şimdi açıklamam gerekirse, hepsini arkadaşlarımla beraber bulmuştuk. Ardından da çoğunu buraya getirerek odamda sakladım. Zira bu tür yadigârları gizleyebileceğim en güvenli yer burası. Çünkü kafenin önünde koruyucu tılsımlar bulunuyor. Onların sayesinde bu civarlara herhangi bir avcı geldiğinde önceden haberdar olarak önlem alabiliyorum. Mesela William'ın bir avcı olduğunu sizin söylemenize gerek kalmadan bu şekilde anlamıştım.”

Derken, “Birisi şu William'ın neyin nesi olduğunu açıklayabilir mi artık?” diye araya girdi Eva.

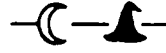
Normaldi, sonuçta William'ın isminin bir kere daha geçmesiyle Eva'nın merakı gitgide artmıştı. Çocuğun adını, Alegra'nın bu son hatırlatışı ile üçüncü kezdir duyuyordu ve hâlâ kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bakışlarından meraklı hâllerini anlayabiliyordum.

Dora da ben de şu anda daha çok ilgimizi çeken mevzular döndüğünden dolayı Eva'yı yine duymazdan geldik. Ayrıca oturup da William'ın kimliğini izah etmek, ikimizin de çok fazla gözünde büyüyordu.

Bu yüzden onun üstünde pek fazla durmadık. Tekrar Dora'nın ablasına dönerek, "Kolyeleri arkadaşlarıyla bulduğunu belirttin, öyleyse o arkadaşlarına ne oldu?" dedim.

"Öldüler," diye yanıtladı Alegra.

"Hepsi öldü."

Böylesine bir yanıtı hiçbirimiz beklemiyorduk. Alegra'nın ağzını kapatıp da dudaklarını tekrar birleştirmesiyle ortamda rahatsız edici bir sessizlik hâkimiyet kurmuştu. Nasıl karşılık verebileceğimize karar veremiyorduk.

Dora'yı, hatta yeni tanıştığım Eva'yı bile kaybetme olasılığını bir an bile gözümün önüne getirmek, anında midemin kasılmasına neden oluyordu. Kim bilir tüm dostlarını yitirince Alegra nasıl hissetmişti... Bunu tahmin bile etmek istemiyordum.

Neyse ki Eva, "Kolyelerden bahsediyordun, yarıda kesildi," diyerek sohbeti asıl tarafa çekip hemen konuyu değiştirdi.

"Zaten senin kolyeni sana daha önceden hediye etmiştim Cornelia," dedi Alegra. Evet, bana petunya şeklinde mavi bir kolye vermişti. Hâlbuki daha demin bize hırdavatlarını kakalıyor diye kadınla dalga geçmiştim. Bazen böyle patavatsızlıklar yapabiliyordum.

Bana bakarak, "Petunya çiçeği öfke, dargınlık veya huzursuzluk şeklindeki derin duyguları ifade eder. Tıpkı

senin gibi. Ayrıca kolyenin mavi olması da sana uyuyor. Çünkü ruhunda karanlığı barındırdığın kadar sükûnetin rengi olan maviyi de barındırıyorsun,” dedi.

Buna ise sevinmeli miydim, yoksa üzülmeli mi... Bilemiyordum.

Sonrasında kutudan mor renkte ve ateş lalesi şeklinde bir kolye daha çıkardığında, kime vereceğini önceden rahatlıkla tahmin edebiliyorduk ki, “Dora...” dedi.

“Mor, ateş lalesi. Seni özetleyen iki şey. Bu yüzden fazla söze gerek yok sanırım.”

Kolyeyi özenle kardeşine uzattı.

“Son olarak ise Eva... Seni tanımıyorum ama...”

Dora, lafa girerek ablasının sözünü itinayla kesti. Kolye kutusunda duran onlarca kolyenin arasından gözüne kestirdiği bir tanesine uzanarak, “Eva’ya en uygun olanı bu,” dedi. Parmaklarının arasında tuttuğu zincirin ucunda kırmızı, dikenli bir gül motifi duruyordu.

“Saçları gibi kırmızı ama karakterinden farksız dikenli...”

Bunun üstüne de herhangi bir söze ihtiyacı yoktu. Bence de Eva’ya en uygun kolye bulunmuştu.

“O hâlde tamamız, buradaki işimiz bitti. Zaten beni yeterince oyaladınız, böyle giderse müşterilerim yakında kaçacaklar. O yüzden lütfen artık gidin,” dedi Alegra.

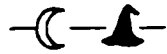
Yine bizi odasından dışarı itelemeye koyulmuştu ki yerde parlayan bir şey dikkatimizi çekince, “Bekleyin,” dedim.

Konuşulanları duymak adına kapıya kulağını dayayıp da bizi dinlediği sıralarda cebinden düşürmüş olmalıydı. Çünkü William'ın *Akrep Kapanı* diye isimlendirdiği cep saati yerde, odanın köşesinde duruyordu.

Sahiden de onun saati mi diye emin olmak adına yakından bakmak için saate uzanmıştım ki ona dokunmamla birlikte kendimi başka bir yerde buldum. Saat beni başka bir yere ışınlamıştı. Her tarafı devasa, yeşil ağaçlarla kaplı bir ormana...

Hemen önümde ise William duruyordu.

Karşısında çaresizce bekleyen bir geyiğe tüfek doğrultmuş hâliyle tetiği çekmeye hazırlanıyordu.

Onu bulduğum bu durumdan ve yaşadığım onca şeyden sonra şaşkınlıkla, “William?” dedim. “Ne yaptığını zannediyorsun?”

O da benimle karşılaşınca şaşırmış olacaktı ki kafası karışmış hâlde, öylece bakıp kaldı. “Senin burada ne işin var Cornelia?” dedi. Elindeki tüfeği hafifçe yere doğru eğdi.

“Aynı soruyu ben de sana soracaktım.”

Oraya nasıl geldiğimi açıklayabilmek adına onun, kafede düşürdüğü cep saatini gösterecektim ki saatin elimden kaybolduğunu fark etmemle allak bullak oldum.

“Şu an belki kulağa delice gelecek ama Dora'nın ablası Alegra'nın odasında dururken senin cep saatini bul-

duk. Emin olmak için onu elime almıştım ki saate temas etmemle beraber beni içine çekti ve buraya, bu ormanın içerisine ışınladı. Yani senin yanına,” dedim.

Tuhafıma giden bir şey vardı ki tüm bu saydıklarım ona hiç de delice gelmiyordu. Tam tersine dudaklarımdan dökülen her kelimenin ardından her şeyi daha iyi anlıyormuş gibi duruyordu.

Bu tahminimi doğrulayarak, “Şimdi anladım,” dedi. Sonrasında da gereğinden fazla endişelendiğimi sezince, beni sakinleştirmeye çalışan bir edayla açıklamaya uğraştı:

“Korkacak bir şey yok. Sadece biz avcıların klasik tuzağına düşmüşsün,” diye de ekledi. “Çünkü akrep kapıları sana söylediğim özelliklerinin dışında, kendilerine temas eden cadıları içlerine hapsedmeleriyle de bilinir. Sonrasında da tutsak aldıkları cadıyı, ait oldukları avcının yanına gönderirler. Kafede bulduğun saat bana ait olduğu için ona ellediğinde seni kapana kısırmış ve içine çekerek benim yanıma ışınlamış işte.”

Öyle görünüyordu ki o anlarda bahsettiği bu durum yüzünden William'ın yanına ışınlanmak zorunda kalan tek kişi ben değildim. Çünkü benim gelmemden saniyeler sonra Dora, onun hemen ardındansa Alegra'yla Eva yanımızda belirmişti. Demek ki benim ardından üçü de saate değip kendilerinin buraya ışınlanmalarını sağlamışlardı.

Arkamdan gelerek hayatlarını böyle bir riske attıklarına ise inanamıyordum. Minnettarlığımı göstermem gereken yerde kontrolümü kaybedip, “Neden beni takip

ettiniz, saatin beni içine çekerek esir aldığını görmediniz mi?” diye çıkıştım.

Dora, “Seni yalnız bırakamazdık,” diye basitçe yanıtladığında, kelimelerin kifayetsiz kaldığı noktaya ulaşıyordum. Beni, ikinci kez bile düşünmeden kendilerini tehlikeye atacak kadar sevdikleri için kızmaya tabii ki de hakkım yoktu.

O sırada Eva, bakışlarını William’dan ayırmayarak ilk başta anlam veremediğim bir tepkiyle, “Bir dakika, bir dakika..,” diye bir anda kendini ortaya attı. “Sizin bunca süredir bahsettiğiniz o meşhur William, William Ozborn mu?” dedi.

Eva’nın bu tutumunu William, “Bir fanım olduğunu bilmiyordum,” diye sırtarak daimî pişkinliğiyle karşıladı.

Bense kafam her geçen saniye daha fazla karıştığından, “Ne demek istiyorsun Eva?” diye sordum.

Eva ise, “Belli ki kendisini tanıımıyorsunuz. Öyleyse tanıştırayım,” dedi. “Bu karşınızda gördüğünüz kişi William Ozborn’dur. Kendisi, avcıların baş lideri olan Albus Ozborn’un resmî vârisi ve de tek oğludur. Sahiden de bunu ilk defa benden öğreniyor olamazsınız.”

Küstah bir kız olduğunu kendisiyle bir arada bulunma şansına eriştiğimiz ilk andan beri tekrarlayıp duruyordum. Fakat o dakikalarda önceki tavırlarını bile aşıyordu. Bizi fazlasıyla küçümseyen bir edayla, “Şu an, sizleri avlamaya çalışan adamlar hakkındaki cahilliğiniz gözlerimi ya-

şarttı doğrusu. Belli ki bizleri hedef alan kişilerin liderini ve oğlunu bir tek ben biliyorum,” diyordu.

İşin kötü kısmı da şuydu ki fazlasıyla haklıydı.

Eva’nın bu, *kibarca* yüzümüze çarptığı gerçeklere karşı ağzımızı açıp da tek kelime bile edemezdik. Sonuçta avcılar, William’dan öğrendiğimiz kadarıyla bizim ruhumuz bile duymadan hakkımızda tonla araştırma yapıyorken biz, sadece bir köşeye saklanmakla yetinmiştik. Hâlbuki bedeninde özel güçler barındıran bizlerdik. Onlar sadece sıradan erkeklerdi. Yani aslında onların bizden korkması lazımdı.

Eva, “Ben diyorum ki hazır çocuğu burada hazırlıksız yakalamışken karnını deşelim. Leşini de o lanet babasına göndeririz. Zaten pençelerim de hiç bu kadar tatlısının tadına bakmamıştı,” dedi.

Dora ise Eva sanki böyle bir şey söylememiş gibi konuyu çok farklı bir yere getirerek William’ın elindeki tüfeği işaret etti. “Onunla ne yapıyordun?” diye sordu.

“Ne yapacak,” dedim. “Geyik avlıyordu.”

William anında duruma el koyarak, “O kadar basit değil,” diye parladı.

“O kadar da basit değil mi?”

Dora âdeta benden daha çok kızmış, benim yerime önüme geçerek William’ın üstüne gitmeye başlamıştı.

“Sen, Cornelia’nın boş vakitlerinde neyle meşgul olduğunu bilmiyorsun sanırım?” dedi. “Senin gibi, hayvan-

lara zarar verme aptallığında bulunan insanları doğduğuna pişman etmekle uğraşıyor.”

Her şey daha fazla sarpa sarmadan önce Dora’nın, yavaştan kendisini göstermeye yeltenen alevlerini yatıştırmam gerekiyordu. Bunun için ona engel olarak alaycı bir öfkeyle, “Dur bir saniye. Kendisini açıklamasına izin verelim. Bakalım William Bey ne bahane uyduracak(!)” deyip onu yeniden arkama aldım.

Dora, sanki onun şahsına hakaret etmişim gibi gücenerek derin bir iç çekti. “Ne zamandan beri söz konusu hayvanlar olduğunda karşıdakinin kendisini açıklamasına olanak tanıyorsun Cornelia?” dedi. “Bu, *cezalandırma* eylemlerine başladığından beri seni caydırabilmek için denemediğim yöntem kalmadı. Dilimde resmen tüy bitti. Hiçbirinde sana ulaşamadım da şimdi mi, söz William’a gelince mi geri durmaya karar verdin?”

Bu, beni üstü kapalı iğnelediği şey öylesine bel altıydı ki, “Alakasız bile yok,” diye aynı sert tavırla söylendim.

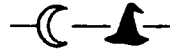
“Öyleyse neyle alakası var Cornelia?”

William’ı, bir geyiği vurmaya üzüldükten yakaladığımda hayvanların ölümüne yol açan diğer mahlukatları gördüğüm anlardaki kadar öfkeleniyordum. Ne eksik ne de fazlaydı. Yalnızca onun niye böyle bir şeye kalkıştığını bir saniyeliğine de olsa merak etmişim. Dora inanmıyordu belki ama William’a söz hakkı tanımayı sadece bu sebepten dolayı istemişim.

Bana dokundurduğu bu laftan sonraysa kendimi ona ispatlamaya çalışmam gereksizdi. Yine de William’a farklı bir tavırla yaklaşmadığımı kanıtlamak adına, “Ge-yik avlamıyordun da madem, neyin derdindeydin?” diye sesimi ulaşabileceği en son raddeye çıkararak çocuğu sorguladım.

William ise beklenmedik bir şekilde, “Seni korumanın derdindeydim Cornelia,” diye yanıtladı.

“Tek amacım seni korumaktı.”

“Nasıl yani? Ne demek şimdi bu?”

William’ın kendisini çok boktan bir bahaneyle savunacağını veya aptalca bir gerekçe uyduracağını zannediyordum. Ama bu cevabı asla öngörememiştim. Zaten böylesine bir yanıt vermesindense saçma bir gerekçe uydurmasını tercih ederdim.

“Benim babam, Eva’nın da nazikçe ifşa ettiği gibi gerçekten de Albus Ozbörn,” diye lafa girdi William. “Kendisi sahiden de avcıların lideri ve kafede seninle karşılaştığımı da ne yazık ki bir şekilde öğrenmiş. Bundan dolayı da ona götürmek üzere seni ortadan kaldırdığıma dair bir kanıt bulmalıydım.”

“Sen de ne yaptın? Ormana gelerek, hayvanın kalbini söküp babana benim kalbimmiş gibi takdim etmek üzere geyik avlamaya mı çıktın? Ne bu, *Pamuk Prenses* hikâyesi falan mı?”

Ciddi manada dalga geçiyordum. Fakat William hiç utanmadan kafasını aşağı yukarı sallayarak bu dediğimi yüzünüzce onayladı.

Kulaklarıma inanamıyordum. Ondan kim böylesine bir şey istemişti?

“İnsanları tanımadan böyle cesur hareketlerde bulunmamalısın William. Çünkü Cornelia’yı tanısaydın, onun için bir hayvanın katledilmesindense ölmeyi yeğleyeceğini bilirdin,” dedi Dora.

“Hem beni neden koruyor veya daha da önemlisi neden koruyacak kadar önemsiyorsun ki?” diye ben de Dora’nın cümlelerinin devamını getirdim.

William, yanıtlamak üzere dudaklarını aralamıştı ama Alegra pat diye araya girip, “Çünkü seni annesine benzetiyor Cornelia,” dedi. “Annesini andırıyorsun da ondan.”

Anlaşılan oydu ki Alegra yine zihin okuma seanslarından birini sergilemekteydi. Wiliam’dan izin almıyor ama bunu zerre umursamadan, çocuğun gözlerinin içine baka baka onun zihnine ve anılarına giriyordu. İhtiyaç duyduğu yanıtları, William’ın açıklamasına gerek duymadan onun beyninden çekip çıkararak kendisi alıyordu.

“Baban, annenin ölümüne sebep oldu değil mi?” diye William’dan bakışlarını ayırmadan sordu Alegra. Şahsen birisi, benden izin almadan anılarımda gezip benimle ilgili böylesine önemli bir bilgiyi gün yüzüne çıkarsaydı, kızgınlıktan deliye dönerdim. “Bu yüzden de

babanla aranızda derinlere doğru filizlenen bir nefret görüyorum.”

Dora, karşımızda William olsa da doğrulardan asla sapmayan bir kız olduğundan dolayı, durması adına ablasını uyarmaya çalışıyordu ama nafileydi. Alegra, umarsızca hadsizliğini sürdürmekle meşguldü:

“Az önce Cornelia karışmasaydı bile o geyiği vuramayacaktın William. Çünkü bugüne dek kimseyi, hiçbir şeyi incitememişsin. Bu, mayanda yok. Babanla da zaten bu yüzden aranız bozuk. Seni yetersiz, zayıf ve aciz buluyor. Değil mi?” dedi. “Ancak bunca süredir Cornelia’nın konumunu ve kimliğini bildiğin hâlde onun kılına dokunmanın sebebi, bu saydığım şeylerden hiçbirisi değil.”

Kadının, kendisi müsaade etmeden bu şekilde hatırlarının arasında dolaşmasından en sonunda sıkılan William, “Tek kelime daha etme,” diyerek sert bir uyarıda bulundu. “Yoksa-”

Ancak Alegra onun sözünü keserek devam etti. “Cornelia’ya zarar vermedin. Çünkü dediğim gibi onu annene benzetiyorsun. Zira senin annen de bir cadıydı. Hatta baban, onu bu yüzden öldürdü. Öyle değil mi?”

İşte bu, hepimizi şoka uğratmıştı.

Alegra’nın bu yaptığını, çocuğun tüm sırlarını birdenbire böyle açığa vurmasını falan asla doğru bulmuyordum. Ama öğrenmemizi sağladığı bu bilgilerden sonra kendimi ona kızmaya da asla ikna edemiyordum. Çünkü Alegra bu bilgileri keşfedemeseydi, William ölene dek bir

sır olarak saklar ve mezarına götürürdü. Artık her şey için çok geçti ve tüm taşlar şimdi yerine oturuyordu.

William'ın avcılığı diğerleri kadar önemsememesi, nerede yaşadığından haberdar olmasına rağmen aylardır bana zarar vermemesi veya Eva'yı bulmak üzere kafeden ayrıldığımızda bizimle geldiği sırada avcılarla ilgili sırları bize öyle teker teker ifşa etmesi...

Hepsi şimdi anlaşılıyordu.

Demek ki William, annesi de bizim gibi bir cadı olduğundan ve onu bu sebepten dolayı öldürdüğü için de babasından, avcılıktan nefret ettiği için tüm bunları yapmıştı.

Yeni duyduğumuz bu haberler ışığında William hakkında düşündüğüm bazı ön yargılar ve fikirler değişiyordu. Zaten beni korumak adına kendini böyle bir riske atması da çoktan bazı fikirlerimi değiştirmişti. Yine de kurtarılmaya muhtaç bir kızmışım gibi arkamdan benden habersiz işler çevirmesi, bir de üstüne üstlük bunun için bir hayvanı kurban etmeyi göze alması... Benim için affedilemez bir davranıştı. Her şeye rağmen tavırlarımdan arkasında durmaya kararlıydım.

Sesimi az önceki nazaran yumuşatarak ilk önce, “Kendini riske atıp sırf beni korumak adına babanı kandırmayı denemeni anlıyorum William,” dedim. “Ayrıca şu an duyduklarıma, senin hakkında öğrendiklerime ve annene olanlara hakikaten üzüldüğümü de belirtmek isterim.”

İçimden geçen tüm bu cümleleri yüksek sesle tekrar ederken onun gözlerine bakamıyor, yüzümü kaçıırıyordum. “Fakat ben, herhangi bir masaldaki kurtarılmayı bekleyen herhangi bir prenses değilim. Kimsenin beni savunmasına ya da korumasına ihtiyacım yok.”

William’ın ilk defa rahat tavırlarından arındığını görüyordum. İlk defa gevşek hareketlerini bir kenara bırakıyordu. Bu sefer gerçekten de son derece ciddiye.

“Bazı gerçekleri görmemek için neden bu şekilde ısrar ediyorsun Cornelia?” dedi. O da sesini fazlasıyla yumuşatarak karşılık vermişti. “Ben, senin artık yaşamadığını kanıtlayan bir şeyler bulup babama götürmediğim sürece daima tehlikenin, namlunun ucunda olacaksın. Bunu neden anlayamıyorsun?”

Bu dediği doğrudu. Zaten yalanlamıyordum da. Fakat benim bir kahraman aramadığım da yalan değildi. O yüzden bir şekilde başımın çaresine bakabilmenin bir yolunu bulacaktım.

Derken Dora, konudan fazlasıyla bağımsız ve alakasız bir şekilde bildirim gelen telefonunun sesini sonuna dek açarak gözümüze soktu. “Şuna bakın,” dedi.

Dora’nın telefonundaki haber kanallarından birinde bizim okulun canlı yayını bulunmaktaydı.

Aynı canlı yayında okulumuzun bahçesinin hemen ortasında havada asılı duran bir kız vardı. Ayakları ve tüm vücudu yerden kesilmiş hâlde havada süzülüyordu.

“Anlaşılan cadılardan bir tanesini daha bulduk,” dedi Dora. “Hem de bu sefer pusulayı kullanmamıza bile gerek kalmadı.”

“Daha fazla burada vakit kaybetmeden acilen yola koyulmalıyız.”

Tam o sırada, en başından itibaren asla aklımızdan çıkmaması gereken bir şeyi unuttuğumuzu fark ettik.

Alegra’nın bize verdiği kolyeler hariç her şey kafede kalmıştı. Ayrıca da Alegra, benim arkamdan buraya, yani ormana geldiği için de ilk defa hepsinin başını boş bırakmıştı.

Anında korkudan elimiz ayağımız birbirine dolaştı. Okula gitmeden önce ne yapıp ne edip bir şekilde kafeye dönmemiz gerekiyordu.

William ise cebinden bu sefer de saat kapağına benzer bir şey çıkardı. “Alın. Buna dokunarak buraya geldiğiniz konuma geri dönebilirsiniz,” diye önümüze sundu.

Daha demin William hakkında açığa kavuşan onca şeye rağmen hâlâ bir işler çevirip çevirmediğine veya bunun da başka bir tuzak olup olmadığına tam anlamıyla güvenemiyorduk. Ama başka bir çaremiz bulunmuyordu.

Okulumuzun bahçesinde ipi kopmuş bir balon gibi havada süzülerek bizim tarafımızdan kurtarılmayı bekleyen bir kız ve kafede de avcılarının eline geçmesini engellememiz gereken tonla eşya vardı. Derhâl geldiğimiz yere dönmemiz lazımdı.

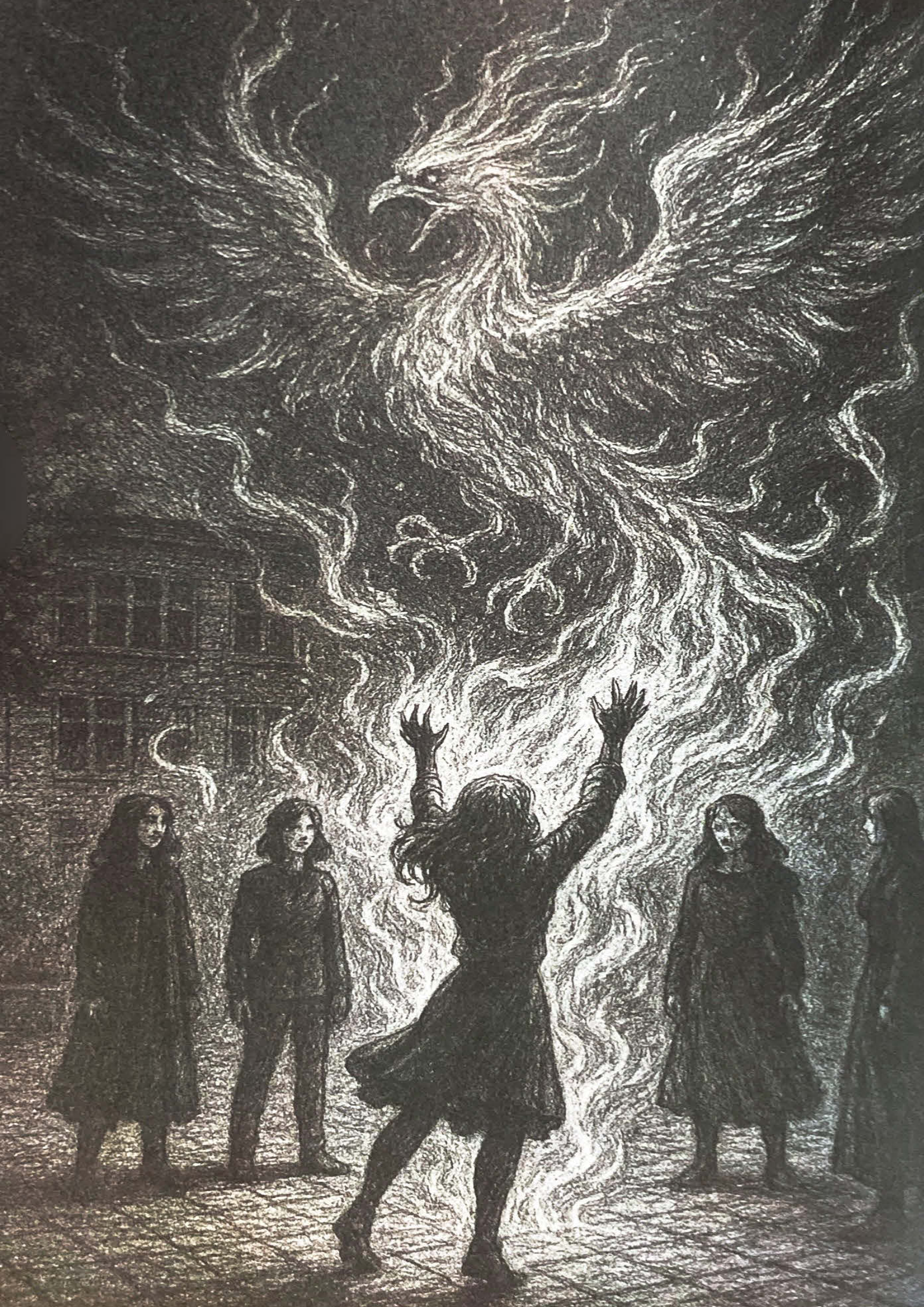
Bu nedenle daha fazla vakit kaybetmekten kaçınarak, bu riski göze alıp hepimiz aynı anda William'ın elinde duran saat kapağına dokunduk. Geri dönmek üzere yeniden kafeye ısınlanmaya koyulduk.

Ne yazık ki geriye döneceğimiz bir yer kalmamıştı.

Çünkü geri döndüğümüzde gördüğümüz üzere Aleg-ra'nın kafesi, baştan aşağıya alevler içerisinde yanıyor-du.

-Dokuzuncu Bölüm-
Zümrüdüanka

“Savaş sanatında düşmanını ve kendini tanıyorsan, yaklaşan çatışmalardan korkmana gerek kalmaz. Ancak sadece kendini tanıyor ve düşmanını tanımıyorsan, her zaferin yanında tadacağın bir yenilgi de olacaktır.”

-Emily T.

Alevler tarafından baştan aşağıya kaplanmış kafenin önünde duruyor ama hiçbir müdahalede bulunamıyorduk. Tabii durum, Alegra'nın tarafında daha da kötüydü.

Bu yangınla Alegra, bir nevi evi hâline gelmiş mekânını ve biz cadıların işine yarayabilecek birbirinden değerli diğer eşyaları kaybediyordu. Zaten beklenen bir tepki olarak, gözlerinden akan yaşları kontrol edemeyip anında ağlamaya başlamıştı.

Dora ablasına sıkı sıkı sarılıyor, elleriyle kızın sırtını sıvazlayarak destek vermeye çalışıyordu. Etrafta bu kadar kişi bulunmasaydı özel güçlerini kullanarak ateşi azaltabilir, hatta söndürebilirdi. Ancak barbekü partisi gibi herkes yangının tepesine çullandığından dolayı yoğun bir kalabalık vardı.

Ayrıca Dora'nın da moralinin bozulduğunu fark etmemek için kör olmamız lazımdı. Kollarının arasına aldığı ablası ağladıkça onun da çenesi buruşuyordu. Hâlihazırda duygusal bir yapıya sahip olan Dora için bu türden şeyler

yaşamak ve sürekli kaos dolu olayların ortasında bulunmak bir hayli zordu.

Ben de aynı şekilde onunla ablasını kollarımın arasına alarak kucakladım. Hemen arkamdan Eva da geldi ve aynısı olmasa da benzer bir tavır sergiledi. William ise aynısını yapmayı arzuluyormuş da cesaret edemiyormuş gibi bir bakış atıyordu.

Çocuk, bugüne dek bize zarar vermemiş, yerimizi diğer avcılara ifşa etmemiş veya beni koruyabilmek adına babasının emirlerine karşı gelmiş olabilirdi. Fakat hâlâ bizlerden biri değildi.

“Sahi, sen neden bizimle geldin William?” dedi Dora.

“Çünkü size yardım etmek istiyorum,” diye cevapladı çocuk.

Bunun üzerine ne söylenebilirdi ki? Herhâlde avcılık görevini yerine getirmediği için çocuğa kızamazdık. Zaten işimiz başımızdan aşkınken, düşmanımız sandığımız birinin bizim tarafımıza geçmeye can atması, itiraf etmekten kaçınısak da iyi hissettiriyordu.

Dora, yine de fazlasıyla kötümser bir yaklaşımla, “Senin saatine dokunduktan sonra yanına ısınlanmamız ve onun hemen üstüne de kafemizin yanması... Ne tesadüf ama değil mi?” diye William’ı hedefleyerek imalı bir tavır sergiledi. “Sanki ikili oynuyormuşsun da kafenin başını boş bıraktığımız anda sizin avcılara çaktırmadan haber vermişsin gibi.”

Hak veriyordum tabii. Dora'nın bu derece olumsuz ve şüpheli davranması gayet normaldi. Sonuçta ablası karşısında perişan hâle dönmüştü. Bir de üstüne üstlük aile mesleği olan iş yerleri karşılarında cayır cayır yanıyordu. Ayrıca da William'a tabii ki de hemen öyle güvenmeyecektik.

William, direkt kendini savunmaya geçerek, "Alakasız bile yok. Ben hiç kimseye, hiçbir şeyin haberini vermedim. Kafanızın yanmasından sorumlu olan kişi de ben değilim," dedi. "Anlıyorum, şu anda üzgünsün ama lütfen sinirlerinizi benden çıkarma Dora," diye de ekledi.

Dora ise ısrarcıydı, hâlâ kuşkuyla yaklaşıyordu. "Fakat anlamıyorum. Bizi bu denli korumanın tek nedeni babana olan nefretin veya ondan dolayı avcılara karşı içinde biriken öfken olamaz. Başka bir motivasyonun, başka bir amacın olmalı," diyerek çocuğun üzerine gitmeye devam etti.

William ise Dora'nın bu dedikleri onda bir şeyi çağrıştırıyormuş gibi bana kilitlendi. Yine dudaklarıma bakıyordu. Saçlarıma, ellerime, gözlerime... Kısacası tüm benliğime.

Dikkatini bir saniye dahi benden ayırmadan, "Size destek sağlamaya çalışıyorum. Fakat bunun tek nedeni babama olan nefretim değil, evet," dedi.

Dora bir bana, bir de William'a baktı. Ardından başını sallayarak önüne döndü. Konuyu tamamıyla kapattı.

"Ayrıca sizin grubunuza yardımcı olmaya nereden başlayacağımı da çok iyi biliyorum," diye ekledi William.

Bakışları bu sefer, yangındaki dumanların arasından ortaya çıkan Malesandra'nın üzerindeydi.

Demek ki kafeyi bu hâle getiren kişi avcılar değil, Malesandra'ydı.

“Bir saniye, onu tanıyor musun?” diye kadını kastederrek hayretle sordum.

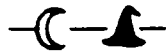
“Uzun süredir seni takip ettiğimi sanırım unutuyorsun Cornelia. İzin ver de benim dışımda senin peşinden ayrılmayan bir diğer kişiyi, yani Malesandra'yı da bileyim.”

William'ın böyle hiç çekinmeden her şeyi yüzüme çarptığı açık sözlülüğüne sinirleniyor muydum, yoksa onun bu dürüstlüğü birazcık hoşuma mı gidiyordu... Bir türlü karar veremiyordum.

Dora, “Malesandra'nın nereye gittiğine bakın,” diyerek bir anda William'la olan konuşmamızı kesti.

Kadın, okulumuza doğru yol alıyordu. Yani Dora'nın telefonundaki canlı yayında izlediğimiz, okulumuzun bahçesinde havada asılı kalan diğer cadının konumuna yöneliyordu. Belli ki Malesandra'nın yeni hedefi o kızdı. Ondan önce okula varıp kızı kurtarmamız artık şarttı.

Doğal olarak da daha fazla oyalanmadan, hep beraber koşmaya başladık.

Okulumuzun bahçesi panayıra dönmüş durumdaydı. Daha önce hiç karşılaşmadığım insanlar bile bahçeye top-

lanmıştı. Hepsi, havada asılı hâlde duran kızı telefonlarına kaydetmekle uğraşıyordu.

Kendi okulumuzun bahçesine girebilmek adına bu denli uğraşabileceğimiz ise asla aklımıza gelmezdi. Çünkü okulun ön tarafına doluşmuş insan kalabalığını aşarak ilerleyebilmek, sahiden de çok zordu. Sanki herkes, çok satan bir sirk gösterisini izlemeye gelmişti.

En sonunda Eva, daha fazla dayanamadığını farz edeceğim türden bir çığlık atarak herkesi yanımızdan uzaklaştırdı. Fakat bu, sıradan bir çığlık değildi. Onun ağzını açtığı anda ortalığa dökülerek yayılan ses dalgalarını, ciddi ciddi fiziksel olarak suratımızda hissetmiştik. Sanki lise öğrencisi bir genç değil de bir ölüm perisi çığlık atıyordu.

Ancak onun sayesinde dağılan kalabalığın ardından havada süzülen o kızın yanına ilerleyebildik. Kızın, hayatımda hiç denk gelmediğim kadar uzun saçları vardı. Neredeyse ayaklarına geliyordu.

Baygın hâldeydi, gözleri ve şuuru kapalıydı. Âdeta birileri tarafından etkisiz hâle getirilmiş gibiydi. Öylesine savunmasız ve hassas duruyordu ki herhangi biri tarafından kolayca tutsak alınabilir pozisyondaydı. Yani Male-sandra istese hiç uğraşmadan, zahmetsiz bir biçimde kızı yakalayıp götürerek kaçırabilirdi. Tabii bu olasılık gerçekleşmeden önce kızı bir an önce kendine getirmemiz gerekiyordu.

Dora, “Onu nasıl uyandıracağız?” diye sordu bana.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim.

Eva ise, “Malesandra ismiyle andığınız kadın bu mu?” diyerek hepimizin bir anda arkaya dönmesini sağladı. Belli ki Malesandra da en sonunda bize yetişebilmiş, okulumuzdaki güvenlik görevlisinin durduğu kulübenin oradan bizi izlemeye koyulmuştu.

William, bir anda ellerime uzanarak sıkıca tuttu. Bunu ani bir refleksle mi, yoksa bilerek mi yapmıştı bilemiyordum. Beni arkasına alarak önüme geçmeye çalışıyordu. Âdeta Malesandra’nın potansiyelinden haberdardı da yine, kişisel gardiyanımı oynamaya kalkıştıyordu. Arkasında durmayı bırakarak yanına, onunla aynı hizada durabileceğim bir yere geçip William’la eşit konumda durdum. Elimi de tabii ki hemen geri çektim.

Malesandra ise elbisesinin cebinden tuhaf görünüm-
lü, siyah bir küre çıkarmakla meşguldü. Sanırım kürenin içerisinde hareket ederek duran bir toz kütlesi vardı. Bu tahminimi de anında doğrulayarak o siyah toz kütlesiyle dolu küreyi bizim durduğumuz yere doğru fırlattı.

Neye uğradığını şaşırان bizler, kollarımızı başımıza siper ederek durmuştuk ki kürenin yere değip patlamasıyla çevremiz karanlık dumanlarla kaplandı.

Anlayabildiğim kadarıyla yalnızca bizim bulduğumuz nokta da değildi. Koskoca bahçe, bahçenin etrafı, futbol ve basketbol sahası... Özetle tüm okul, Malesandra’nın fırlattığı küreden yayılan kara sisin altında kalıyordu.

Kadının neden böyle bir şeye kalkıştığını da tahmin edebiliyordum. Muhtemelen birazdan, bizi yenebilmek

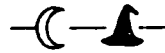
adına kollarını sıvayarak sergileyebildiği tüm hünerlerini ortaya çıkarmaya koyulacaktı. Buna da normal insanların şahitlik etmesini istemiyordu. Bu yüzden de her yeri olabildiğince siyah toz bulutlarıyla kaplıyor, insanların görüş açısını kapatmayı hedefliyordu.

Böyle sahnelereyse ancak klişe dizilerde rastlayabilirsiniz. Çünkü şimdi biz, bir çember oluşturarak sırtlarımızı birbirimize dayamıştık. Malesandra tarafından gelecek bir sonraki hamleye karşı hazırlıklı olmaya çabalıyorduk. Ancak son günlerde öyle çok klişe sahnenin içerisinde bulunmuştum ki artık yadırgamıyordum.

Eva, pençelerini çıkardı. Dora ise avucunun içerisinde ufaktan bir ateş demeti yaratmaya girişmişti. William ise yumruklarını yukarı kaldırmış pozisyonuyla bir hayli komik duruyordu. Umuyordum ki kadını o yumruklarıyla pataklamak gibi bir planı yoktu.

Yani özetle hepimiz karşı atağa geçmiş ve gözlerimizi dört açarak ortalığı kolağan etmeye koyulmuştuk.

Çünkü savaş, bu defa sahiden başlıyordu.

Dora, avucunda oluşturduğu alevleri rastgele etrafına fırlatıyor, en azından bir tanesinin sisin içerisinde gezen Malesandra'ya değmesini umut ediyordu.

Derken Eva da Dora'nın uyguladığını deneyip içine doğmuş gibi ellerini öne doğru salladı. Belki onun parmaklarından alevler fışkırmıyordu. Fakat Eva'nın pençe-

sindeki uzun, keskin ve bıçaktan farksız tırnakları yerlerinden çıkararak, küçük ok taneleri gibi öne doğru fırladı. Fırlayan tırnaklarından geriye kalan boş yerlere ise hemen yenileri çıkıyordu.

“Böyle bir şey yapabildiğini bilmiyordum,” dedim Eva’ya.

“Ben de,” diye yeni bir yeteneğini keşfettiği için mutluluktan gözlerinin içi ışıldayarak cevapladı.

Artık, sağa sola rastgele alev topları savurarak Malesandra’ya tutturmayı uman tek kişi Dora değildi. Şimdi Eva da ucu sivri tırnaklarını kunai bıçakları gibi etrafa saçıyor, mangalarda okuduğum ninjaları andırıyordu.

Tüm bu çabalarımıza rağmen Malesandra, sisin altından çıkıp gelene dek hiçbirimiz işin ciddiyetinin farkına varamamıştık. Fakat kadının önümüzde belirmesiyle her birimiz küçük dilimizi yutmamak için zor durduk.

Önümüzde beliren Malesandra bir şey yapmıyor, hareket etmeyip öylece karşımızda dikiliyordu. Fakat Dora ne olur ne olmaz diye hemen ona küçük bir alev parçası fırlatarak ondan önce davranmaya cesaret etti.

Alev parçasının kadının bedenine değmesiyle ise Malesandra küle dönüştü ve toz tanecikleri hâlinde yerlere döküldü. Buradan da onun, yalnızca sahte bir illüzyondan ibaret olduğunu anlamıştık.

Bunun gibi bir, iki veya üç değil...

Tamı tamına yedi tane Malesandra önümüzde belirerek heykel gibi boy göstermeye başladı. Yani kadın, kendi-

ni kopyalayarak sahte illüzyonlarını yaratıyordu. Biz de böylece her geçen saniye içerisinde sayı üstünlüğümüzü biraz daha kaybediyorduk.

Tekrardan avantajı elde edebilmek adına okula koşup koridorlara sığındık. Bir yandan da pencereden bahçeye bakıyor, gerçek Malesandra'nın nerede durduğunu saptayabilmek için ter akıtıyorduk.

Malesandra'nın klonlarından bir tanesi daha arkamızdan gelip koridora girdiğinde Eva, pençesini kullanarak illüzyonu keserek biçti. Ortadan ikiye ayrılmasıyla yine toza dönüşen illüzyon, sahildeki kum tanelerini andırmaktan farksız uçuşup gitti.

Şimdi ise bulunduğumuz koridorun tavanındaki tahta kaplamalar tepemize, başımıza dökülüyordu. Kaçıp saklanmak adına bulabildiğimiz ilk köşeye kendimizi atıp bir masanın altına sığındık. Tahtaların dökülmesi durduğundaysa her yer toz duman olmuştu.

Dora'yla Eva, ellerinden gelen her şeyi ortaya koymak için çırpınıp dururken, ben ve Alegra ancak seyretmekle yetinebiliyorduk. Çünkü benim, insanların ruhlarını bedenlerinden ayırabilme yeteneğimin ya da Alegra'nın zihin okuyabilme becerisinin hiçbir işe yaramadığı bir durumdaydık.

Zira Malesandra'nın üzerimize saldırdığı o klonların hepsi basit birer kopyadan, daha doğrusu yalnızca kadının yansımalarından ibaretti. Ruhları ya da zihinleri yoktu.

“En üst kata çıkalım. Yukarıdan dumanın üzerini görebilir, gerçek Malesandra’nın da nerede durduğunu saptayabiliriz,” dedi Eva.

Hepimizin mantığına yattığından, hiç ikiletmeyerek masanın altından çıkıp yukarıya giden merdiven basamaklarını tırmanmaya yeltendik. Bir yandan da birimizi kolaçan ediyor, daha dikkatli davranmaya uğraşıyorduk.

Ancak adımımızı attığımız anda bastığımız basamaklar düzleşmeye başladı. Merdivenler, âdeta bir kaydırağa dönüşerek dümdüz oluyordu.

Geçen her saniye daha da köşeye sıkışıyorduk. Malesandra, koridordaki tüm su borularını teker teker patlatarak içlerindeki suların dışarı fışkırmasını sağladı. Fışkıran sular ayaklarımızın altına doğru akıyor, aktıkça da katılaşarak âdeta bir bataklıktan farksız bizi ve vücudumuzu içine hapsediyordu.

Yerde kalan sular ise havalanıyor, havada katılaşarak uçları keskin birer buz taneciklerine dönüşüp üzerlerimizde geliyordu. Dora, onları eritebilmek adına çevremizi saran, ateşten bir yılan yaratarak üstlerine doğru fırlattı. Ateşten yılanın sıcaklığıyla en azından birkaç buz tanesi buharlaşarak yok oldu.

Tüm bunlar yeterli değilmişçesine şimdi de sınıflardaki tarih derslerinde kullanılan ahşap figürler canlanmaya başlamıştı. Kana susamış bir sırtlan sürüsünü andıracak biçimde kokumuza takılarak peşimizden geliyorlardı.

Kadını ciddi anlamda hafife almıştık. Görünen oydu ki Malesandra, varsaydığımızdan çok daha güçlü ve becerikli çıkmıştı. Aynı anda bu kadar şeyi yapabiliyor olması inanılmazdı.

Buradan da anlıyorduk ki bir cadı, bedeninde birden fazla özel gücü barındırabiliyordu. Malesandra'ya baktığımızda bunu ve her konuda ustalaşmış olduğunu rahatlıkla görebiliyorduk.

Eva, aynı şekilde tırnaklarını fırlatarak havadaki buz taneciklerini on ikiden vurup hepsini teker teker kırıyordu. Dora da ateşten figürler yaratmaya devam etmekteydi. Altımızdaki suyu ve başımıza düşen tahtaları eritmeye çalışıyordu.

Tam o sırada Malesandra'nın klonlarından bir tanesi daha belirdi. Fakat bu seferkinin diğerlerinden bir farkı vardı. Elinde bir hançer tutuyordu. Daha da kötüsü bu klon bize doğru yaklaşıyor, belli ki o hançeri üzerimizde kullanmayı hedefliyordu.

Malesandra'nın illüzyonu elinde hançerle yaklaştıkça kalbimin sesini kulaklarımda duyuyor, nefes alıp vermekten neredeyse boğulacakmış gibi oluyordum ki nefesimin kesilmesiyle bu sorundan kurtulmuştum. Çünkü korktuğum gerçekleşiyordu.

İllüzyon, bana doğru koşar adımlarla ilerlemiş ve elindeki bıçağı, son anda Eva'nın önüne geçmesiyle karnıma değil, omzuma saplayabilmişti. Bana bunu yap-

masıyla beraber ise büyükçe bir pençeyi kafasına yemiş ve saniyeler içerisinde delik deşik edilerek yok olmuştu.

Ancak bu seferki o pençe, Eva'dan gelmemişti.

William'dan gelmişti...

Malesandra'nın kopyasının bana bıçağı saplamasıyla William, öfkeden deliye dönmüş ve kontrolünü kaybederek iradesini yitirmişti.

Çocuğun tırnakları ve dişleri uzuyor, kasları büyüyordu. Evet, vücudunun tüm bölgelerindeki kasları teker teker genişleyerek şişiyordu.

Üstündeki tişörtü, şortu ve ayakkabıları yırtıldı. Göz açıp kapayınca dek, şortunun üst kısmı hariç çınlıplak kalmış ve teni tamamıyla açığa çıkmıştı. Onca şey yırtılıyorken bir tek şortu dayanabilmişti. Ne kadar da uygundu ama öyle değil mi?

William'la iletişime geçtiğim andan beri ne denli yanıldığımı ise ancak şimdi kavrayabiliyordum:

Daima bir koyun veya kuzu olmadığımı söyleyip durmuştum. Fakat William'ın, sahiden de hep dile getirdiği gibi bir kurt olduğunu henüz yeni yeni öğrenebiliyordum. Daha doğrusu kurtla karışık bir insan olduğunu. Çünkü vücudu tüylerle kaplanmamıştı. Fakat bedeninin geri kalanının dönüştüğü her şey, tepeden tırnağa bir kurt adama dönüştüğünü haykırıyordu.

Bu yeni, kurtla karışık adam formundaki William, ilk önce benim omzumdaki hançeri çıkarıp aşağı fırlattı. Ardından deliye dönmüşçesine öne atlayıp ellerini, daha

doğrusu o devasa pençelerini etrafa savurarak canlanan tüm ahşap figürleri teker teker parçalamaya koyuldu. Tabii yol üstündeyken önüne çıkan Malesandra'nın klonlarını da es geçmiyordu.

Bir yandan da pençeleri gibi devasa kollarıyla yolumuzdaki tahta yığınlarını teker teker kaldırarak temizliyor, su borularını tutup yerlerine yerleştirerek suların daha fazla fişkırmasını engelliyordu. Bu şahitlik ettiklerimse tek kelimeyle inanılmazdı.

Şimdi de bahçeye, Malesandra'ya ulaşabilmek adına var gücüyle koşmaya başlamıştı William. Yoluna çıkan bir klona daha rastladı ama asla durmadan devam etti.

En son klonla karşı karşıya kaldığında çok büyük bir hata yapmış ve onu hafife almıştı. Çünkü o son klon, bir kopya ya da bir illüzyon değildi. Malesandra'nın ta kendisiydi.

Malesandra, ona doğru koşan kurtla karışık adam formundaki William'ı hiç dokunmadan, elleriyle çocuğu havaya kaldırıp yanındaki duvara fırlattı.

Fırlatıldığı duvara sertçe çarparken karnına giren demir yüzünden neye uğradığını şaşırان William, hemen tüm kuvvetini yitirerek tekrar eski hâline geri döndü. Bir kurtla bütünleşen formundan arındı ve basit, on sekiz yaşındaki liseli çocuk görünümüyle duvarın dibine düşüp kaldı.

Ben de kendime hâkim olamayarak bir an avazım çıktığıınca bağırdım. Neredeyse Eva'nın o, ölüm perisi

çığılığına denk bir yakarış sergiliyordum. Ciğerlerimdeki en son noktaya bile erişerek William'a yardım dilenen talebimle haykırıyordum.

Dora, Eva ve Alegra...

Bu bağıışıma karşın hepsi şaşırılmışlardı.

Onlar bir kenara dursun, ben bile kendime hayret ediyordum Neden öyle bağırdığımı ben bile anlamıyordum. Fakat William'ın karnına o demirin girmesiyle âdeta benim canım yanmıştı. Sonrasında da aniden kendimi kaybetmişim.

Okul bahçesinde duran Malesandra tam o an, en önümüzde duran Alegra'yı okulun en üst katından kendine doğru çektiği gibi yanına aldı. Elindeki hançeri kızın boğazına dayadı ve "Bana pusulayı verin. Yoksa arkadaşınız hayata gözlerini yumar," dedi.

Dora da anında tepkisini ortaya koyarak, "Öyle bir şeyi dene de elimden kurtulabiliyor musun bak bakalım," diye kadına meydan okudu.

Bense aptal gibi Malesandra'nın neyi kastettiğini ilk başta çözemeyerek, "Hangi pusulayı, sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Gaspçı'nın Pusulası... Hiç boşuna numara yapma Cornelia. Cebinde olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Malesandra.

Haklıydı, pusula sahiden de cebimdeydi.

Ve sonuç da belliydi. Daha fazla debelenmenin veya gereksiz yere bu savaşı sürdürmenin anlamı yoktu.

Kaybetmiştik...

William, karnındaki koca bir delikle beraber can havliyle yerde kıvranıyordu. Alegra, boğazına dayalı bir bıçakla Malesandra'nın kollarındaydı. Bense omzumdan yavaş yavaş aşağıya süzülen kanımın içerisinde çaresizce çırpınıyordum. Kimin kazandığı fazlasıyla belliydi ve Malesandra'yla baş edemeyeceğimiz de tamamıyla ortadaydı. Daha fazla uzatırsak, zararlı çıkanlar kesinlikle bizler olacaktık. Yani bükemediğimiz eli öpmemiz gerekiyordu.

“Tamam. Sana pusulayı vereceğiz,” dedim.

Başka herhangi bir söze ihtiyaç duymadan tekrar aşağıya, okulun bahçesine indim. Eva ve Dora da arkamdan geldiler.

Gözümü bile kırpmadan pusulayı Malesandra'ya fırlattım. Çünkü William ölümle yaşamın kıyısındaydı. Kadın, bir an önce pusulayı alarak defolup gitsin, ben de her şey için çok geç olmadan William'ın yanına koşarak ona yardım edebileyim istiyordum.

Malesandra pusulayı havada kaptığı gibi, “Aferin,” dedi. Sonrasında, “Dora'yı neden zeki diye övüp durduğunu ancak şu an anlayabildim,” diye ilk başta ne demeye çalıştığını çözemediğim bir şeyi söyleyerek sözlerinin devamını getirdi. “Çünkü sahiden de Dora akıllı, sense aptal olansın Cornelia.”

Konuşmasını bitirmesiyle beraber elindeki hançeri Alegra'nın kalbine saplayıp derinlere doğru itti. Ardından

da hiçbir şeymişçesine hançeri geri çıkararak acımasızca sergiledi. Çünkü kadının elinde, belki de o saniyelerde görmeyi arzulayacağımız en son şey vardı. Alegra'nın hâlâ atan kalbi, kanlar içerisinde hançerin ucunda duruyordu.

Malesandra kalbi, bıçağın ucundan çekip çıkardı ve yere atıp ikinci kez bile düşünmeden ayaklarıyla ezdi.

Fakat hesaba katmadığı biri vardı ki bence asla hafife alınmaması gereken asıl kişi oydu.

Dora...

Ablasının gözlerinin önünde böyle katledildiğine şahit olmasıyla duygularını dorukta hissettiği bir an yakalamış olmalıydı. Çünkü Dora'nın kolyesinin ucundaki o, *Mor Ateş Lalesi* parıl parıl parıldamaya başlıyordu. Hatta öyle ki o an, gözlerimiz kamaşmadan kolyeye bakamıyorduk bile.

Çok büyük ihtimalle o an hissettiklerini, öfkeyi ve nefreti öylesine yoğun yaşıyordu ki parlayan kolyesi tüm gücünü anında Dora'ya devrederek kızın potansiyelinin en son noktasına erişmesini sağlamıştı.

Dora, eforsuz bir şekilde usulca sağ elini havaya kaldırdı. Avucunda küçük bir alev parçası belirdi. Kaşları çatık durumdaydı, öfkeden kan çanaklarıyla dolup taşmış gözleri ise Malesandra'ya odaklıydı.

Avucunda beliren mor renkteki ateş yavaş yavaş büyüyor, daha öncesinde öylesine hiç rastlamadığım bir şeyin şeklini alıyordu.

Bir ankanın...

Evet, Dora'nın elindeki o alev, anka kuşuna dönüşüyordu.

Büyüdü, büyüdü ve büyüdü...

Ta ki koskoca, hatta devasa bir anka kuşuna evrilene dek. Her yerin kıvılcım, duman ve kül içerisinde kalmasına sebep oluyordu.

Elindeki ateşten ankanın büyüklüğü okulumuzu bile geçtiğindeyse Dora, serbest bıraktığı gibi öne doğru, Malesandra'nın üzerine fırlattı.

Ateşten anka Malesandra'ya doğru uçarken, kadının yere atarak kırıldığı küreden serbest kalan siyah dumanları dağıtıyor, tekrar çevremizdeki her şeyi görünür kılıyordu. Tabii etraftaki insanlar da hiç vakit kaybetmeden yeniden telefonlarına sarılarak tüm bunların videosunu çekmeye koyuluyordu.

Ankanın üzerine doğru gelmesinden ufak bir kum tanesi kadar bile etkilenmeyen Malesandra gözlerimize baktı. Korkusuz bir şekilde gülümseyerek insanı ürperten bir tebessüm sergiledi. Ardından da buharlaşarak gözlerden kayboldu. Kim bilir şimdi nereye gitmişti...

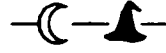
Ne yazık ki bir de madalyonu, yani Gaspçı'nın Pusulası'nı da yanında götürmüştü.

Daha önce gücünü hiç sonuna dek kullanmayan Dora'ysa yorgunluktan bitap düşerek kendinden geçti ve pat diye bayılarak yere yığıldı.

Hemen ona doğru koşuyordum ki Eva, “Ben Dora’yla ilgilenirim, sen William’ın yanına git,” dedi.

Tereddüt ettiğimi, Dora’yı bırakmadığımı görünce de ısrar etti.

“Git Cornelia. Madem riske attın, yaptığına değsin. Git William’ı kurtar. Ben Dora’yı hallederim.”

Şimdi ise William’ın baş ucundaydım. Çocuğun çıplak göğsünde, karın kaslarının hemen üstünde duran deliği ellerimle doldurup, narin hareketlerle kapatmayı deniyordum. Ancak yetersizdi. Delik, öylesine derin ve açıktı ki benim elimden bir şey gelmesi imkânsızdı.

Bilincini yavaş yavaş, her geçen saniye biraz daha kaybetmekteydi. Böyle giderse aradan çok süre geçmeden... Ölecekti.

Elim ayağım birbirine dolanmış hâlde, ne yapacağımı kestiremeyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Fakat o an omzumdaki, Malesandra’nın klonundan geriye kalan hançer yarasına birinin dokunmasıyla irkildim.

Tepemde bir kız duruyordu.

Bu, oydu. Okula onu kurtarabilmek adına geldiğimiz, saçları neredeyse ayaklarına kadar uzun olan sarışın kızdı. Demek ki bir şekilde baygınlığından kurtulmuş ve kendine gelerek uyanmıştı. Artık havada süzülüyor, ayakları yere basıyordu.

Fısıldayarak, “Sakin ol, endişelenmeni gerektirecek bir durum yok,” dedi. “Bırak, ben yapıyım,” diye de ekledi.

Boynundan beline doladığı, tuhaf yapraklarla kaplı çantasından saydam bir poşet, daha doğrusu bir paket çıkardı. Paketin içerisi toprakla doluydu. O toprağı William’ın göğsündeki, demirin saplanmasıyla geriye kalan deliğin üzerine döktü.

Anında tepki göstermeye hazırlanıyordum ki bana mâni olup, “Ben ne yaptığımı biliyorum. Karışmadan yalnızca izle,” dedi.

Gözlerini kapatıp, toprağı ovuşturarak yaranın olduğu bölgeye masaj yapmaya koyuldu kız. Sakince, derin derin nefes alıp vererek William’ın göğsüne döktüğü toprağı çocuğun derisine yediriyordu.

Bir süre sonra toprak gitgide azaldı ve suyun, bir sünger tarafından çekilmesi gibi çocuğun vücudu tarafından emildi. William’ın bedeniyle bütünleşti. Kız, ellerini çektiğindeyse geriye kalan yara neredeyse iyileşmiş gibi görünüyordu. Yani dakikalar geçmeden çocuğu neredeyse iyileştirmişti. Ancak şimdi anlayabiliyordum. Demek ki bu kızın özel yeteneğı buydu.

İyileştirmekti...

O an hiç farkına varamamıştım ama bendeki bıçak yarasına da az önce dokunduğunda aynısını yapmış olmalıydı. Çünkü benim omzumdaki yarık da birkaç dakika öncesine kıyasla bir hayli iyi duruyordu. Akan kanlarım da direkt olarak durmuştu.

William, ağır ağır kendine geldi. Kıza bakarak yüksek bir minnettarlıkla, “Teşekkür ederim,” dedim.

Bunu duymasıyla “Gördün mü?” dedi William. “Demek ki neymiş, birileri tarafından kurtarılabilmek için herhangi bir masaldaki prens veya prenses olmamız gerekmiyormuş, öyle değil mi Cornelia?”

Bu cümlesiyle bir ilke imza atmıştı. Söylediği şeyle ilk defa beni, yani normalde onun ağzından çıkanlara karşı tebessüm bile göstermeyen beni, gülümsetebilmeyi başarmıştı.

Evet, çocuğun gözlerinin içine baka baka tebessüm ediyordum. Hâlâ nedenini çözemediğim bir sebepten dolayı da onu kaybetmediğime seviniyordum.

Hatta öyle ki yüzümde beliren tebessümü sürdürmekten kendimi alıkoyamıyor, bir de üstüne ellerim benim kontrolümden çıkmışçasına neredeyse William’ın sarı saçlarını okşamaya yelteniyordum.

Eva, “Dora’nın da baygınlığı yavaş yavaş geçiyor,” dedi. “Bununla ne yapmamı istersin?” diyerek de Dora’nın ablasından geriye kalan, Alegra’ya ait kolyeyi gösterdi.

Kolyeyi sessizliğimi muhafaza ederek elime aldım. Fakat Eva’ya verebileceğim hiçbir cevabım yoktu.

Nasıl olabilirdi ki?

William yaralanmıştı.

Dora bayılmıştı.

Ablası Alegra ölmüştü...

Cadılar dünyası ise hâlâ etrafımızda fotoğraflarımızı, hatta videolarımızı çeken insanlar tarafından açığa çıkarılarak deşifre edilmeye devam ediyordu.

En kötüsü ise Malesandra, Gaspçı'nın Pusulası'nı ele geçirmişti.

Şimdi pusulayı kullanarak geride kalan bizim gibi tüm cadıları bulacak ve hepsini birer birer ortadan kaldıracaktı.

Yani artık Alegra'dan geriye kalmış bu kolyeyle ne yapılılabilirdi ki?

-İKİNCİ KISIM-

-Onuncu Bölüm-
Petunya'nın Kaybedenler Kulübü

“Bazıları hayatımızı yaptığımız seçimlerin belirlediğini söyler. Fakat bizi biz yapan asıl şey, seçimlerimiz değildir. Onlara olan bağlılığımızdır.”

-Emily T.

Saat öğleni geçiyordu ve hava, tam istediğim gibi hafiften kararmak üzereydi. Kışın sert soğuşundan dolayı yüzüme vuran rüzgâr, yanaklarımın kızarmasına sebep oluyordu.

Zaten *göl hastalığı* dedikleri bu, diğér bir adı *roza* olan rahatsızlışımdan dolayı cildim her şeye rahatça kızarabiliyordu.

Çok sıcak ya da soğuk bir ortamda bulunduğumda, acı bir şey yediğimde veya -sinir olduğum bir özelliğim olarak- utanıp çekindiğimde... Bu gibi durumların içerisinde bulunduğumda yanaklarımın pembeleşmesi bir hayli kolay oluyordu.

Malesandra'yla okulun önündeki ufak çaplı o, ilkel mücadelemizin üzerinden bir hafta geçmişti.

Dora'nın ablası Alegra'nın ölümünün ardından geride kalan bir hafta...

Kızın kolyesi hâlâ bileğime dolanmış hâlde ellerimde sallanıyordu. Ucunda duran yeşil lotus çiçeğine bakarken dalıp gidiyor, hiç düşünmemem gereken şeylerin içerisinde kayboluyordum.

O gün, yani Malesandra'nın bizi bir böcek gibi ezdiği gün, kendimi daha öncesinde hiç tecrübe etmediğim kadar vasıfsız hissettiğimi asla unutamıyordum. Elimden hiçbir şey gelmeden yalnızca korkuluk gibi dikildiğim aklımdan çıkmıyordu.

Keşke benim de farklı yeteneklerim bulunsaydı, diye iç geçiriyordum. Çünkü bir daha öyle bir olayın içerisinde kalırsak yine hiçbir şey yapamadan arkadaşlarıma yük olmak istemiyordum. Sıradan biri olduğunu zannettiğimiz William bile hiç bilmediğimiz bir tarafını ortaya çıkarmış ve bir işe yaramıştı. Fakat ben, yeteneklerim el vermediği için yalnızca olayları izlemekle yetinebilmiştim.

“İti anan, çomağı hazırlar...”

Ya da bu durumda, çocuğun öğrendiğimiz sırrından dolayı ona kurdu anan, çomağı hazırlar mı demeliydim... Bilemiyordum. Çünkü ismini aklımdan geçirdiğim ilk anda William, sokağın başında belirmeye başlamış ve beni görmesiyle olduğum yere yönelmişti.

“Senin burada ne işin var?” diye şaşkınlıkla sordum. “Sesimi çıkarmayayım diyorum ama çok zorluyorsun William. Böyle peşimden gittiğim her yere gelemes ve beni sürekli takip edemezsin. Senin bu, davet edilmediğin yerlere damlama alışkanlığın artık gerçekten çok can sıkıcı olmaya başladı.”

Pişkin pişkin, “Benim de akşamın bu saatinde bir mezarlığa yol aldığımı görsen, sen de merakına yenik düşerek kuyruğuma takılırdın Cornelia,” dedi.

“Herkes senin kadar meraklı değil. Seni ilgilendirmeyen durumlara hakikaten çok fazla burnunu sokuyorsun,” diye karşılık verdim.

Cebindeki cep saatini, daha doğrusu Akrep Kapanı’nı çıkararak bana bazı anları anımsatmaya çalışır gibi sırtıttı. Yine her zamanki gibi bir şeyleri ima etmenin derdindeydi.

“Sen her ne kadar kabullenmekten kaçınırsan da seninle ilgili şeyler, beni de ilgilendiriyor Cornelia.”

Duymazlıktan, hatta onu âdeta görmezlikten gelerek, arkamı dönüp gidiyordum ki beni durdurdu.

“Bana karşı olan hırçınlığını bıraktığını sanıyordum?” dedi. “Annemle ilgili gerçekleri öğrendiğinde bana karşı yumuşamıştın. Hatta Malesandra’yla savaştığımız gün hayatımı kaybetmemden korkarak hırçınlığını bile geride bırakmıştın. Şimdiki hareketlerinden görüyorum ki başladığımız yere geri dönmüşüz. Neden?”

“Sence neden? Alegra, Dora kadar yakın arkadaşım değildi ama onu ben de yıllardır tanıyordum. Ölmesinin ardından ben de allak bullak oldum. Sinirlerimin bozuk olması çok normal değil mi?” dedim.

“Normal ama günlerdir diğerlerine gelince farklı davranıyorsun, bana gelince farklı. Sadece bana karşı böyle-sin,” diye üstelemeyi sürdürdü.

William'la böyle sonu gelmeyen laf dalaşlarımızdan fazlasıyla sıkıldığımdan dolayı bu son dediğini takmıyarak, mezarlığın girişine yönelip mezarlığın demirden kapısını itinayla açtım.

Eva ve Agnes çoktan gelmişti. Alegra'nın mezarının başında duruyor, ablasını kaybetmenin acısıyla ağlayan Dora'ya destek olmaya çalışıyorlardı.

Dora'yı ise malum olaydan beri ilk defa görüyordum. Çünkü günlerdir kendini eve kapatıp çıkmamıştı. Durumu ise tahmin ettiğimden bile haraptı.

Bu arada evet. Okula onu kurtarmak için gittiğimiz o sarışın, bileklerine kadar uzun saçlı kızın ismi Agnes'di. William'ın ve benim yaralarımı iyileştirdiği andan beri onunla da iyice yakınlaşmıştık. Onu da arkadaş grubumuza dâhil etmiştik. Yani artık dört kişilik bir gruptan oluşuyorduk:

Ben, Dora, Eva ve Agnes...

Artık Gaspçı'nın Pusulası elimizde olmadığı için de çok büyük ihtimalle uzun bir süre başka cadıları bulamazdık. Yani bundan böyle belirli bir süre bu hâlde, dört kişi olarak yolculuğumuza devam edecektik.

Yeterince geciktiğim yetmiyormuş gibi şimdi William da işin içine girmişti. Çocuğu benim çağırdığımı sanacak ve muhtemelen bana da sinirleneceklerdi. Ancak bundan çekinerek tüm gün kapıda bekleyemeyeceğime göre, kendime çeki düzen verip yanlarına doğru yürümeyi sürdürdüm.

Dora'nın beni görmesiyle beraber kızın dudaklarının kıvrımları iyice düştü. Hiç öngöremeyeceğim şekilde kaşları çatıldı ve gözlerinde, onu tanıdığım bunca yıldır bana baktığında bir kere bile belirmemiş bir şeye rastladım.

Hayal kırıklığı...

Asla beklemeyeceğim şekilde yerinden bir hışımla kalkarak, “HER ŞEY SENİN YÜZÜNDEN!” diye boğazı yırtılırcasına bağırarak üzerime doğru yürüdü.

Agnes ve Eva da Dora'nın böyle bir tepki vermesini beklemedikleri için neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Hemen oturdukları yerden kalkıp, omuzlarından geriye çekerek kıza hâkim olmaya uğraştılar.

Fakat Dora'ya ne Eva'nın ne de Agnes'in gücü yetiyordu. Ağzından tükürükler saça saça, “Alegra senin yüzünden öldü. Ablamı senin yüzünden kaybettim,” diye bağıyordu.

“Dora, ne dediğinin farkında mısın?” dedim, fazlasıyla afallayarak.

“Evet. Sen madalyonu Malesandra'ya vermeseydin kadın, pusulayı alamamayı riske atamaz ve ablamı da o kadar kolay harcayamazdı Cornelia,” diye avazı çıktığı kadar bağırmaya devam etti. Bense iyice yerin dibine giriyordum.

Dürüst olmam gerekirse nasıl bir karşılık vereceğimi kestiremiyordum. Dora'yla on yıldan uzun bir süredir arkadaş, hatta bana göre kardeşlik.

Ancak onu ilk defa bu derece sinirli ve kendini kaybetmiş bir ruh hâli içerisinde görüyordum. Âdeta kriz geçiriyordu. Üstüne üstlük bu krizin sebebinin ben olduğumu bilmek, beni daha da derinden yaralıyordu.

“Bir de tüm bunları William yüzünden yaptığın yetmiyormuş gibi onu da yanında getirmişsin.”

İşte buraya dek her şey tamamdı ama Dora'nın bu son cümlesine zerre anlam verememiştim. Hafiften benim de gerilmeye başladığım bir noktaya geliyordum. Böyle bir şeyi bana nasıl söyleyebilirdi?

“Ne demeye çalışıyorsun sen?” diye biraz ben de sesi mi yükselterek sordum.

Fakat cevap Dora'dan değil, Eva'dan geldi.

“Yapma ama Cornelia. O an neler yaşandığının hepimiz farkındayız,” diye Eva da araya girdi. “William'ın karnına demir girdiği ve çocuk yere düştüğü anda o kadar endişelendin ki resmen bizi düşünmeyi bıraktın. Bu, o saniyelerde attığın çığlıktan bile belliydi. Malesandra bir an önce defolup gitsin de William'a yardım edebil diye de çok düşünmeden bir karar verdin ve pusulayı, hiçbir şeymiş gibi aniden Malesandra'ya teslim ettin.”

Bunu tabii ki de Dora değil, Eva dile getirecekti. Çünkü Dora, öfkeden deliye dönse bile bana bu sözleri sarf etmez, bir yere kadar doğruları yansıtıyor olabilseler bile bana böyle ithamlarda bulunmazdı. Ancak Eva gibi birinden böyle şeyler duymayı beklerdim.

“Bir de üstüne üstlük gerçekten çocuğu da buraya getirmişsin.”

Çok şükür ki en sonunda William da lafa dalıp, “Cornelia’nın benim geleceğimden haberi yoktu,” dedi.

Dora ise tekrar öne çıkarak, “Anlatmaya çalıştığım şey de zaten tam olarak bu Cornelia,” dedi. “Ablamı, William’ı kurtarabilmek adına riske attın ve yine, şu an bile aynısını yapıyorsun. Mesela o seni takip ediyor olabilir ama sen de buna bir *dur* demiyorsun. William’ı açıkça reddederek ondan kurtulmuyorsun. Neden?”

Ne diyebilirdim ki... Böyle bir soruya nasıl bir yanıt verebilirdim?

“Geçen sefer de aynısı yaşandı. Malesandra’yla savaşaacağımız gün çocuk yine peşimizden geldi ama sen de buna izin verdin. Hayır, aklım almıyor. William’ı aramıza alıp dâhil ettik, o da grubumuzun bir parçası oldu da benim mi haberim yok?”

Artık bağırıyordu. Bu son cümlelerini telaffuz ederken tam tersine sakinliğini korumuştı. Fakat bu, beni daha da derinden sarsmaktaydı.

Bana bağırıp çağırmasını, suratıma tükürükler saçmasını ve hatta gerekirse o meşhur alev toplarından biriyle beni yakmasını yeğlerdim. Çünkü o zaman, bunları yalnızca bana öfkeli olduğundan söylediğini, aksi takdirde bu tür şeyleri bana demeyeceğini umarak kendimi kandırabilirdim.

Eva Dora'nın bıraktığı yerden alıp, "Belli ki bir şeyleri kendine bile söylemekten çekiniyorsun ama yalanladıklarınla, duygularını ifade ediş biçimin ters düşüyor Cornelia. Kendinle çelişiyorsun. William'dan nefret ettiğini tekrar edip duruyorsun. Fakat sonra bir bakıyoruz ona yardım edebilmek adına çılglık çılgılığa kalıyor ve bizi bir anda gözden çıkararak pusulayı Malesandra'ya fırlatıyorsun," dedi.

Dakikalardır arasında kaldığım bu bombardımana, ilk defa hakkımda pozitif bir şeyle çıka gelen Agnes son verdi. "Bence Cornelia'nın üzerine bu kadar da gitmemeliyiz," dedi. "Bana sorarsanız o an başka bir seçeneği yoktu. Sonuçta Malesandra'nın gücüne hepimiz şahitlik ettik. Yani o kadın, bana göre pusulayı alamasaydı bile ablanın canına kıymaktan geri kalmayacaktı Dora. Bu nedenlerden dolayı da tüm meselenin sorumluluğunu Cornelia'ya yüklememiz bana doğru gelmiyor."

Üç gündür tanıdığım kız, on yıllık arkadaşımдан daha fazla anlayış gösteriyordu. Daha mantıklı düşünüyordu. Fakat Dora'ya da alınmıyordum tabii. Çünkü az önce belirttiği şeylerde, boyun eğmekten kaçınısam da haklı olduğu noktalar vardı. Bu yüzden de Agnes'in söylediklerinden dolayı ikna olmamış gibi görünerek gitmekteydi ki elinden tutup engelledim.

"Yapma Dora, yapma. Özür dilerim. Hem de defalarca kez ama lütfen gitme," dedim.

Dora kendini daha fazla tutamayarak gözyaşlarının yeniden akıp gitmesine izin verdi. Var gücümle sarılıp saçla-

rını okşadım. Elimden geldiğince yanaklarından süzülen taneleri siliyordum. Başını omzuma yaslamasını sağlayarak, “Aynı kanı taşımasak da aynı anneden doğmasak da biz kardeşiz Dora. Bu yüzden beni istediğin kadar azarlayabilirsin, sana kırlmam. Ancak küslük olmaz, birbirimizi bırakamayız,” dedim.

Kafasını onaylar biçimde sallayarak dik durmaya çalıştı. Kelimeler dudaklarından zar zor dökülüyordu. Hıçkırmaktan seken çenesinin ardından ancak, “Şu an iyi değilim Cornelia. Kafam allak bullak. Belki de üzüntümü ve sinirimi senden çıkarıyorum, bilemiyorum. Toparlanabilmem için tüm bu olaylardan biraz uzak durmaya ihtiyacım var. Sanırım belirli bir süre sadece kendimle kalırsam daha iyi olacak,” diyebildi.

Banaysa onun bu kararına saygı duymaktan başka hiçbir şey düşmüyordu. Israr etmenin veya direktmenin lüzumu yoktu, zira onun şu anda sergilediği herhangi bir davranışa kırılmak yanlış olurdu. Ablasını kaybetmesinin acısı daha çok yeniydi ve o acı, kara bir bulut gibi kızın tüm algılarını, yargılarını ve olaylara karşı bakış açısını gölgeliyordu.

İnsanın bir sevdiğini kaybetmesinin kişiyi ne derece değiştirebileceğini en iyi ben bilirdim. O yüzden şu anki Dora’yla empati kurabiliyordum. Babam vefat ettiğinde ben de haftalarca depresyonda kalmış, tamamıyla kötümser bir karaktere bürünmüştüm.

Bu sebeplerden dolayı en sonunda ellerini bırakarak gitmesine izin verdim. Agnes ve Eva da onu yalnız bı-

rakmamak adına arkasından gidiyorlardı ki Dora, onlara durmalarının gerektiğini işaret ederek tek başına yoluna devam etti. Fakat çok da uzağa gitmeyerek görüş açımızdan çıkmayan bir banka oturdu. Aksi takdirde onu göremezsek endişeleneceğimizi tahmin ediyor olmalıydı.

Dora'nın ablası Alegra'nın mezarında şimdi dört kişiydik:

Eva, Agnes, ben ve William.

Daha fazla sürtüşme meydana gelmemesi adına, "Artık bizi yalnız bırakabilir misin William?" diyerek yanımızdan ayrılmasını rica ettim.

Eva'nın bir şey demesinden az çok çekinerek arkamı dönmüştüm ki beni yargılamadığını, hatta anlayışla karşıladığını yansıtan duruşuyla şaşırdım.

Demek ki Eva, dobra kelimesinin hayat bulmuş hâli olsa da mevzu bahis arkadaşları olduğunda bir yerde durması gerektiğinin bilincindeydi. Az önce zaten bana yeterince şey söylemişti. Daha fazla üstüme gelmekten kaçındığını, o anlarda bana yansıttığı merhamet kokan bakışlarından anlayabiliyordum.

Alegra'nın mezarındaki toprağın üzerinden elleriyle geçerek, "Size bahsettiğim, henüz çok gençken kaybettiğim arkadaşımı da aynen böyle bir mezara gömmüştük," dedi Eva. "Yani Dora'nın yerine kendimi koyabiliyorum. Belki de az önce sana bu yüzden o derece sinirlendim Cornelia. Çünkü insan kabullenemiyor, kaldıramıyor. Sevdiğin bir kişinin gözlerinin önünden kayıp gitmesi ve

senin, onu durdurabilmek adına hiçbir şey yapamaman... Çok çaresiz hissettiriyor.”

Elimi Eva’nın omzuna koyarak, “Biliyorum. Ben de birini kaybettim,” dedim.

Benimle ilgili öğrendiği bu yeni bilginin ışığında afallayarak, Hemen, “Kimi?” diye sordu yumuşak bir sesle. O bile, o kadar da sert olamıyordu. “Kimi kaybettin Cornelia?”

“Babamı...”

Ardından beni de hayrete düşürecek bir şeyi daha keşfederek Agnes’in, “Ben de. Benim babam da ben henüz çok küçükken cinayete kurban gitmişti,” dediğini duyduk.

Zaten her türlü onun hakkında daha fazla şeyi öğrenmeyi planlıyor, onu daha iyi tanımayı istiyordum. Bu nedenle de hazır konusu açılmışken, “Sahi, senin hikâyen ne Agnes?” diye sordum.

Ancak o beni dinlemiyordu. Alegra’nın mezarının üstünü kaplayan toprağa bir şey çizmekle meşguldü.

İki tane iç içe geçmiş sonsuzluk işareti...

“Küçükken babamla izlediğimiz bir dizide vardı,” dedi Agnes. “İzlediğimiz o dizide bu işaret bir anlam barındırmaktaydı. Babası kızına ne zaman, ‘Seni ne kadar çok seviyorum, biliyor musun?’ diye sorsa kızı, ‘Sonsuz kere sonsuz,’ şeklinde cevap verirdi.”

Tıpkı az önce Eva’nın sergilediği hareket gibi Agnes da şimdi toprağı, daha doğrusu çizdiği o iç içe geçmiş

sonsuzluk işaretini okşamaya koyulmuştu. Cümlelerine öyle devam ediyordu:

“Sonra aynısını biz de uygulamaya başladık. Mesela ne zaman babamla birbirimize sevgimizi haykırmaya kalkışsak, ‘Seni sonsuz kere sonsuz seviyorum,’ derdik.”

Hikâyenin pek de iç açıcı olmayan, acıklı noktalara gittiğini fark ettiğimde, “Peki sonrasında ne yaşandı?” diye sorarak ona kendini bize açabileceğinin, her şeyi ortaya dökebileceğinin rahatlığını vermek istedim. Çünkü Agnes, biraz içine kapanık bir kıza benziyordu. Böyle şeylerde cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyduğu her hâlden belliydi.

“Sonrasında ise avcılar tarafından öldürüldü,” dedi.

“Nasıl yani, yoksa baban da mı bir cadıydı?”

Cadılar yalnızca kadınlardan değil, erkeklerden de oluşuyordu. Yani erkek cadılar da vardı. O nedenle böyle bir soru sormuştum.

“Hayır, tam tersi babam bir avcıydı,” diye yanıtladı Agnes. “Yalnızca benim, yani kızının o avladığı cadılardan biri olduğunu öğrendiğinde böyle bir sırrı kaldıramadı. Avlanmayı sürdürmeyi bıraktı ve eski arkadaşlarının hepsine beni korumak pahasına düşman oldu. En sonunda ise beni savunmak istiyor diye o, bir zamanlar *dostum* dediği avcılar tarafından katledildi.”

Agnes’a hikâyesini sorarken arkasından böylesine acıklı bir geçmişin çıkacağını beklemiyordum. Kızın her bir kelimesinden sonra nutkum tutulmuştu. Onun da duy-

gusallaştığını, ayakta zar zor durduğunu fark edince yerimden kalkıp, “Üzgünüm Agnes. Çok üzgünüm,” diye ellerimle ona destek verdim.

Eva da bir yandan ikimizin sırtını sıvazlıyordu. Sanırım az önce benim babamı kaybettiğimi öğrenmesiyle beraber bana karşı iyice yumuşamıştı. Bir de üstüne Agnes’in ağlamaya başladığını sezince, “Ben hallederim,” deyip yeniden pençelerini çıkardı. Pençesindeki sivri ve keskin tırnaklarından birini kızın yüzünde gezdirip Agnes’in gözlerinden dökülen gözyaşlarını sildi. Eva’nın bu, kendine göre yaptığı esprisine hep bir ağızdan, bir saniye de olsa her şeyi unutmuşçasına güldük.

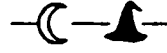
“Gerçek benliğinizi ve kimliğinizi herkesten, sizin için en değerli olan insandan bile saklamanın nasıl bir yük olduğunu size açıklayamam. Diğer insanların zorbalıklarıyla büyümeyi, ister istemez kendinizi soyutlamayı ve yapayalnız kalmayı size anlatamam,” dedi Agnes.

Eva ise, “Artık önemi yok. Bundan böyle buradayız işte, yanındayız,” diye karşılık verdi. “Yalnız değilsin.”

Agnes, çizdiği iki tane iç içe geçmiş sonsuzluk işaretine dokunarak yeşil bir ışık hüzmесinin parmaklarının ucundan dökülmesine izin verdi. Mezar, bir anda baştan aşağıya yeşil bir ışıkla kaplanarak parıl parıl parıldadı. Kızın parmaklarının değdiği o topraktan onlarca, belki de yüzlerce çiçek belirmeye başlıyordu. Mezarın üstü saniyeler içerisinde tepeden tırnağa rengârenk çiçeklerle dolup taşıyordu.

Bitkileri oluşturan büyüğü tamamlandığındaysa usulca, “Birini sevebilmek adına onun bedenine ihtiyacınız yok. Bir kişiyi, ona dokunamıyorsanız da sevmeye devam edebilirsiniz. Kalpleri atmayı bıraksa da ruhları bedenlerini terk edip gitse de onlar hep bizimledir,” dedi Agnes.

“Alegra’ya da artık ulaşamıyoruz ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu hep, sonsuz kere sonsuz seveceğiz.”

Biz böyle, kendi kederimizin içerisinde kaybolup giderken William, bizi beklediği yerden yanıma gelip “Biraz konuşabilir miyiz Cornelia?” dedi. “Seninle yalnız kalmam gerekiyor.”

Benim de zaten işime gelirdi. Yine her ne söyleyecekse kızların yanında değil, yalnızca ikimizin bulunduğu bir ortamda söylemesini yeğlerdim. Eva ve Agnes’tan onay aldıktan sonra ilk defa onun aksine ben, William’ın peşine takıldım.

Kızların yanından iyice uzaklaşmamızla beraber, “Sana vermem gereken bir şey var,” diye bir anda söyledi ve cebinden bir kolye çıkardı.

Mavi petunya kolyemi.

“Dora’nın ablasının kolyesini saklıyorsun ama kendininin kaybolduğundan haberin bile yok,” dedi. “Sahi, neden Algera’nın kolyesini Dora’ya teslim etmedin? Sence de onunla ne yapılması gerektiğine Dora’nın karar vermesi gerekmiyor mu? Ablasınıdı sonuçta.”

“Dora zaten şu anda yeterince depresif bir durumda. Ona Alegra’yı hatırlatacak başka bir şeye daha sahip olması işleri zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramaz,” dedim.

Kaşlarını çatarak, “Hep en iyisini senin bildiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Bazen gerçekten de çok bencilleşiyorsun Cornelia,” diye yanıtladı. Son derece yargılayıcı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Kolyemi bana doğru uzattığındaysa az önce ettiği hakaretten sonra buna minnettar mı olmam lazımdı, yoksa öfkelenmeli miydim karar veremiyordum.

Aksini ima ettiğimi açıkça belli eden alaycı bir yaklaşımla, “Teşekkür ederim, sanırım?” dedim.

“Bence o cümlelerin sonunda bir ‘*sanırım*’ olmamalı.”

“Ne manada?”

“Yani kaybettiğin ve daha da önemlisi kaybettiğinden bile haberinin olmadığı bir şeyi, kolyeni sana geri getirdim. Bence bu hareket, sonunda ‘*sanırım*’ bulunan ağız ucuyla yapılmış bir minnettarlığı değil, gerçek bir teşekkürü hak ediyor.”

Gözlerimi devirdim. Kolyemi elinden hızlıca çekip alarak, “Her zaman bu denli ukala olmak zorunda mısınız?” diye sordum. Tıpkı onun kaşını çatması gibi ben de kaşlarımı çatmıştım.

“Rahatsız mı oldun? Hâlbuki ben daha da ukala olmayı planlıyordum,” dedi.

“Öyle bir şey mümkün mü?”

“Evet, mümkün. Özellikle de duymaktan çekinip kaçınacağın bazı şeyleri dile getirirsem.”

“Yine başlama William,” dedim.

“Neden, yoksa Eva’nın söylediklerini duymadın mı? Mesela Malesandra’nın beni duvara fırlattığı ve o demirin benim gövdeme girdiği anı hatırlatabilirim, değil mi? O an nasıl da çığlık attığını... Bu, eminim sana göre beni daha da ukala bir pozisyona sokacaktır.”

Arkamı dönüp sinirle kolyemi boynuma taktım. Belli ki Eva bu konuda yeterince başımın etini yememiş gibi William da inadına sohbeti bu yöne çekmeyi sürdürecekti. Gidişat onu işaret ediyordu. Bu da demek oluyordu ki önümüzdeki birkaç dakikayı fazlasıyla bunalarak geçirecektim.

Belki yeterince bunalırsam, sıkılma duygusunun doruklarına ulaşırdım. Böylece kolyem bir şekilde aktif hâle gelirdi ve kendimi bu, son derece rahatsız muhabbetten kurtarabilirdim.

“O çığlık hiçbir şey ifade etmiyordu. Öyle bir tepkiyi neden verdiğimi ben bile bilmiyorum. Kendi üzerine alınma,” dedim.

“Öyleyse neyle ilgisi vardı?” diye karşılık verdiğinde William, diyecek bir şey bulamadığımdan dolayı sadece susmakla yetinebiliyordum.

“Tamam, hadi onu da geçtim. Yüz yıllardır avcıları bir kere bile şaşırtmamış Akrep Kapanı ne olacak peki? O da

mı senin bana hissettiklerin hakkında yanılıyordu Cornelia?”

Sessizliğimi sürdürmekten başka çarem yoktu. Çünkü tüm bu değindiği meselelerin bende de cevabı bulunmuyordu. Aynılarını ben de sorguluyor, bazı konularda kendimi çözebilmek adına ter akıtıyordum. Fakat pek bir işe yaramıyordu.

“Yapma ama Cornelia. Daha ne kadar inkâr edeceksin? Artık bizim yüzümüzden diğer insanların zarar görmeye başladığını görmüyor musun? Arkadaşların bile bir şeylerin farkına varmış ki sana az önce öyle bir çıkışta bulundular. Dora’nın, ablası hakkında sana yaptığı tüm suçlamalarının doğru olduğunun sen de farkındasın.”

“Alakası bile yok,” diye çıkıştım.

“Öyle mi? O an bir an önce benim yanıma gelebilmek adına pusulayı Malesandra’ya nasıl da alelacele teslim ettiğini ben bile gördüm,” dedi.

Daha fazla bunları dinlemek zorunda kalma düşüncesi midemin kasılmasına sebep oluyordu. Tek kelime etmeden kaçmaya yeltendim. Ancak yine William tarafından bloke ediliyordum.

Gerçi normal şartlarda onun beni bloke etmesi bir şeyi değiştirmeyebilirdi. Ama bu sefer beni durdurmasına asıl ben izin veriyordum. Aksi taktirde bir saniye bile önümde duramazdı. Fakat tam olarak da gitmek istemiyordum işte. Bir yanımdan kalmaktan yanaydı.

“Yalnızca bunlarla da bitmiyor ki. O gün ben yerde kıvranıyorken sergilediğin hiçbir hareketin aklımdan çıkmıyor Cornelia. Gözlerindeki korku, yaptığım saçma esprime gülüşün, saçlarımı okşamaya yeltenişin... Hepsi daha dün gibi aklımda. Bunları da mı reddedeceksin?”

O anlarda yalnızca, keşke ben de Malesandra gibi buharlaşarak her arzu ettiğim vakitte kaybolup gidebilseydim, diye içimden geçirmekle meşguldüm.

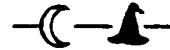
“Dilersen sonsuza dek sessiz kal. Ben gerekli cevapları, dudaklarını birbirlerine mühürlesen bile gayet rahatça alabiliyorum,” dedi.

Bir dakika...

Bu da ne demekti?

Benim daha ağzımı açıp bir şey söylememe gerek kalmadan, “Evet,” diyerek kendini tekrar etti William.

“Zihin okuyabilen tek kişi Alegra değil.”

“Bir saniye... Sen şimdi bana, Dora’nın ablası gibi zihin okuyabildiğini mi söylüyorsun William?”

“Evet...”

Böyle bir şeyi kabullenemezdim. William’la geçirdiğimiz bunca gün, bu derece kör olduğumu kabullenemezdim. Hayır, bu işte bir yanlışlık vardı.

“Nasıl olur?” diye reddetmekte inat ederek direttim. William’ın bu dediğine karşın aklıma ilk gelen karşı dü-

şünceyi savunarak, “Zihin okuyabilenler dilerlerse düşüncelerini diğer insanlara kapatabilirler,” dedim. “Gerçekten öyle bir yeteneğe sahip olsaydın, o gün ormanda Aleg-ra’nın senin anılarına girmesini de engelleyebilirdin?”

Bir anda gözlerime kenetlenerek, “Hâlâ çözemedin mi Cornelia?” diye yanıtladı. “Alegra’nın o gün aklımı okumasına zaten ben izin verdim. Hatta izin vermek bir kenara dursun; tam tersine bilerek babamı, babamın annemi öldürüşünü ve annemin cadı olduğunu aklıma getirdim. Getirdim ki Alegra o saniyelerde zihnimden geçenleri okurken bu bilgilere rastlasın ve sana ispiyonlayabilsin diye. Böylece tüm bu nedenlerden dolayı avcılıktan haz-zetmediğimi, o yüzden de sana asla zarar vermeyeceğimi öğrenecektin.”

Tüm bunlar çok fazlaydı. Annesinin cadı olduğu or-taya çıktığında William’ın da bünyesinde birtakım yete-nekler barındırabileceğinden şüphelenmiştik ama bu veya kurt adam olması...

Bunları kaldırabileceğimden emin değildim.

“Bak, şu an tüm bunları sana teker teker açıklıyorum. Böylesine önemli bir tarafımı bile seninle paylaşıyorum, ifşa ediyorum. Çünkü sana dürüst olmak istiyorum Cor-nelia. Lütfen sen de artık, aynı şekilde bana karşı dürüst ol. Bir şeylerden kaçmayı bırak.”

Artık çıldırmak üzereydim. Ardı ardına deşifre ettiği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu. Öyle görünüyordu

ki televizyonda denk geldiğimiz dizilerdeki, sırf ters köşe olsun da heyecan artsın diye aralıksız ortaya çıkarılan basit sırlarla etrafım sarılıydı.

“Bütün bunları bilmem veya bana dürüst olman senin için neden bu kadar önemli ki William?”

“Cornelia...” dedi son derece bıkmış bir hâlde. “Bunun cevabını defalarca verdim. Sen de artık çok iyi öğrendin. Bu yüzden hâlâ aynı soruyu sorup durmaya devam etmesen olur mu? Beni neden umursuyorsun, beni neden koruyorsun, bana dürüst olmak senin için neden bu derece önemli... Ben bunları duymaktan sıkıldım ama sen, papağan gibi aynı şeyleri tekrar etmekten bıkmadın sanırım.”

“Hayır,” diye çıkıştım. “Hayır bıkmadım. Sen, seninle aynı ortamda bulunduğum tüm bu süre zarfında gizliden gizliye benim aklımdan geçenleri okuduğunu itiraf ederken, benim nasıl bir tepki vermemi bekliyorsun?”

“İnkâr ettiğini kabullenmeni bekliyorum. Aslında ben zaten, bazı şeyleri neden reddettiğini de tahmin edebiliyorum,” dedi.

“Reddettiğim hiçbir şey yok,” dedim.

“Hayır, var. Yalnızca sen yokmuş gibi yansıtmanın derdindesin. Çünkü küçüklüğünden beri hak ettiğin türden bir ilişki yaşayamamışsın. Adım attığın hiçbir şeyin sonu beklediğin ve umduğun gibi bitmemiş. Bu yüzden kendini hep geri çekmişsin, bu sert mizacını da bir gard olarak kuşanmışsın.”

Bu defa sesimi erişebileceği en son noktaya yükselterek bağırdım. Elimden geldiğince sert bir duruş sergilemeye gayret ediyordum. “Daha fazla devam etme, yoksa pişman olursun,” diye üstüne basa basa uyardım. Çünkü iyice haddini bilmemeye, hiç bulaşmaması gereken noktalara değinmeye başlamıştı. Gitgide sınırını aşıyordu.

“Başka bir ilişkiye girip kalbinin tekrar kırılmasından-
sa bir daha kimseye yüz vermemeyi, hayal etmemeyi ve beklentiye girmemeyi kendine görev edinmişsin Cornelia. Her gün o, kararmaya yüz tutan ruhunda tek bir umudun bile yeşermemesini sağlamaya uğraşıyorsun.”

Kolyemin bir anda hafiften parlamasıyla, “Yeter!” diye öyle bir çığlık attım ki eminim bulunduğumuz sokağın dışındaki binalarda bile yankılanmıştı.

William’ın, ben izin vermeden aklıma girip anılarımda gezmesi ve kendi travmalarımı böyle bana karşı kullanması beni cidden çileden çıkarmıştı.

En nefret ettiğim şeyi yapıyor ve ben müsaade etmeden bana geçmişte yaşadığım kötü günlerimi hatırlatıyordu. Zayıf yönlerimi yüzüme çarpıyor, başımdan geçen onca şeyden sonra sığındığım birtakım özelliklerimi yargılayarak eleştiriyordu.

“Burada bazı gerçeklerden kaçan birisi varsa o kişi ben değilim. Sensin!” dedim. Bir yandan da kolyemden aldığım güçle etrafımızda ufak çaplı bir rüzgâr yaratıyordum ve bu ufak rüzgâr giderek büyüyor, küçük bir kasırgaya dönüşüyordu.

Fakat elimde değildi, bunu kontrolümün dışında yapıyordum. Kolyem sayesinde yeni yeni keşfettiğim enerjiyle William'a hiç dokunmadan onu öylece havaya savuruyor, havada asılı kalmasını sağlıyordum.

“Bak, görüyor musun? Bizim gerçeğimiz bu William. Ben bir cadıyım, sense bir avcısın. Bana kabul ettirmeye çalıştığın şeyin, bu saydığım iki basit nedenden dolayı ne kadar imkânsız olduğunu biliyorsun. Ancak asıl sen kabullenemiyorsun,” diye iyice bağırarak devam ettim. Aksi takdirde bu rüzgârın içerisinde beni duyması imkânsızdı. Zaten uçuşan saçlarımın önüme gelip durmasından dolayı onun yüzünü bile zar zor görebiliyordum.

“İnsan doğduğu yeri ve aileyi seçemiyor Cornelia,” diye o da duyabilmem adına sesini yükseltti. “Babam veya içine doğduğum kültür beni avlanmaya zorluyor olabilir. Fakat ben, bunları reddettiğimi, ailemin geleneklerini geri çevirdiğimi sana defalarca kez belirttim.”

William'ın bunu söylemesiyle ben farkına varamadan çevremizdeki rüzgâr hafıflıyordu ve o, biraz da olsa yere yakınlaşıyordu.

“Anlamıyorum. Beni yalnızca birkaç aydır tanıyorsun William. Ne ara ailenin geleneklerini geri çevireceğin, benim için bir geyiği feda etmeyi göze alacağın veya beni korumaya çalışarak babanla ters düşeceğin bir noktaya geldin? Ya da ne ara benimle bu konuşmayı yapmayı isteyecek kadar tanıdın beni? Tüm bunlar çok saçma, çok mantıksız,” dedim.

Havadan uzanarak elimi tuttuğunda nefesimin yavaşladığını seziyordum. Yarattığım rüzgâr iyice diniyor, William da iyice tekrardan yere değebileceği bir konuma geliyordu.

“Aynı soruları ben de kendime soruyorum. Hatta ortaya çıkan cevap beni de korkutuyor ama...”

“Ama...”

Devamında söyleyebileceği cümleyi tahmin etmek bile nedenini çözemediğim bir şekilde öfkemi azaltmaya yeterli geliyordu.

Saniyeler içerisinde etrafımızdaki fırtına dindi ve kol-yemin ışığıysa hepten söndü. Çocuk artık havada süzülüyor, ayakları tamamen yere basıyordu.

“Seni bunca zamandır neden takip ettiğimi biliyor musun Cornelia?” diye usulca sordu. Bilmediğimi belirtmek adına başımı sağa sola sallayarak cevap verdim.

“Amacım tabii ki de bir sapık gibi peşinde dolanmak değildi. Bunca aydır seni takip ediyordum. Çünkü benim dışımdaki başka bir avcı tarafından keşfedilmeyeceğinden, keşfedilirsen de sana onlar tarafından zarar verilmeyeceğinden ve başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmak istiyordum.”

Susup kaldım. Ancak yutkunmakla yetinebiliyordum.

“Şu ana dek söylediklerimin senin içinde bir şey uyandırmadığını veya sana bir şey hissettirmediğini söylersen, seni bir daha asla rahatsız etmem,” diye neredeyse gözleri dolarak cümlelerini sonlandırdı.

Sonra bir an yüzünde ufak bir tebessüm oluştu. “Gerçi buna gerek yok, ben yanıtımı nasılsa alıyorum,” dedi.

“Ne o, yine zihnimi mi okuyorsun?”

“Hayır. Yanıtlayan zihnin değil, yanakların. Yanakların gerekli cevabı veriyor Cornelia,” dedi.

Bu kadar çabuk kızaran yanaklarımdan da buna sebep olan gül hastalığımdan da nefret ediyordum!

“Sen aksini ispatlamak adına sürekli mücadele etsen de titreyen gözlerin, pembeleşen yanakların ve kafandan geçen fikirlerin... Hepsi, bana baktığında ortak bir duyguda birleşiyor Cornelia. O duyguyu geri çevirerek tersleyen tek şey bana yansıttığın cümlelerin. Ama bir gün, o cümlelerinin de aynı duyguyu barındıracağına inanıyorum;”

“Söz veriyorum ki o zamana dek seni bekleyeceğim.”

-On Birinci Bölüm-
Kara Mezar

“Kederin beş aşamadan oluştuğunu söylerler. Önce inkâr, ardından öfke gelir. Sonra pazarlık, depresyon ve kabullenme... Ancak keder, acımasız bir hükümdardır. Tam özgür olduğunuzu sandığınız anda, hiçbir şansınızın bulunmadığını anlarsınız. İşte o zaman devreye altıncı aşama girer: İntikam.”

-Emily T.

William'ın son cümlesiyle kafam allak bullak olmuşken, kol saatimin alarminın çalmasıyla irkildim. Bu, bana aslında bir bakıma bahane oluyordu. Çünkü anlamı derin konuşmalara karşı tepki verme konusunda başarılı değildim.

Alarmımın çalması ise bana bir çıkış yolu sunuyordu ve kaçabilmeme olanak tanıyordu. Doğal olarak da hemen, mezarlıkta ne görmem gerektiğini biliyormuş gibi etrafıma göz atmaya koyuldum. Çünkü bu alarmin bana neyin zamanının geldiğini hatırlattığını biliyordum.

Bugün, buraya gelmemin tek sebebi Dora'ya destek olmak ve ablasının acısını atlatırken onun yanında bulunmak değildi. Tabii ki asıl amacım bundan ibaretti. Ama diğerlerinden gizleyip bir sır gibi sakladığım ufak bir nedenim daha vardı.

Bu mezarlık, aynı zamanda *Hırsız* lakaplı bir adamın ölen annesini sürekli ziyarete geldiği mezarlığın ta kendisiydi.

Gerçek ismi Oliver olan ama kendisine *Hırsız* denilmesini tercih eden bu adamın asıl işi civar parklardan ya da kümeslerden tavuk ve ördekleri çalarak kendi kötü emelleri adına kullanmaktı.

Hayvanları çiftleştirerek yavrulatıyor, sonra da o yavru civcivleri küçük çocuklara satabilmek adına çeşitli renklere boyuyordu. Görevleri biten anne ördek ve tavukları ise gözünü bile kırpmadan öldürerek çöp gibi sokağa atıyordu.

Uzun süredir hedefimde olan bir tipti. Dora'nın ablası Alegra'nın cesedinin bu mezarlığa sevk edileceğini öğrendiğimdeyse, Oliver'a denk gelebilmek için özellikle bu saatleri beklemiştim. Çünkü biliyordum ki o, daima hava karardıktan sonra buraya geliyor, annesinin mezarını bu vakitlerde ziyaret ediyordu. Unutmamak adına da saatimin alarmını kurmuştum işte.

Etrafıma baktığımda onu gördüm, Oliver'ı. Sahiden de oradaydı. Kol saatimin yediyi gösterip çalmasıyla mezarlığın demir kapısının ucunda belirmiş, rutini hâline getirdiği istikametinde yürümeye koyulmuştu.

Ne yapacağım ise yeterince basitti.

Tıpkı yavrularını çaldığı hayvanlardan farksız, ben de Oliver'ı annesinden çalacaktım. Adamı, bir daha asla bu mezarlığa adımını bile atamayacağından emin olduğum bir hâle getirecektim.

Böylece yapılan zulme karşı ağzını açıp da tek bir kelime bile edemeyen hayvanlar, kendilerine işkence çektiren

insanların bir tanesinden daha kurtulacaktı. Benim hedef listemden ise bir kişi daha eksilecekti.

Hemen arkasından gizlice yaklaşılabilmeye yelteniyordum ki William, “Önemli bir şey konuşuyorduk Cornelia,” dedi. “Ayrıca bunu yapmayı daha ne kadar sürdüreceksin? İnsanları cezalandırmanın sana düşmediğini ne zaman anlayacaksın?”

“İlk olarak daha fazla üzerinde tartışacağımız bir şey kalmadı,” dedim. “İkinci olarak ise artık bana ve işime karışmayı bırak.”

Daha fazla William’la vakit kaybetmeden Oliver’ın yanına sinsice yaklaşmayı sürdürdüm. Annesinin mezarına ulaşip soğuk mermerin köşesine oturduğundaysa, “Pardon, bir saniyenizi bana ayırabilir misiniz?” diye sesimi olabildiğince incelterek planımı uygulamaya başladım. “Birini arıyorum da tanıyor musunuz, diye size soracaktım.”

Cebimden, üzerinde onun resminin bulunduğu bir gazeteyi çıkararak itinayla adama uzattım. Gazetede kendini görmesiyle suratının alacağı ifadeyi iple çekiyordum.

“Kendisi para uğruna hayvanları bir mobilyaymış gibi boyatarak satan ve kendi zevkleri için onları öldürerek sokağa atan bir insan müsveddesi. Adı da Oliver, hatta *Hırsız* lakabı ile biliniyor. Daha önce kendisini hiç duymuş muydunuz?”

Adam, karşısında hayatında rastlayabileceği en ürkünç hayalete denk gelmiş gibi öyle korkmuş ve çekinmişti ki

teni, bahsini ettiğim hayaletten bile daha fazla beyazlamıştı.

Göz bebekleri büyüyor, nefesi hızlanıyordu. Geri geri giden adımlarıyla bir yandan benden uzaklaşmaya, bir yandan da korunabilmek adına kollarını kendine siper etmeye çabaladı.

Bir anda var gücüyle koşmaya başlayarak arayı açmaya yeltendi. Kızgınlığımı yalnızca elimi öne uzatarak ifade etmeyi hedefliyordum ki Oliver, olduğu yerde heykele dönerek kıpırdayamaz hâle geldi.

O an elimden, daha doğrusu parmaklarımdan yoğun bir enerji aktı. Adamı, âdeta bir kıskaçtan farksız ayak bileklerinden yakalayarak yere düşürdüm. Sonrasındaki saniyelerde Oliver'ın görünmez bir kuvvet tarafından ayağımın dibine getirildiğini izledim. Belli ki az önce kolyemin parlamasının ardından yeni güçlere kavuşmuştum.

“Boşuna direnme,” dedim. “Artık kaçabileceğin tek bir yer bile bulunmuyor.”

Derken diğer bir köşeden Eva belirdi. Aynı mezarlıkta olduğumuzu az daha unutuyordum. Dora ile Agnes ise görünürlerde yoktu. Acaba onlar nereye kaybolmuşlardı?

Eva'nın gözlerinin içi parlıyordu. Sergilemekte olduğum duruma duyduğu memnuniyet fazlasıyla belliydi. Sanırım benimle empati kurmaktaydı. Sonuçta şu anda girişimde bulunduğum eylemin bir benzerini de o, tacizcilerin üzerinde uyguluyordu.

Fakat bu düşündüğümün tam tersine beni fazlasıyla şaşırtacak bir çıkışta bulunup, “Bence bu adamı öldürmemeliyiz,” dedi.

“Çünkü bu adam ölmeyi değil, sürünmeyi hak ediyor. İşkenceler içerisinde yaşayacağı uzun bir hayatı...”

İşte şimdi olmuştu.

Bir an Eva, adamı öldürmememizi istediğinde ummadığım bir tepki verdiğinden dolayı hayret içerisinde kalmıştım. Fakat tabii ki de o, benden daha acımasız davranıyordu. Tam da ondan beklenilebileceği üzere adamın hayatına son vermeyi değil, onu elinden geldiğince yaşatarak acı çektirmeyi arzuluyordu.

Tam o sırada ise Agnes çıkageldi ve Eva’nın bıraktığı yerden alarak, “Kimin ne kadar yaşaması gerektiğine bizler mi karar veriyoruz?” dedi. “Tüm bunlar yanlış ve doğaya aykırı. Bizler bile böylesine kin ve intikam gibi küçük duygulara yenilirse, diğerlerini ya da birbirimizi nasıl korumamızı bekliyorsun? Gerçekten de içgüdülerine yenik düşen hayvanlar gibi mi davranacaksın Eva?”

Agnes’in karakteri bana biraz, sosyal medyada denk geldiğim kamu spotlarındaki konuşmacıları anımsatıyordu. Biraz kasıntı gibiydi sanki. En azından onu ilk duyuşumda böyle hissediyordum. Dediklerinin bazı kısımlarına katılsam da bazı kısımlarına ne yazık ki katılamıyordum.

“Alegra’nın mezarlığında hiç yoktan onlarca, belki de yüzlerce çiçek yarattın Agnes. Yeteneklerini kullanarak

çiçekler yaratıp onlara hayat vermek doğaya aykırı olmuyor da hayat almak mı aykırı oluyor?” dedi Eva.

Agnes ise, “İkisi aynı şey mi?” diye keskin bir çıkış sergiledi.

“Bir yerde yeni bir şeyler yaratmaktan bahsediyorsun. Bir yerde ise bir şeyi tamamıyla yok etmekten. İkisini aynı kefeye nasıl koyabilirsin Eva? Hem deliliğe delilikle karşılık verdiğinde, laf atıp durduğun Malesandra’dan ne farkın kalacak?”

“Gerçek hayatta bu dediklerin böyle işlemiyor Agnes,” diye Eva da son kez parladı ve bununla ne demeye çalıştığını açıklamaya girişti. “Gerçek dünyada hakkını aramaktan geri kalırsan ve deliyle deli olmaktan çekinirsen, günün sonunda üzülen ancak sen olursun. Bazen sahiden de çok şansız durumların başrolünde oynamak zorunda kalıyor insan. İşte öyle durumlarda emin ol ki arzu ettiğin tek şey intikam oluyor.”

Resmen takımlara bölünmüşüz gibi her kafadan farklı bir ses çıkıyor, herkes kendi inandığı doğruları savunuyordu.

William ise yine, “Ben de Agnes’a katılıyorum,” diyerek kendini tekrardan duruma dâhil etmişti. “Agnes’ın dediği gibi bu böyle nereye kadar gidecek Cornelia? Diğer insanlardan farklı yeteneklere sahipsin diye bu, onları böyle kullanarak suistimal etmeni gerektirmiyor.”

“Bir kere daha söylüyorum. Beni, böylesine iddialı cümlelerle yargılayacağın kadar tanıımıyorsun Willi-

am. Aksini zannettiğinin farkındayım ama inan bana, tanımıyorsun,” dedim.

“Hayır,” diye diretti. “Bazen kendine gereğinden fazla güveniyorsun Cornelia. Daima başına bir şey gelmeyeceğinden veya yakalanmayacağından emin bir tavırda davranıyorsun. Fakat işlerin sarpa sarabileceğini hiç plana katmıyorsun. Seni umursayan ve kaybetmekten korkan kişileri hiç düşünmüyorsun.”

“Mesela?” dedim. “Kimmiş beni kaybetmekten korkan o kişiler?”

“*Benim,*” dedi. “Sana bir şey olduğunda üzölmeyeceğimi iddia edersen, kendine yalan söylemiş olursun.”

William bu şekilde konuşurken, garibime giden ve beni şok eden asıl şey ne Eva ne Agnes ne de William oluyordu. Sonuçta onlar göröldüğü gibi tam da beklediğim türden tepkiler veriyordu.

Ancak Dora...

Dora, “Cornelia tarafından katledilmeyi, Malesandra gibi aşağılık bir mahlukat tarafından öldürölmeye yeğlerdim. Sonuçta dışarıda Malesandra gibi ucubeler dolandığı sürece bu adamı öldürmekle ona iyilik bile yapmış oluruz,” diyerek bitkin bitkin geldiğinde, onun adına daha önce hiç endişelenmediğim kadar endişeleniyordum. Ağzım açık kalıyordu.

Demek ki ablası Alegra’nın ölüümü Dora’yı, tahmin ettiğimizden bile daha çok etkilemişti ve hâlâ da etkilemeye devam ediyordu.

Normal şartlar altında hayvanlara zulmeden insanları cezalandırmama tüm benliğiyle karşı çıkan ve beni hadimi aşmakla suçlayan Dora, tam tersi bir yaklaşım sergiliyordu. Durmamızı değil, adamın biletini kesmemizi öneriyordu.

“Belki de hep haklıydın Cornelia. Belki de hiçbir zaman seni durdurmalıyım. O sayede Oliver gibi daha çok insanın hakkından gelebilirdin. Hatta keşke senin bu cezalandırma alışkanlığını daha fazla insan uyguluyor olsa. Belki de o sayede Malesandra gibi varlıklar da azalırdı. Bense ablamı, Alegra’yı kaybetmemiş olurdum.”

Dora’nın cümlelerine noktayı koymasıyla beraber bu anı kolluyormuşçasına, “Agnes ve William, üçe iki kaldınız,” dedi Eva. “O hâlde karar verilmiştir,” diyerek pençesini çıkardı. Yerde duran adamın yani Oliver’in bacağına uzunca bir çizik açtı.

Adamın çılgılığıyla yerinde seken Agnes, “Hayır!” diye çıkışarak bir yakarıшта bulundu. Hemen yerden aldığı toprağı adamın bacağındaki o, anında kanamaya yüz tutan yarığın üzerine sürdü. Toprağı adamın bacağına yedirmeye yeltenerek birtakım sözler fısıldamaya koyuldu.

Eva Agnes’in ne yaptığını anlayıp saniyesinde kızı geri itti. “Birini öldürmemizi engellemeni anlayabilirim ama böylesine bir adamın yarasını iyileştirmeyi denemek mi? Ciddi misin Agnes? Lütfen bu derece de saf olma ve abartma. Karikatür karakteri gibi davranıyorsun,” dedi. “Hem Dora bile bu meselede bizim yanımızda yer alırken, sana ne oluyor?”

“Dora sizin yanınızda yer almıyor,” diye William da yine en sonunda dayanamadı. “Dora’nın dediklerine neden takılıyorsunuz? Kız ablasının acısından kendinde bile değil, ondan böyle şeyler saçmalıyor.”

“Erkek arkadaşına, biraz daha konuşmaya devam ederse o tatlı yüzünden geriye eser kalmayacağını belirt Cornelia,” diyerek dikkatimizi tekrardan, ellerindeki uzun ve keskin tırnaklarından birine çekti Eva.

Ben tam, “O benim erkek arkadaşım değil,” diye çıkışıyordum ki “Pençeleri bulunan tek kişi sen değilsin,” diye William da kendi kurttan bozma tırnaklarını gösterdi.

Agnes’in “YETER!” diye bağırmasıyla ise hepimiz sarsılıp ancak kendimize gelebildik.

“Bence de yeter,” dedim. Bir an kendisine hak verdiğimi sanarak, bana dönüp sahici bir gülümseme yansıttı Agnes. “Ben de sana katılıyorum Eva. Bu iş fazlasıyla uzadı,” diye cümlemi bitirmemle ise kızın yüzü yeniden düştü.

Oliver’a iyice yaklaştım. Yine parmaklarımı adamın yüzünde gezindirerek ruhunu çıkarmaya koyuluyordum ki Dora, beni bileğimden tutup yakaladığı gibi durdurdu. Oliver’ın dudaklarından çıkarak ellerime dökülmeye başlamış ruhunu, adamın bedenine geri üfledi.

Doğal olarak Oliver, “Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!” diye sonsuz bir minnettarlıkla Dora’ya şükranlarını sunuyordu ki kız, işaret parmağıyla bastırarak adamın ağzını kapadı.

Parmağını adamın ağzından çekmeden, “Senin için yapmadım,” dedi Dora. “Bunu Cornelia için yapıyorum. Senin değil, seni öldürmesini engelleyerek Cornelia’nın ruhumu kurtarıyorum.”

Sonrasında yeniden adama dönerek, “Git,” dedi. “Fikrimi değiştirmeden git. Yalnız seni uyarıyorum. Bir daha herhangi bir hayvanın kılına dahi dokunduğunu duyarsam seni bulur ve kendi ellerimle yok ederim, anlıyor musun? Yanarak ve derinin eridiğinin kokusunu duyarak ölmeyi dilemezsin değil mi?”

Adam, kafasını sallayarak onayladığını gösterdi. Ardından dizleri titreye titreye kalkıp zar zor uzaklaşmaya çalıştı.

Havaysa gitgide siyaha dönüyordu. Bu normal bir karanlık değildi. Gökyüzü tamamıyla simsiyah bulutlarla kaplanıyor, aralarından sarkan gri renkteki şimşeklerle süsleniyordu. Âdeta bize, yaklaşmakta olan bir fırtınanın haberini veriyordu.

Zaten tam da öyle olmuştu. Çünkü dikkatimizin dağılmasını fırsat bilen adam, kaçmayı durdurup ilerideki mezarlardan birinin köşesinde yeniden bize döndü.

“Albus Ozborn’un selamı var,” diye bağırıp arka cebinden bir silah çıkarttı Oliver ve bana doğrultarak bir el ateş etti.

Adamın silahından çıkan gümüş kurşunla vurulduğum anda bedenimin kontrolünü yitirerek kendimi William’ın kollarına bıraktım.

Gözlerim kapanırken gördüğüm son şey ise onun gözleri oluyordu.

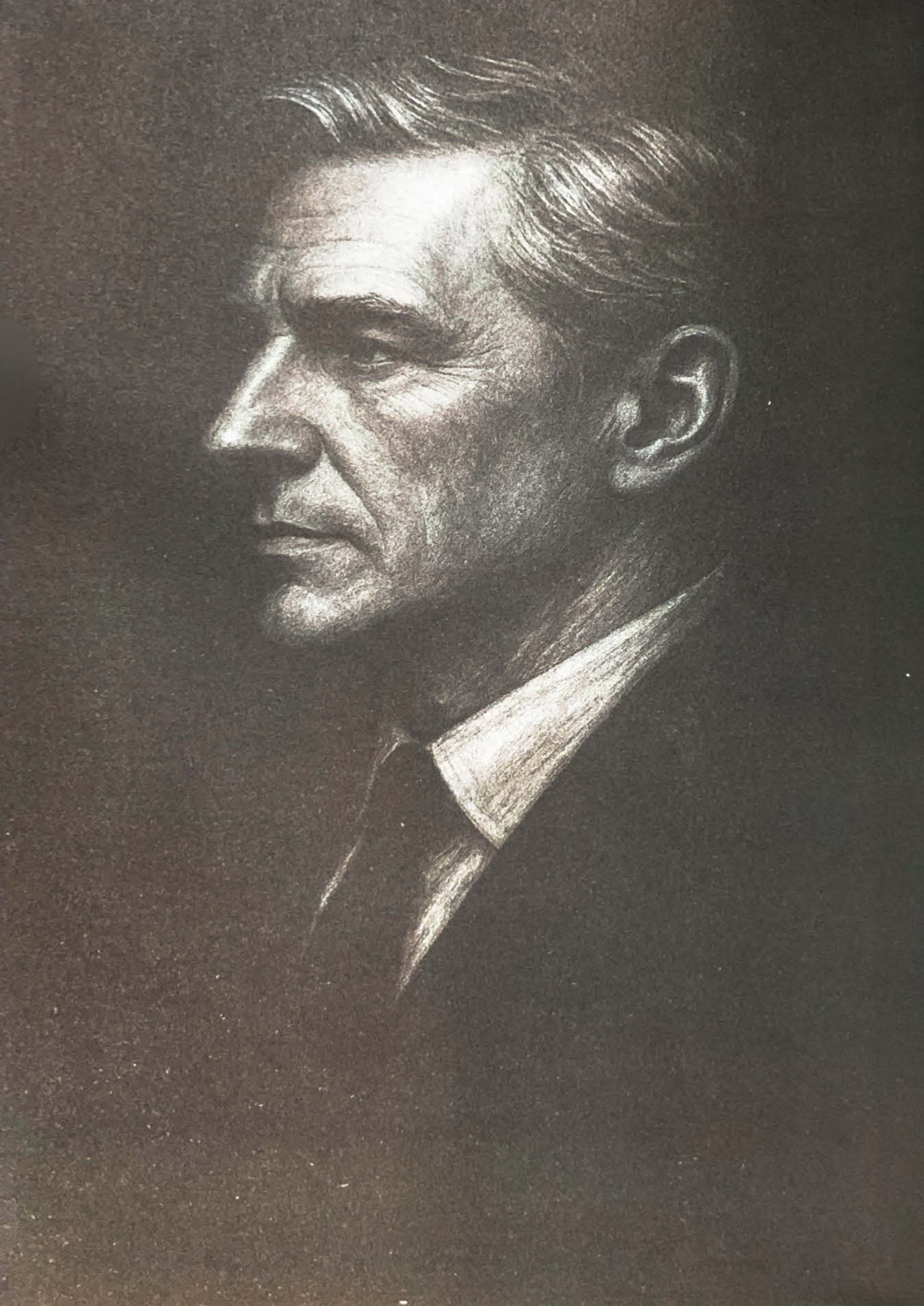
William'ın mavi bakışlarında kaybolup gidiyordum.

Belki de asla içinden çıkamayacağım bir karanlığın ortasında sürüklenerek hiçliğe doğru yol alıyordum.

-

-On İkinci Bölüm-
Ak Şeytan, Albus Ozbörn

“Hepimizin dünyanın geri kalanından gizli tuttuğu sırları vardır. Sahte dostlukları, gizlediği ilişkileri... Fakat en kötüsü, asla açığa çıkarmadığı sevgisi. Ancak bir insanın mezarına dek götürüp gömebileceği en tehlikeli sırlar, kendisinden bile sakladıklarıdır.”

-Emily T.

Gözlerimi açtığımda daha önce hiç bulunmadığım bir yerdeydim.

Son hatırladığım şey, mezarlıkta gitmesine izin verdiğimiz adam tarafından vurulduğumdu. Oradan sonrası tamamıyla karanlıktı. Buraya nasıl geldiğimi asla bilmiyor, sadece birkaç tahminde bulunabiliyordum.

Önümde duran devasa camdan algılayabildiğim kadarıyla bir gökdelenin tepesinde yer alan odalardan birindeydim. Etrafımdaki eşyalara bakılırsa önemli bir kişiye ait odalardan birinde olmalıydım.

Çevremde görüp görebileceğim her şey hakiki deriyle kaplıydı. Enlemesine geniş kütüphaneler odanın, koyu kırmızı renkteki duvarlarını süslüyordu.

O kütüphanelerdeki raflar ise baştan aşağıya ticaret, kişisel gelişim ve güç ile ilgili kitaplarla doluydu.

Kapının üstünde, saçlarına ak düşmüş ama tam anlamıyla beyazlamamış, takım elbiseli bir adamın tablosu

duruyordu. O portredeki adamın fazlasıyla kendine düşkün olduğunu fısıldıyor, sahibinin kendini beğenmişliğini yansıtıyordu.

Belli ki sahiden de fazlasıyla varlıklı bir kişinin dekore ettiği bir odadaydım. Çünkü o saniyelerde kafamı nereye çevirsem altından, kristalden ya da gerçek gümüşten yapılmış eşyalara denk geliyordum.

Hatta önümde bir içki koleksiyonu bile duruyordu. İçkilere ayrılmış büyükçe bir kısım, art arda dizilmiş viski ve şarap şişeleriyle kaplıydı.

Bütün bunların tam ortasında ise görkemli bir masa varlığını sürdürüyordu. Masanın önünde iki tane tekli koltuk, arkasındaysa bir tane dönen sandalye mevcuttu.

O dönen sandalyede oturan kişi ise az önce portresine rastladığım adamın ta kendisiydi.

Evet. Alnından kirpiklerinin önüne düşen gri saçlarıyla eşleşen gri gözleri, keskin yapıdaki çenesi ve kemerli burunuyla o tablodaki kişiydi.

Adıysa, masasının üstünde duran altın çerçeveli isimlikte okuduğum anda tüylerimi diken diken ediyordu.

“Albus Ozbörn”

William’ın babası...

Demek ki bu, her köşesinden altın damlayan oda, William’ın babasına aitti.

Buraya nasıl geldiğimi ise daha yeni anlayabiliyordum.

Ben, uyku hâline geçtiğim anda görüş yeteneğim aktif hâle geldiği için rüya görmeye başlıyordum. O rüyalarda

da gerçek hayatta yaşanan olaylara tanıklık ediyordum, öyle değil mi?

Vurulduktan sonra da doğal olarak bilincim kapandığı için muhtemelen transa geçmiştim. Yani yine bir uyku hâlinin içerisindeydim. Bu yüzden de büyük olasılıkla yeniden, gerçekte yaşanan olayları izlediğim rüyalarından birinin içerisine düşmüştüm. Bu, William'ın babası Albus Ozborn'un şirketine de herhâlde böyle gelmiştim.

Aslında adamın ismini görmeden önce de meseleyi çözebilmeliydim. Çünkü ilk bakışta bile William'a fiziksel olarak çok benzediği fazlasıyla belliydi.

Bir kere sürekli William'ın iri yarı bir çocuk olduğunu dile getirip duruyordum ama hayır. Babası çok daha kalıplıydı. Üzerine giydiği mor gömleğinin bileklerinden kıvrıdığı kısımları, kollarındaki kasları zar zor zapt ediyor gibi duruyordu. Mor gömleğinin üzerine ise siyah, deri ve kolsuz bir yelek geçirmişti. Bileklerindeki bileklikler de parmaklarındaki yüzükler de tamamıyla deriydi. Sanırım adamın böyle bir deri takıntısı vardı.

Gömleğinin ilk üç düğmesini açarak verdiği dekoltesinden gözüken geniş göğüslerinin üstünü, boynuna taktığı gümüş bir kolye kaplamıştı. Takı takmayı sevdiği ise gerçekten de her hâlimden belliydi. Çünkü hepsi bununla da bitmiyor, tek kulağında da küçük bir küpe bulunuyordu.

Yani kısacası kendine özgün ve farklı bir tarza sahipti. Ayrıca baş düşmanım hakkında bunu kabul etmekten kaçsam da yaşına göre fazlasıyla iyi görünüyordu. Üstü-

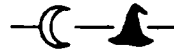
ne giydiği şeyler ve onları içine geçirdiği siyah, bol paça pantolonun desteğiyle... En fazla otuzlarında gösteriyordu.

Fakat ne bu anlata anlata bitiremediğim ortam ne de William'ın babası Albus Ozborn'un dış görünüşü önemliydi. Esas mesele, adamın karşısında kimin oturduğuydu.

Malesandra...

Evet...

Adamın karşısında, yılanı andıran zümrüt yeşili gözleri ve her zamanki gibi etrafa attığı ölümcül bakışlarıyla Malesandra boy gösteriyordu.

“Buralarda bir cadı ağırlamayalı uzun zaman oluyor,” diye ortamdaki sessizliği ilk olarak William'ın babası bozdu.

Malesandra ise, “Belli ki görüşmeyeli hiç değişmemişsin. Hâlâ mükemmel bir yalancısın. Senin ne derece çapkın bir adam olduğunu bilmesem, bu dediğine inanabilirdim,” diye karşılık verdi.

William'ın devamlı suratına yansıttığı tebessüme benzer bir gülümseme sergiledi Albus.

“Ben ciddiym Malesandra. Uzun bir süredir buraya yolun düşmüyordu. Yoksa parasal bir sıkıntın mı var?”

“Ben, seninle iş yapmayı bırakalı çok oluyor Albus. Özellikle de para konusunda,” dedi kadın.

Birbirleriyle atışmalarından çözebildiğim kadarıyla Malesandra ve William'ın babası Albus'un mazisi geçmişe dayanıyordu. Zira kurdukları bu cümleler, birbirlerini geçmişten bu yana tanıdıklarını belli ediyordu. Ayrıca da aralarında henüz adını koyamadığım bir gerginlik, daha da ilginç bir çekim vardı. Nedenini ise henüz tam olarak çözemiyordum.

“O hâlde yalnızca şunu söylememe izin ver. Harika görünüyorsun, sanki yıllar seni es geçmiş. En son görüşmemizden bu yana bir yaş bile almamışsın,” dedi Albus.

“Teşekkür ederim. Bunun için elimden gelen her şeyi yapıyorum,” diye cevapladı Malesandra.

Evet, elinden gelen her şeyi sahiden de yapıyordu. Buna, hiçbir suçu bulunmadığı hâlde genç cadıları katlederek, ruhlarını ve gençliklerini emip sömürmek de dâhildi.

“Sen de pek fazla yaşlanmış sayılmazsın.”

Malesandra'nın bu iltifatına karşın Albus'un dudaklarının ucu yukarıya doğru hafifçe kıvrıldı.

“Benim elimin altında ulaşabileceğim herhangi bir gençlik büyüü bulunmuyor Malesandra. Ancak bizim de birtakım yöntemlerimiz var. Sonuçta güzelliğe önem veren tek kişi sen değilsin,” dedi adam.

“Demek elinin altında ulaşabileceğin herhangi bir büyüü bulunmuyor. Bugünlerde insanlara bu yalanı mı ezberletiyorsun yoksa Albus?”

Adamın dudağının kenarındaki o kıvrım, kadının bunu dile getirmesiyle hemen kolayca yitip gitti. Hatta bu söylediğinin karşı tarafa gereğinden fazla rahatsızlık verdiğini görünce derhâl konuyu değiştirip, “Neyse buraya seninle sohbet etmeye gelmedim. Daha önemli meselelerimiz var,” dedi Malesandra.

“Hangi meselelermiş onlar?”

Malesandra cebinden, ona kaptırdığının bir kere daha hatırlatılmasına en son ihtiyacımın olduğu şeyi, altın madalyonu çıkardı. Yani Gaspçı’nın Pusulası’nı.

Albus bu sefer ufak bir kıvrım göstermiyordu. Ağzı tamamiyle kulaklarına varmıştı. Ancak burnundan kıl aldirmaktan kaçındığından dolayı bozuntuya vermeden, “Bunca zahmete gerek yoktu. Biz zaten pusulasız da cadıların yerlerini gayet rahat bir şekilde bulabiliyorduk.” dedi. Böyle yansıtmaya çalışıyordu ama Malesandra cebinden çıkarıp da masaya koyduğundan beri adamın madalyona attığı bakışlar, salyaları akan bir köpekten farksızdı.

“Öyleyse sen de benim şunu söylememe izin ver Albus. Görevinizi hakkıyla yerine getiriyormuşsunuz ya hani, o yüzden soruyorum. En son ne zaman geyik dışında bir şeyi avlayabildiniz?”

Avcı ünvanıyla anılmalarına rağmen, uzun bir süredir hiçbir cadının kılına bile dokunamadıkları Malesandra tarafından böyle yüzüne vurulunca, adamın suratı anında morardı.

Malesandra ise herhangi bir yanıt alamadığından dolayı sessizliği fırsat bilerek Albus'un daha da tersine gitti. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Kadın yine küstahlıkta sınır tanımıyordu.

Ardından altın madalyonu eline alınıp onu işaret ederek âdeta bir sunum yapıyormuşçasına devam etti. "Fakat bununla her şey değişecek işte. Pusulayı elime geçireli yalnızca bir hafta oluyor. Ancak bu kısa sürede bile kaç kızı bulduğumu bir bilsen... Gözlerine inanamazdın."

Albus, eliyle durması gerektiğini işaret ederek kadının sözünü itinayla kesti. "Tüm bunları bana neden anlatıyorsun Malesandra?" diye sordu. Kadının ne tür planlar yaptığını öğrenmek istiyordu.

"Çünkü birlikte hareket edersek bu pusula sayesinde daha fazla cadıyı, daha kısa bir sürede bulabileceğimize inanıyorum Albus. Ben, siz avcıların takımına katılırım. Siz avcılar da bizim takımımıza katılırsınız. Böylece geride kalan cadıların kökünü daha rahat ve eforsuz bir şekilde kazıyabiliriz."

Albus, Malesandra'nın bu teklifinden sonra şaşkınlığın derin kuyusuna doğru düşerken, benim iyice midem bulanıyordu.

Malesandra'dan daha fazla nefret edemeyeceğimi zannettiğim her an başka bir yol buluyordu. Ne yapıp ne edip ondan daha fazla nefret etmemi bir şekilde sağlıyordu.

Kadın, resmen o ve iki arkadaşı dışındaki cadıları, yani bizleri yok edebilmek için düşmanımızla anlaşmaya uğ-

raşıyordu. Avcılarla birlik olmaya çalışıyordu. Bir insan kendi türünden neden bu kadar tiksiniyordu ki?

Albus, “Sen şimdi bana, cadıları bu pusula yardımıyla bulup ortadan kaldırabilmemiz için birlik olmamızı mı teklif ediyorsun?” diye duyduklarına inanamadığından bir kere daha teyit etme gereğinde bulundu. Bu adamın bile ilk duyuşunda inanamayacağı kadar iğrenç bir iş birliği vardı bu.

Kadın ise yalnızca başını aşağı yukarı sallayarak onaylamakla yetindi.

“Peki, karşılığında ne istiyorsun?”

“Dokunulmazlık...” dedi Malesandra. “Bana ve arkadaşlarıma dokunulmazlık verecek ve ayak bastığımız bu toprakların, hatta evrenin bile sonu gelene dek bize dokunmayacaksınız. Siz avcılar, bizden uzak duracaksınız.”

Keşke benim şahit olduğum bu sahnelere Dora, Eva ve Agnes da tanıklık edebilseydi. Belki de böylece işi avcılara bırakmazdık. Malesandra’yı bitirebilmek adına onlardan önce davranıp her şey o noktalara gelmeden biz harekete geçebilirdik.

“Buna olumlu bir yanıt versem bile, işimiz bittikten sonra seni de ortadan kaldırmayacağımdan nasıl emin olabilirsin ki Malesandra? Daha demin kendin dedin. Ben, belki de herhangi birinin rastlayabileceği en düzenbaz adamım. Şimdi ise benimle iş birliği kurmaya çalışıyorsun. Sence de biraz kendinle çelişmiyor musun?”

Kadın güldü. Hatta tahrik edercesine büyük bir kahkaha patlattı. Ardından masanın yanında duran içkilerden bir tanesini cam bir bardağa doldurdu. Köşedeki buz parçalarından birisini de içerisine atıp yeniden deri koltuğa geçti. Bacak bacak üstüne atarak oturduğunda koltuğa iyice yayıldı ve aynı tahrik edici tavırla sordu:

“Bak, ayağına kadar geldim. Buradayım Albus, fırtınanın kalbindeyim. Avcıların karargahının tam ortasındayım. Beni öldürecek olsan, hemen şu anda da işimi bitirip pusulayı elimden alabilirsin, öyle değil mi? O hâlde neden duruyorsun?”

Meydan okuduğunu açıkça belli ediyordu. Ayrıca kadının bu dediğinden ortaya çıkıyordu ki burası avcılarının merkeziydi.

Demek ki o anlarda kapının önünde bekleyen, silahları belinde korumalar avcılardandı. Büyük ihtimalle de bu oda ve gökdelen içerisinde bulunan bu şirket görünümlü plaza ise avcılarının merkez üssü gibi bir şeydi.

“Fırtınanın kalbi en güvenli noktadır Malesandra. Bunun sen de farkındasın, zaten o yüzden buraya geldin. Ayrıca çok iyi bildiğin ve bundan gurur duyduğun başka bir şey daha var ki o da seni öldürmenin hiç kolay olmadığı. Kaç defa denedim ama bak, hâlâ karşımdasın.”

“Sen, beni yalnızca bir kere öldürdün Albus,” dedi kadın.

Adam yerinden kalkarak masanın önüne geçti. Kadının tam karşısına oturup Malesandra’nın yüzüne doğru hafifçe

yaklaştı. Neredeyse dudakları birbirlerine değecekti ki zaten Albus'un amacının da bu olduğunu varsayıyordum. Çünkü direkt kadının dudaklarına bakarak konuşuyordu. Bu hareketiyle bana William'ı hatırlatıyordu.

“Yapma ama yine o konulara dönemeyeceğiz değil mi? Bu mevzuları kapattığımızı sanıyordum,” diye fısıldadı adam. Sesi, erkek bir sirenin sesinin deniz mehtabında yankılanması gibi yankılanıyordu. Yumuşak bir aromaya sahip bir parfüm gibi ortama usulca yayılıyor, insanı bir tuhaf ediyordu.

“Ayrıca sen hani benimle iş yapmayı bırakmıştın?” diye ekledi Albus.

“Para konusunda bıraktım, evet. Fakat bu durum farklı.”

Malesandra bu cümlesiyle beraber tam yerinden kalkıp adamdan uzaklaşıyordu ki kadını kolundan tuttuğu gibi tekrar kendine çekti Albus. Yine, nefes alışverişlerini bile birbirlerinin yüzlerinde hissedebilecekleri kadar yakındalardı.

“Peki, diğer anlaşmalar? Örneğin eskisi gibi eğlenmemiz için de yine ortak bir paydada birleşemez miyiz?” dedi.

Bir dakika, bir dakika...

Albus'un bu son teklifi bende bir şok etkisi yaratmıştı. Eskisi gibi eğlenmek, derken neyi kastediyordu?

Malesandra kolunu çekip kurtardıktan sonra yeniden koltuğa geçti ve adama bakarak, “Sen, o anlaşmayı yıllar

öncesinde bozdun. O kadını getirip de hayatımıza soktuğunda, bir de üstüne ondan bir çocuk yaptığında ben, o anlaşılmayı sonsuza dek rafa kaldırdım,” dedi. “Sahi, o nerede? Çok sevgili oğlun nerede Albus?”

Adam, yüz kızartıcı bir gerçeği kabullenmek zorunda kaldığını surat ifadesiyle dışarı vuruyordu. Durumun, yanıtlamaktan fazlasıyla çekindiği bir noktaya geldiği yeterince ortadaydı.

“Hastanede. Şu, Cornelia denen kızın ardından hastaneye gitti,” dedi.

“Ben de tam onu soracaktım, iyi hatırlattın,” diye karşılık verdi Malesandra. “Gerçekten de Cornelia’yı vurdurmayı nasıl başarabildin? Çünkü o kız, arkadaşları tarafından çok iyi korunuyor.”

Albus, hayatındaki tek başarısı buymuş gibi kendisiyle gurur duyan bir sima takındı. “Kız, uzun bir süredir gözetimimiz altındaydı.” diye başladı. “Hayvanlara zarar veren kişileri hedef aldığını biliyorduk. Ben sadece listesindeki hedef aldığı kişilerden birine ondan önce ulaştım ve durumu anlattım. Eline de silahı verdikten sonra onun, yani Cornelia’nın yanına bir yem olarak gönderdim. Kız da tabii hemen yedi. Plana göre gitmeyen tek şey, William’in da orada bulunmasıydı,” dedi.

Böylesine üstün körü düşünülmüş bir plana düştüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Peki, senin gibi bir adamın oğlu, neden o kızın peşinden mezarlığa gitmiş ki?” diye sordu Malesandra.

“Kalbini hiç kaptırmaması gereken birine, o kıza, yani bir cadıya kaptırdı da ondan.”

Bu sefer bakışlarının gerisinde hangi duyguları barındırdığını çıkaramadığım kişi Malesandra'daydı. Kadın, anaç bir mizaç takınmış gibiydi. Gözlerinin içi parlıyordu. “O hâlde bu, sana birilerini hatırlatıyordur. Öyle değil mi ama Albus? Babasına bak, oğlunu al gibi,” dedi.

“Zira bir zamanlar sen de kalbini bir cadıya kaptırmıştın.”

Adam, “Yapma ama Malesandra, kendini kandırma lütfen,” diye çıkıştı. “Sen de biliyorsun ki bizimkisi yalnızca basit bir eğlenceydi. Sadece zaman geçiriyorduk. Ben, sana hiçbir zaman âşık değildim.”

Kadının, adamın bu lafından sonra koltuğun kulplarını sıkıldığını rahatlıkla görebiliyordum. Resmen gözleri dolmuştu. Albus'a fark ettirmemeye çalışıyordu ama dudakları büzüşmüştü, çenesi buruşmuştu.

Malesandra'ya olumsuz duygular dışında herhangi bir şey besleyebileceğimi asla öngöremezdim. Fakat o an, ben bile kadına neredeyse acıyordum. Her şeyi ise asıl şimdi anlıyordum.

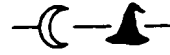
Demek ki Malesandra ve Albus Ozbörn geçmişte sevgililerdi. Sonra adam Malesandra'yı başka bir kadınla aldatmış ve bir de o kadını hamile bırakmıştı. O birliktelikten ve hamileliktense William doğmuştu.

Belki de Malesandra'nın diğer cadılardan kurtulmak istemesinin ve nefret etmesinin asıl sebebi de buydu.

Çünkü William'dan öğrendiğimiz kadarıyla biliyorduk ki William'ın annesi de bir cadıydı. Yani Albus, Malesandra'yı başka bir cadıyla aldatmıştı. Her şey asıl şimdi teker teker kafamda oturuyordu.

Belki de Malesandra bu nedenle diğer cadılara bu kadar kinlenmişti. Belki de etrafında kendisi dışında başka hiçbir cadı kalmazsa, Albus'un onu aldatabileceği seçenekler de ortadan kalkar diye umuyordu.

Biz mezarlıktayken ölümü, iyi ya da kötü fark etmeden kimsenin hak etmediğini dile getirmişti Eva. Ancak ben, bunu kendimce yorumlayarak değiştirmeyi planlıyordum. Çünkü bana göre ölümü değil, sevgisizliği kimse hak etmiyordu. Zaten bir insanı kötü yapan yegâne şey de sevgisizliğin ta kendisi değil miydi?

Bir anda hiçbirimizin beklemediği bir şey gerçekleşti. William, kapıyı hiddetle açıp çarptı ve pat diye odaya girdi.

Az önce konuşulan her şeyi duyduğu yüzünden okunuyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, suratı kıpkırmızı kesilmişti. Nefes nefeseydi ve tek kelime ile berbat görünüyordu. Benim vurulmamın ardından gelen saatlerde belli ki William, iyiden iyiye kendini harap etmişti.

Sesi zar zor çıkarak, “Doğru mu duydum?” dedi. Kelimeler çocuğun dudaklarından öylesine tiz dökülüyordu ki hakikaten kaç saattir ağladığını sorguluyordum. “Duy-

duklarım doğru mu baba? Sahiden de Malesandra'yla bir zamanlar birlikte miydin? Cornelia'yı sen mi vurdurtun?"

Albus sakinliğini koruyarak, "Sana hiçbir şeyi açıklamak ya da herhangi bir konuda hesap vermek zorunda değilim. Haddini bil," diye usulca yanıtladı.

Oğlunun öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenmesi, kapıyı dinlemesi ya da hiç beklemedikleri bir anda içeri dalarak öfkelenmesi falan... Hiçbiri Albus'u korkutmak adına yeterli gelememişti. Adam, sanki aylardır bu anın gelmesini bekliyormuş gibi istifini hiç bozmuyor, asla utanmıyordu. Tam tersine olabildiğince dik bir duruş sergiliyor, oğlunu daha fazla ileri gitmemesi hakkında alenen uyarıyordu.

"Madem bir cadıyla birlikte olabiliyordun, beni niye aynı şeyi yaşadığımdan dolayı cezalandırdın? Neden Cornelia'yı vurdurttun?" dedi William. Öylesine bağırıyordu ki sesinden yayılan titreşimleri ayaklarının altından sezebiliyordum.

Albus, "Neyden bahsediyorsun sen?" diyerek ilk başta yalanlamayı denedi.

"Hiç boşuna inkâr etme baba. Bizi takip ettirmiş ve arkamızdan avcılarından birini göndermişsin. Adam, belindeki silahı çıkarıp Cornelia'yı vurmadan önce Albus Ozbörn'un selamı var," dedi.

William'ın espri yaptığını ya da gülünecek bir şey söylediğini hiç zannetmiyordum. Fakat babası ortada çok ko-

mik bir durum varmışçasına kahkahalar atmaya koyuldu. Koltuklarını kabartarak William'a, "Bir cadiya âşık olmanın gerektiğini bilmeliydin," diye karşılık verdi.

O an, Malesandra bunu duymasıyla adama öyle bir bakış atmıştı ki bir an Albus için endişelenmekten kendimi alıkoyamamıştım.

"Kız senin yüzünden şu an hastanede yoğun bakımda yatıyor, hayatta kalma mücadelesi veriyor ve sen gülerek bana bunları söylüyorsun, öyle mi baba? Her şeyden önce o bir insan. Nasıl bu kadar alçalabilirsin?"

Demek ki başıma gelen buydu. Vurulduktan sonra beni hastaneye kaldırıp yoğun bakıma almışlardı. Ruhum burada, âdeta bir rüya görüyormuş gibi gerçekte yaşanan saniyelere ve sahnelere tanıklık ediyordu. Fakat belli ki bedenim, hastane köşesindeki eski bir yatakta hayatta kalmanın mücadelesini veriyordu.

Albus'un ağzından William'ın tüm iddialarına ve bu suçlamalarına karşın tek bir cümle çıktı. Bunu yüksek sesle dile getirirken de Malesandra'ya bakıyor, söyleyeceği şeyi âdeta ona ithaf ediyordu:

"Çünkü hak ettikleri bu. Cornelia ya da bir başkası fark etmez. Tüm cadılar, acılar içerisinde yok olmayı hak ediyor," dedi.

İşte şimdi William'da kayışlar kopmuştu. Çocuğun gözündeki ferin gitgide söndüğünü, ardından da yerini hayal kırıklığına bıraktığını izliyordum. O hayal kırıklığı ise saniyeler içinde öfkeye dönüyordu. Öfkesi ise sanki

alev alev yanıyor, âdeta parlayarak bizi sıcaklığıyla kavuruyordu.

Çocuk, kontrolünü tamamıyla kaybederek cinnet geçirmeye başladı.

Bir anda hepimizi neye uğradığımızı şaşırtarak etrafı dağıtmaya koyuldu. Sinirden ciddi ciddi deliye dönmüştü. Kızgınlıkla eline geçen her şeyi yere fırlatıyor, kendini öne attığı gibi masaların üzerinde duran eşyaları aşağıya döküyordu.

Sonsuz bir sinir harbinde kütüphanedeki kitapları, bardakları ve vazoları... Kısacası eline geçen her ne varsa bir bir yerlere fırlattı.

Kırılan cam parçalarından birini yerden alıp, elini kanatmasını umursamadan babasının portresine sapladı ve tabloyu paramparça etti.

Bir yandan gözleri doluyor, bir yandan da ağzından tükürükler saçarak babasına bağırmaya devam ediyordu. Hıncını alamadığı için yere düşen tabloyu tekmelemeyi sürdürüyordu.

En sonunda Albus, çocuğu boğazından tutup yakalayıp duvara yapıştırdı. “Karşında kimin durduğunu unutma!” diye bağırdı. “Babana, kendi öz babana, ne olduğu belirsiz bir kız için karşı mı çıkıyorsun?”

William’ın gırtlığını öyle bir sıkıyordu ki gömleğinin kollarını sıyırdığı bileklerinden görünen damarları patlayacak hâle gelmişti. Kendi oğlu falan dinlemeden, işte öylesine bir hiddetle çocuğunun boğazına yükleniyordu.

“Babana karşı koyabileceğini mi zannediyorsun? Seni yetiştiren, eğiten adamla böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?” dedi.

Tam o sırada meydana gelmesini en çok umduğum şey yaşanıyor, William’ın tırnakları uzuyordu. Yalnızca tırnakları da değil. Tırnakları, dişleri, boyu...

Kasları yine üzerindikileri bile yırtacak kadar genişleyip şişti. Boyu uzuyor, bedeni hepten büyüyordu. Gözleri ise siniriyle ortaya çıkan kırmızı damarlarla birleşerek tamamıyla kanla kaplanıyordu.

Aradan saniyeler geçmeden dönüşümünü tamamladığında ise yine onun herkesten sakladığı mucizevi tarafını görüyorduk. Karşımızda yine, tüm azametiyle kurtla karışık insan formundaki William duruyordu.

Babası da tıpkı bizim, onun bu formunu ilk keşfettiğimiz gibi son derece şaşmış ve korkarak geri gitmişti. Dakikalardır kuvvetinden bahseden ve onunla övünen Albus, dehşete kapılarak küçük bir çocuktan farksız sendeledi.

“Bugüne dek bana baba olduğunu mu sanıyorsun?” diye kükredi William. “Benim hiçbir zaman bir babam olmadı ve artık hiç olmayacak!”

Tam pençelerini çıkararak babasına doğru bir adım atmıştı ki Malesandra William’ı hiç dokunmadan havaya savurdu. Çocuk tavana kafasını sertçe çarptı. Hemen ardından da yere düşerek bayıldı.

William’ın, baygınlığından dolayı onu duyabilmesinin artık zerre imkânı yoktu. Fakat babası hâlâ kendine hâ-

kim olamıyordu. Belli ki adam gazını alamamıştı. Bağırıp çağırmaya devam ediyor, “Hem birkaç aydır tanıdığın bir kızıdan hoşlanacak kadar safsın hem de o kız için babana saldıracak kadar da nankörsün,” diyerek çocuğuna lanet ediyordu.

“Şuna bak, görüyor musun Malesandra? Meğerse benim, kendi oğlumun o aciz cadılardan hiçbir farkı yokmuş,” dedi kadına dönerek.

Yerde baygın hâlde yatan William’ı, bir kaplanın yavrusunu ensesinden yakalaması gibi ensesinden tutup havaya kaldırdı. “Bu da demek oluyor ki cadılara gösterdiğim aynı muameleyi hak ediyor.”

Bir anda beni yerimden sıçratarak, “Beyler!” diye seslendiğinde kapının önünde duran korumaları odaya girdi. “William’ı alın ve aşağıya götürün. Cadıları attığımız zindanlara kapatarak zincire vurun,” diye emrettiğinde ise en sonunda ben de patladım. Çünkü deminden beri ardı ardına yaşanan sahnelerden dolayı benim de hislerim allak bullak olmuştu.

Bir faydası dokunabilecekmiş gibi kendimi yere, William’ın önüne attım. Çocuğu kollarından yakalayarak sürüklemeye yeltendiklerinde, adamları ceketlerinden tutup çekiştirmeye çabaladım. Onları durdurmaya uğraşıyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. Tıpkı hayaletlerle ilgili izlediğimiz klişe çizgi filmlerdeki gibi saydam hâldeki ruhum, adamların kollarının içinden geçiyordu.

Yine de bağırdım. Bir değişiklik yaratabilecekmiş gibi bağırdım.

William'ın ne derece haklı olduğunu ise ancak şimdi fark edebiliyordum. Sürekli benim kafama sokmaya yeltendiği ve bana itiraf ettirmeye uğraştığı şeyleri ancak şimdi kabullenebiliyordum.

Onu umursadığımı...

Aksi takdirde babasının onu duvara vurduğuna, Male-sandra tarafından bayıltıldığına ya da şu anda önümde yakasından tutularak sürüklendiğine bu derece üzülmezdim. O anlarda göğsüme oturarak takılan bu hislerimin başka hiçbir açıklaması olamazdı. Daha fazla bu gerçekten kaçamıyordum.

Ruhuma aynı anda binlerce iğne batırılıyor gibiydi. Âdeta cehennem sıcaklığında eritilmiş kaynar bir su, boğazımdan geçerek değdiği her noktayı ayrı ayrı yakıyordu. İlk defa birini kaybetmenin korkusu beni böylesine bir hâle getirmişti. İlk defa böylesine dipsiz bucaksız bir acıya kapılmıştım.

Yine de o beni duyabilecekmişçesine, “Senin için geri döneceğim William,” diye son bir kez seslendim. “Duydun mu? Senin için uyanıp o lanet hastaneden çıkarak geri döneceğim. Seni o kapatacakları yerden asıl ben kurtaracağım.”

Bir an bana mı öyle gelmişti tam çözemiyordum ama William, yakarışlarımı duymuş gibi baygınlığının arasından ufak bir tebessüm sergiledi.

Ondan geriye elimde bir tek onun kaldığı...

Ufak bir tebessüm...

-On Üçüncü Bölüm-
Ölüm Çağrısı

“Kaos, tanım gereği kontrol edilemez. Bir kez ortaya çıktığında, tüm düzen ve niyetler işlevini yitirir. Sonucu ise asla tahmin edilemez. Getirdiği tek kesinlik, ardında bırakacağı yıkımdır.”

-Emily T.

Albus'un, cadıların yok olmayı hak etmesiyle ilgili ettiği en son hakaretinden sonra Malesandra, daha fazla aşığılanmayı kaldıramayarak odayı terk etti.

Zaten geç bile kalmıştı. Kendisine saygısı olan her kadın, geçmişte birliktelik yaşadığı bir adamın onu yalnızca eğlenmek için kullandığını ve hiçbir zaman sevmediğini itiraf etmesiyle de bulunduğu yeri terk edebilirdi.

Fakat Malesandra'yı, kendisine saygısı olan bir insan yerine koymam zaten tek kelimeyle imkânsızdı. O yüzden pek de şaşırmıyordum.

Ayrıca öylesine bir adama güvenip de nasıl iş birliği yapabiliyordu hâlâ aklım almıyordu. Albus'a nasıl şüphe etmeden yaklaşabilir, bir de üstüne böylesine önemli bir meselede güçlerini birleştirmelerini teklif edebilirdi?

Malesandra, avcılarla yapacakları anlaşmanın karşılığında dokunulmazlık istediğini öne sürmüştü ama her şey bittikten sonra ona dokunmayacaklarına asla inanmıyor-

dum. Çünkü birkaç dakikalık tanıklığıma rağmen ben bile Albus'un ne derece yalancı ve sahtekâr bir adam olduğunu algılayabilmişim. Hatta William'ın nasıl öyle bir baba tarafından yetiştirildiğini sorguluyordum. Zira birbirlerine karakter olarak zerre benzemiyorlardı.

Tüm bunlara öfkelenip şirketi terk ettiğindeyse, acaba ben de onu takip edebilir miyim diye onun peşine düşmüş ve Malesandra'nın arkasından gitmeye koyulmuştum.

Şimdi ise buradaydım. Malesandra'yı takip etmek beni buraya yönlendirmişti.

Kadının, kalbine bir hançer saplayarak Arelin'i öldürdüğü ve kızın ruhunu emdiği o yerdeydim. Bu ölüm kokan, soğuk mekâna geri dönmek ise tüylerimin ürpermesine neden oluyordu.

Buraya ilk geldiğimde, Malesandra tarafından okulu-muza gönderilen Arelin'in cesedinde duran hançerin üzerinde görüş yeteneğimi kullanmış ve gerçekleri yansıtan bir rüyanın yardımıyla gelmişim. Bu yüzden o sıralarda etrafı pek de fazla inceleme fırsatı edinememişim.

Şimdi çevremde göz gezdirdiğim her an daha da derinden bir dehşete kapılıyordum.

Çünkü etrafım bomboştu. İki yanım uçsuz bucaksız bir karanlıkla kaplıydı. Ne tavanı ne de zemini görebiliyordum. Yalnızca önümde, yukarıya doğru uzanan devasa bir merdiven vardı. Onun dışında sahiden de hiçbir şey yoktu.

Merdivenin yönlendirdiği basamakları çıktığımda ise yine kendimi başka bir platformda daha buluyordum. Ve

bu böyle, yukarıya doğru sonsuz bir döngüde ilerliyordu. Kafamı kaldırdığımda onlarca platforma denk geliyordum.

Beni tüm bunların içerisinde en çok rahatsız eden şey ise ortamdaki korkunç kokuydu. Çünkü her yer kan kokuyordu. Evet, kan. Zaten bastığım soğuk betona baktığımda da bunu rahatlıkla görebiliyordum.

Yerler, kurumuş ve hatta çürüyerek renk değiştirmiş kan lekeleriyle kaplıydı. Kara kara haşeratlarla, neyin kemiği olduğunu çıkaramadığım kemiklerle ve o kan lekeleriyle. Yani âdeta korku filmlerinden çıkmış gibi bir yerin içerisindeydim.

Çevremiz ise yine yüzlerine maske, kafalarına kapüşon ve üstlerine de kırmızı renkteki cüppeleri geçirmiş kadınlarla doluydu. Diğer seferden tek farkı ise bu sefer o kadınların önünde yere çömelmiş hâlde duran onlarca genç cadıların bulunmasıydı.

Onlarca genç erkek ve kız... Bu genç cadıların ise Malesandra'nın, Gaspçı'nın Pusulası'yla bulduğu diğer cadılar olduğunu tahmin ediyordum.

Malesandra'nın yanından bir an olsun eksik etmediği o iki arkadaşı, bir an kalabalığın arasından çıkarak kadının yanına geldiler. “Her şey nasıl gitti?” diye sordular.

“Albus şartlarımızı kabul etti mi? Bizim yanımızda yer alacak mı?”

Basitçe, “Evet,” diye cevapladı Malesandra. Ancak şirketten ayrıldığımızdan beri nadiren akan gözyaşlarını da hâlâ dindirememişti.

Tabii ki hüngür hüngür ağlamıyordu ama ara sıra çenesinin büzüşmesini engelleyemiyordu. O anda yine kendini toparlamak için çabalıyordu ama pek başarılı bir iş çıkardığı söylenemezdi.

Eliyle yanaklarından süzülen yaşları silerek, “Ne umutlarla ve ne beklentilerle Albus’un yanına gittim. Fakat o, hiç değişmemişti. Bana davranış biçimini görmeli, neler dediğini kendi kulaklarınızla duymalıydınız. Yine onun karşısında kendimi tanıyamayarak bambaşka bir insana dönüştüm. Tıpkı eski günlerdeki gibi bana saygısızlık etmesini engelleyemedim,” dedi.

Kadının arkadaşları Malesandra’ya sarılarak kollarının arasına aldılar. Sırtını sıvazlayarak ona destek vermeye çalışıyorlardı. Bu sahne ise bana, mezarlıktaki bizi hatırlatıyordu. Eva’yı, Dora’yı, Agnes’ı ve beni.

Tıpkı Dora’yla benim, erkeklerle olan toksik ilişkimiz mevzu bahis olduğunda birbirimize arka çıkmamız gibi o kadınlar da o saniyelerde Malesandra’yı teselli etmeye uğraşıyordu. Genç kızlardan, yani bizlerden hiçbir farkları -en azından o an için- yoktu.

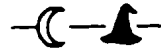
O iki kadından bir tanesi, “Sen zaten oraya onunla tekrar beraber olabilmek ya da ona bir şans daha verebilmek için gitmedin Malesandra. Avcıları grubumuza katarak dâhil edebilmek ve onlarla bir ittifak kurabilmek adına gittin. Görüyorum ki o görevi de başarıyla yerine getirmişsin. Öyleyse rica ediyorum buna odaklan. Çünkü önemli olan o, gerisinin dikkatini dağıtmasına izin verme,” dedi.

Diğer kadın da aynı şeyin bir benzerini söyleyerek, “Kesinlikle. Artık yolumuzdan dönmek için çok geç. Başladığımız şeyi bitirmeliyiz,” diye ekledi.

Malesandra, kafasını sallayarak ikisini de onayladığını belirtti. Hızla burnunu çekti ve dik bir duruş sergileyerek, “Tamamdır, uğraşacağım,” dedi. Ardından etraftaki kırmızı cüppeli kadınların önünde duran genç cadılara bakarak, “Zaten bütün gün bu anı bekledim. Şu an hiçbir şey keyfimi bozamaz,” diye de gözlerinin içi parlayarak tekrarladı.

“Hazırlıklar tamam mı?” diye sordu. O iki kadınsa onaylayarak, “Tamam,” dedi.

“Güzel... Öyleyse başlayın.”

Malesandra sakinlikle geri çekildi. Onun için özenle ayrıldığını düşündüğüm, en arkada duran ve bir tahtı andıran bölmeye geçerek usulca oturdu.

O sırada arkadaşı, ciğerlerinde ulaşabileceği en son noktaya ulaşarak yükselttiği sesiyle karanlık bir çağrıyı yapmaya koyulmuştu. Olabildiğince bağırarak etrafındakilere sesleniyordu:

“Bugün burada, uzun süredir bizlere yapılan bir haksızlığı durdurabilmek adına toplanmış bulunmaktayız. Önünüzde duran ve kendilerine *cadı* diyerek bu mezhebin ismini lekeleyen mahluklar yüzünden asırlardır ceza çekiyoruz. Bugün, buna bir son vermek üzere bir araya geldik,” diye bağırdı.

“Bu mahluklar, kendilerine bahşedilen yetenekleri gizlemeyi beceremediklerinden dolayı insanoğluna yakalanarak biz cadıların varlığını ifşa ettiler. Sorumsuz davranışlarıyla bizim türümüzü rezil ederek gözden düşürdüler. Onlar yüzünden günümüzde hiç kimse bizlerden eskisi kadar korkmuyor.”

Köşede duran kadının elindeki hançeri işaret ederek, “Fakat bu yozlaşmış gerçek artık değişmek üzere. Bütün bunların intikamını alabilecek ve bize yansıtılan, hak etmediğiniz her türlü uygunsuz muamelenin cezasını itinayla verebileceğiz. Bizim için yepyeni bir devir başlıyor,” dedi.

Tuhaf işlemleri bulunan bir kitabı çıkararak sayfalarını karıştırmaya başladı. Bense ellerimle ağzımı kapatarak çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu kitap, Alegra’nın kafede bana gösterdiği o, kalın ansiklopedinin ta kendisiydi.

Alegra’nın durduğu aynı sayfada durarak, “*Esmerelda...*” dedi kadın.

“Esmeralda, bizim yeni fark edebildiğimiz tüm bu gerçekleri zamanında idrak edebilmiş ve buna uygun bir çözüm geliştirmişti. Cadılık ünvanına uygun olmayan tüm kadınları ve erkekleri saptıyordu. Sonrasında onların yaşamını kendi elleriyle sonlandırıyor. Konseyinde bulunan tüm zayıf halkaları bu şekilde bir bir tespit ederek, hepsini istikrarlı bir şekilde kendi elleriyle yok ediyordu. Tek derdi bozguna uğratılması mümkün olmayan, mükemmel bir cadı ırkı yaratmaktı. Fakat bunun karşı-

lığında içerisinde bulunduğu cadılar konseyi tarafından cezalandırıldı ve yakılarak idam edildi.”

Demek ki korktuğumuz gerçekleşiyordu. Bu kadınlar, Alegra’nın bizi en başından beri uyardığı şeyi hayata geçirmenin derdindeydi.

“Bugün, burada onun ruhunu çağıracağız. Bize, kurtuluşumuza giden yolda rehberlik etmesine izin vereceğiz. Onunla beraber hareket edecek ve tıpkı onun sergilediği gibi aramızdaki zayıf halkaları eleyerek yolumuza devam edeceğiz. Cadılık ünvanını eski görkemine ve ihtişamlı günlerine kavuşturana dek de asla durmayacağız.”

Sözlerine noktayı koymasıyla beraber kadının, parmaklarını yalnızca bir kere şıklatması yeterli geldi. Az önce işaret ettiği, elinde hançer tutan maskeli ve kırmızı pelerinli kişilerden biri, o hançeri önündeki diz çöktürmüş olduğu genç cadının kalbine gözünü bile kırpmadan sapladı.

Şimdi sırası gelen yerini bir sonrakine devrediyor, teker teker böyle hançeri elden ele dolaştırarak önlerinde duran genç cadıların kalplerine saplıyorlardı.

O anlarda hayatlarına son verilen her bir cadıdan çıkan duman formundaki beyaz ruhlar ise düz bir şerit hâlinde ilerleyerek platformun ortasına doğru dökülüyordu.

“Uzaklardaki hükümdarımız, sesimizi duy,” dediklerinde ortada birleşen buhar formundaki ruhlar yerçekimi etkisini yitirmişçesine havada süzölmeye başlamıştı.

“Sana, karanlığın kalbinden sesleniyoruz.”

Havada asılı kalan ruhlar, bir araya gelerek bir bedeni oluşturuyordu.

Bir kadının bedenini...

Önce elleri, sonrasında vücudunun üst kısmı ve en sonunda ise bacakları beliren bir kadının bedenini...

“Bizi bu kuraklıktan ancak sen kurtarabilirsin.”

Bir yandan da uzun, büyük ve kıvrımlı boynuzları şekilleniyor, omuz büyüklüğündeki geniş kanatları biçimleniyordu.

“Esmerelda...” dediler.

Derisi normal insanlardan farklı olarak ten renginde değil, kendisi adına feda edilen ruhları andıracak şekilde bembeyazdı. Hatta öylesine açık tondaki bir beyazdı ki bu, parlıyor gibiydi. İnsanın gözünü alıyordu.

“Karanlık gecenin rehberi, ölümün habercisi, dehşetin hanımı...”

“Çağrımıza kulak ver.”

Ve işte en sonunda oradaydı.

Ritüelin tamamlanmasıyla ayaklarından ruh damlayan hâliyle yere basıyordu.

Tüm kudreti ve görkemiyle karşımızdaydı.

Devasa boynuzları, az önce hayatlarına son verilmiş cadıların ruhlarıyla kaplı kanatları ve teninin beyazıyla eş değer zıtlıktaki simsiyah gözleriyle boy gösteriyordu. Artık bir bedene bürünmüş hâlde nefes alıp veriyor ve biz, ölümlülerin arasında geziyordu.

Daha önce hiç böyle bir şeye denk geldiğimi hatırlamıyordum. Ne dizilerde ne filmlerde ne de gerçek hayatta...

Karşımızdaki bu doğaüstü varlık, cehennemin en dip köşelerinden çıkmış da zincirlerinden özgür kalarak kopup gelmişe benziyordu. Ben dâhil o an, o ortamda bulunan herkesin bakışlarını kendi üzerine kilitliyordu. Resmen varlığıyla büyüleyerek bizi kendine hayran bırakıyordu.

On sekiz yıllık yaşamımda gördüğüm en ürkütücü varlıktı. Fakat evet, ona baktığımda aklımda beliren ilk duygu korku veya dehşet olmuyordu. Yalnızca hayranlık oluyordu.

Malesandra ve onun iki arkadaşı da dâhil olmak üzere, kırmızı kapüşonlu figürlerden her biri Esmeralda'nın önünde eğildiler. Ona itaat ettiklerini bu şekilde ilk andan gösteriyorlardı.

Malesandra'nın avcılarla anlaşma yaparak seferberlik ilan etmesi yetmiyormuş gibi bir de başımıza bu çıkmıştı.

William, kendi babası tarafından kapatıldığı bir mahzende, ayaklarına demir vurulmuş bir hâlde tutsaklık çekiyordu.

Ben, bir hastane köşesinde yoğun bakımda yatarak hayatta kalmanın mücadelesini veriyordum.

Ve şimdi de tüm bunların üstüne Esmeralda çağırılmıştı.

Yani her şey, hiç sarmadığı kadar sarpa sararak kaosa dönmüş durumdaydı.

İşin daha da kötüsü artık tamamıyla kendi başımızaydık.

Geride, bizi kurtarabilecek tek bir kişi bile bulunmuyordu.

-ÜÇÜNCÜ KISIM-

-On Dördüncü Bölüm-
Parçalarına Ayrılan Kurabiye

“Herkesin hayatında, insanın aklını başından alan ve kontrolün tamamıyla kaybolup gittiği bir an gelir. Çoğumuz o anlarda kontrolü geri kazanmayı hedefleriz. Fakat bunun tek yolunun, savaştan geçtiği unutulmamalıdır. Sonuçta kaosla mücadele etmenin en iyi yolu, kaostur.”

-Emily T.

Dora'nın Bakış Açısından:

Vurulduktan sonra hastanede yoğun bakıma alınmış olan en iyi arkadaşımın baş ucunda, yani Cornelia'nın baş ucunda çaresizce oturuyordum.

Bir elimle onun elini hiç bırakmadan sıkıca tutarak herhangi bir hareketlenmede bulunmasını umuyordum. Sıradan bir insanın yapabileceği en basit hareketi, mesela parmağını kıpırdatabilsin diye dua ediyordum.

Diğer elimde ise Cornelia'nın cüzdanında bulduğum küçük ve yırtık bir not kağıdının üzerine yazılmış olan adrese bakıyor, o adresin nereye ait olabileceğini düşünüyordum. Fakat kolay kolay bulabileceğimi sanmıyordum. Cornelia her zaman olduğu gibi yine büyük bir gizemden ibaretti.

Uzun yıllardır, hatta neredeyse çocukluktan beri arkadaşlık. Fakat ilk defa onun yüzünden böyle bir durumun içerisinde kalıyordum. En iyi arkadaşım, dediğim kişi şu anda sahiden de bir makineye bağlı hâlde önümde yoğun bakımda yatıyordu.

Zaten er ya da geç kendimizi bu durumda bulacağımızı da biliyordum. Yani Cornelia'nın eninde sonunda başını derde sokacağını. Çünkü o, sahip olabileceğiniz en inatçı arkadaş tiplerinden birisiydi.

Dediğim dedik, hiçbir şekilde sizi dinlemeyen, tavsiye isteyen ama günün sonunda verdiğiniz o tavsiyelere asla uymayan...

Kim ne derse desin günün sonunda her insan daima kendi bildiğini okurdu. Fakat bu inatçılık seviyesi Cornelia'da diğerlerine göre çok daha yüksekti. Bu da onu baş edilmesi çok daha zor biri hâline getiriyordu.

Ancak onu olduğu gibi kabul etmiştim ve yine de fazlasıyla sevmiştim. Cornelia benim için sıradan bir arkadaştan fazlasıydı. Benim kardeşim olmuştu.

Onun silahla vurulmasının ardından günlerdir bu sinir bozucu derecede beyaz odada konaklıyorduk. Hastanede asla yanı başından ayrılmıyor, bizden başka hiçbir ailesi bulunmadığı için de onu hiç yalnız bırakmıyorduk.

Tek yapabildiğimiz ise eninde sonunda gözünü açacağını umabilmekti.

Derken yine onun sesini duydum.

William'in...

Her geçen gün bu çocuğa haksızlık yaptığımı biraz daha kabulleniyordum. Cornelia vurulduğunda onu hastaneye getirmemize yardımcı olmuş ve o andan itibaren de görev yerini terk etmesi yasak olan bir güvenlik görevlisi gibi hastane dışında başka hiçbir yere gitmemişti.

Arada sırada halletmesi gereken birkaç işi olduğunu söyleyip ayrılıyor ama ardından kısa bir süre sonra tekrar geri dönüyordu.

Albus, William'ın zindana kapatılması için emir vermiş ama karargahtaki arkadaşları ona kıyamadıkları için William'ı gizlice serbest bırakmışlar. En azından onun bize söylediği hikâye buydu.

Fakat bu kadar kolay olmuş olamazdı. Muhtemelen William'ın bize açıklamaktan çekindiği başka şeyler vardı. Karargahtakilerle bir anlaşma falan yapmış olmalıydı. Bu nedenle o gittiği zamanlarda nerelere kaybolduğunu merak edip tabii ki de tekrardan şüpheyeye kapılıyordum.

Fakat Cornelia'nın kendine gelip gelmediğini sorgulayarak yanımıza döndüğü her dakika William'dan biraz daha emin oluyordum.

Cornelia'nın yoğun bakımda savunmasız bir şekilde yattığı bu süre boyunca başına bir şey gelmesin ya da konumu diğer avcılar tarafından keşfedilmesin diye ayrı bir emek harcamıştı. Hâlâ da harcamaya devam ediyordu.

Hep yaptığı gibi yine çekinerek, "İzin verir misin?" diye sordu bana. Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladığımı belirttim. Ardından Cornelia'nın yanından kalktım ve yerime William'ın oturmasına izin verdim.

Bu sefer o, Cornelia'nın ellerini tutarak parmaklarına sıkı sıkı sarılıyordu. Bir yandan da hemen kızın saçlarına uzanmış ve usulca, yavaşça saçlarını okşamaya koyulmuştu.

“Buradayım,” dedi. “Sen gözlerini açana dek de burada olacağım.”

William’a olan güvenimin arttığını öne sürüyordum. Çünkü artık bu kadarı da oyunculuk olamazdı, diye tahmin ediyordum. Yani sahtecikten böyle davrandığını sanmıyordum. Cornelia’ya bakarken resmen çocuğun gözlerinin içi parlıyordu. Bunu, aptal olmayan herkes rahatlıkla fark edebilirdi.

Tam o sırada kapının önünde bekleyen Agnes’in, bazı işaretler yaparak beni yanına çağırdığını fark ettim. Merakıma yenik düşerek anında neler olup bittiğini anlamak adına kızın yanına gittim.

Onun da gözleri William’daydı. Tıpkı benim gibi çocuğun hâl ve tavırlarını, hareketlerini inceliyordu.

“Bak Dora, ben hislerimde çoğu zaman yanılmam,” diye başladı sözlerine Agnes. “Sana garanti ederim ki bu çocuk, Cornelia’ya bizim düşündüğümüzden daha fazla değer veriyor. Ona baktığımda hiçbir negatif enerji hissetmiyorum. Bana hislerinde sahiciymiş gibi geliyor, sanki rol yapmıyor.”

“Sakin ol Agnes,” dedim. “Kimse belirli bir süredir bunun aksini söylemiyor zaten. Çocuk bir haftadır tepemizden ayrılmadı sonuçta. Bu kadar heyecanlı bir şekilde onu savunmana gerek yok.”

Arkamızdan keskin bir ses konuşmamızı bölerek, “Kendi adınıza konuşun,” dedi. “Ben sizin aksinize hâlâ ona güvenmiyorum. Çocuğun avcılarının liderinin oğlu olduğunu unutuyorsunuz galiba. Bütün bunlar bir kumpas-tan ibaret olabilir ve belki de anlattığı tüm o hikâyeler de

bizi kandırmak içindir. Ayrıca tüm bu, babası tarafından kovulma olayını da hâlâ yemiyorum. İnsanlara nasıl bu kadar kolay kanabiliyorsunuz aklım almıyor doğrusu,” dediğinde, Eva’nın her zamanki gibi Eva’lığını yaptığını gözlemliyordum.

“Herkes senin kadar şüpheli,” değil diye yanıt verdi Agnes.

Bense ancak, “Yine başlamayın,” diyebildim. “Diğer yerlerin aksine burası bir hastane ve burada yüksek sesten dolayı kovulabiliriz. Cornelia’nın başını boş bırakmak istemiyorsanız eğer, çenenizi kapalı tutun.”

Ardından bizden başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir şey diyerek Agnes’a, “Hazırlıklarınızı tamamlayabildin mi?” diye sordum. “Evet,” dedi. Kendine fazlasıyla güvendiğini duruşundan anlayabiliyorum. “Öyleyse yavaştan başlasak iyi olur, geç bile kaldık.”

“Hayır, aslında geç kalmadık. Yalnızca doğru zamanlamayı bekliyorduk,” diye üsteledi Agnes. “Bu gece dolunay var. Bu da demek oluyor ki güçlerimin zirvesinde olacağım.”

“Nesin sen, su bükücü falan mı?” diye gülerek Agnes’ı alaya aldı Eva. Agnes ise, “Hayır değilim ama o konuyu açtığın iyi oldu,” dedi.

“Tıpkı bahsettiğin dizideki gibi yani su bükücülerin bulunduğu dizideki gibi benim de iyileştirme güçlerim dolunay zamanı en güçlü hâline geliyor. Bu, aslında tüm cadılar arasında genel geçer bir bilgi.”

“Ben pek cadılarla takılmadığım için bilmiyorum canım,” dedi Eva.

“Artık bizle gezmeye başladığına göre yavaş yavaş öğrenirsin işte.”

Yavaştan yapmayı planladığımız şeyi harekete geçirerek etrafı gözetlemeye koyulduk. Daha fazla laf dalaşına girerek vakit kaybetmenin gereği yoktu.

Eva’ya kapının önünden ayrılmaması gerektiği işaret edip Agnes’la beraber içeri girdik. Özellikle gecenin bu geç saatlerini beklemiştik. Mümkünse herkesin uyuyor olmasını ve az sonra yapacaklarımızı kimsenin duymasını ya da görmemesini hedefliyorduk.

William’a, “Vakit geldi,” dedim. O da başını sallayarak Cornelia’nın ellerini zar zor bırakıp geri çekildi. Arkamızdaki camın perdelerini sıkıca kapattı ve arkamıza geçti.

Bir yandan sürekli kapının önündeki Eva’ya dönüyordum. Birileri gelecek gibi olursa bizi haberdar edecekti. Bu nedenle belirli aralıklarla mutlaka ona bakarak kolaçan etmem gerekiyordu.

Agnes, ilk başta çantasından büyükçe saydam bir paket çıkardı. Paketin içerisinde daha önce hiç görmediğim türden, hiç rastlamadığım renkte bir toprak bulunuyordu.

O toprağı usulca Cornelia’nın yatmakta olduğu yerin çevresine dökerek üzerlerine de birkaç tane neye benzediklerini çıkaramadığım, yıldızdan bozma nesneler koydu.

Ardından ellerini yavaşça havaya kaldırıp görünmez bir ipi tutmaya çalışır gibi salındı. Bir yandan da nece olduğunu bilmediğim bazı kelimeler fısıldıyordu.

Saniyeler içerisinde odadaki ışıklar yanıp sönmeye başladı. Adeta bir yerlerde cam açılmış da ceyran yapıyormuş gibi saçlarımız oldukları yerde hafiften dikleşiyordu.

Agnes'in parmaklarının ucundan yeşil renkteki ışık süzmeleri süzülmeye başladığında, az önce Cornelia'nın çevresine döktüğü toprak, yer çekimi etkisini yitirmişçesine havalandı. Güneşin etrafında en sakin hâllerinde dönen gezegenlerden farksız Cornelia'nın çevresinde uçmaya başladılar.

Eva bir saniyeliğine kapıdan içeriye girip, "Doğanın kanunlarına karşı çıkmamamız gerektiğini sanıyordum," dedi gülümseyerek. Böyle bir durumda bile espri yapmanın derdindeydi.

Bu kızı bazen anlamakta zorlanıyordum. "Yapma ama Eva. Bari, böyle bir durumda yapma. Agnes ölmüş birini canlandırmaya çalışmıyor ki. Yalnızca yaralı bir kişiyi iyileştirmeye çalışıyor" dedim.

"Eğer susarsanız işimi daha rahat yapabileceğim," diye en sonunda dayanamadan Agnes tekrardan araya girdi. "Konsantre olmaya çalışıyorum ve dikkatimi dağıtıyorsunuz."

O, bunu demesiyle anında çenemi kapattım ve Eva'da neyse ki esprinin sırası olmadığını fark ederek tekrardan yerine döndü.

Fakat Agnes'in, her ne yapmaya çalışıyorsa başaramadığını tavırlarından fark edebiliyordum. Başaramamasının sebebi ise bizim tarafımızdan dikkatinin dağılması değildi. Nedenini çözemiyordum ama sendeliyordu. Su-

ratındaki ifadeden anlaşılabileceği üzere durum pek iç açıcı görünmüyordu.

Derken havada asılı duran toprak, parçalara ayrılarak teker teker yerlere döküldü. Ama yalnızca yerlere dökülmekle kalmıyor, zemine dokunduğu anda adeta bir buz parçasının sıcak bir yere değmesini andıracak şekilde kaybolup gidiyordu.

“Başaramıyorum,” dedi Agnes. “Cornelia’yı vurmakta kullandıkları silahın mermisi gümüş olduğu için ne yaparsam yapıyım Cornelia’ya işlemiyor. Vücudundan içeriye giremiyor. Onu iyileştiremiyorum. Çünkü bedeni, gümüş mermiden kanına karışmış olan zehirle tıkanmış durumda.”

Avcılar, asırlardan beri cadıları avlamakta gümüş mermi kullanırdı. Gümüşün cadılar üzerindeki olumsuz etkisi ise herkes tarafından bilinirdi.

“Yani onu kurtarabilmek için başka bir yol bulmamız gerekiyor,” dedi Eva. “Peki herhangi bir fikri olan var mı?”

“Ben artık fikir yürütemiyorum, tükendim. Şu ana dek pek çok şey denedik ama hiçbirisi bir işe yaramadı,” dedi Agnes. “Doktorlara kızın iyileşemiyor olmasının asıl sebebinin bir cadı olduğunu ve gümüş bir kurşun tarafından vurulduğu için kanına karışan zehirden dolayı kendine gelemediğini de söyleyemeyiz ki.”

“Ne yani, pes mi edeceğiz,” diye sesi hafiften titreyerek sordu William. Ancak duruşumuzdaki çaresizliği gördükçe umutları her geçen bir saniye biraz daha kırılıyordu.

Tekrardan Cornelia'nın yanına oturarak ellerine uzandı. Yeniden kızın saçlarını okşamaya koyuldu. Burnunun ucunda nem birikiyordu ama o da en az bizler kadar üzgün ve çaresizdi.

“Seni bir şekilde kurtaracağım Cornelia,” dedi. “Biliyorum, kurtarılmaya muhtaç biri değilsin. Fakat ne yapıp ne edip seni bir şekilde kurtaracağım.”

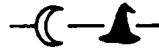
Kızın dudaklarına uzanıp hafif bir öpücük kondurdu.

Herhangi bir peri masalında olsaydık, belki de onun bu öpücüğü Cornelia'yı kurtarabilmek ve uyandırabilmek için yeterli olabilirdi.

Gerçek aşkın öpücüğü...

Fakat Cornelia'nın da daha önce dile getirdiği gibi herhangi bir peri masalında değildik.

Ayrıca William'ın Cornelia'ya olan aşkının gerçekliğine inanmaya başlasak da hâlâ zaman zaman sorgulamadan da duramıyorduk.

Agnes, hastanenin kafeteryasından aldığı ziftten farksız kahveleri teker teker bize dağıtıp, sakinleşmeye çalışarak yatağın çevresindeki koltuklardan birine oturdu.

Hepimizin alabildiğinde kafeine ihtiyacı vardı. Günlere hiçbirimiz doğru düzgün bir uyku çekmemiştik. Üçümüzün de gözlerinin altı, az önce getirilen kahveler kadar karaydı.

Bizi teselli edebileceymiş gibi, “En azından Cornelia ölmedi ya da ölüme yaklaşmadı,” dedi Agnes. Niyeti kötü değildi, bu yüzden bu söylediğine karşın ona kızamıyordum.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü hissedebiliyorum. Eğer ölseydi zaten hepimiz fark ederdik. Ancak ben ölüleri hissedebildiğim gibi ölmek üzere olan insanları, hayvanları, kısacası tüm canlıları da fark edebiliyorum.”

Agnes böyle cümleler kurduğuna onun yeteneklerinin sınırını merak etmeden duramıyordum. Şayet gerçekten de böyle yetenekleri varsa tahmin ettiğimizden bile daha güçlü bir cadı olmalıydı.

Bense o anki konuyla belki biraz alakasızdı ama, “Cornelia’ya bazen çok kızıyorum,” demekten kendimi alıkoymadım. “Şu teselli bulmaya çalıştığımız şeylere bak. Halbuki beni dinleseydi, en başından itibaren hayvanlara eziyet edenleri cezalandırma olayını kendine görev bilmeseydi, başına bu gelmeyecekti.”

“Söylemesi kolay,” dedi Eva. “Ben Cornelia’yı çok iyi anlıyorum. O yüzden ona bir yere kadar bile kızamıyorum. Eminim başına bunun geleceğini bilseydi bile vazgeçmezdi.”

“Ona ne şüphe,” diye ekledi Agnes. “Cornelia’yı tanıdığım şu kısa sürede bile inandıklarının peşinden ne kadar azimle giden bir kız olduğuna yeterince şahitlik edebildim. Hiçbir şey onu yolundan caydıramazdı.”

Birden aklına bir şey geldiğini fazlasıyla belli ederek, “Sahi,” diye yerinden fırladı Eva. “Sen Cornelia’yı kaç yıldır tanıyorsun Dora?”

“Neredeyse çocukluğumuzdan beri,” diyerek yanıtladım.

Üstüne, “İslahevinde tanışmıştınız değil mi?” diye Agnes sordu.

“Evet, ikimiz de aynı kaderin kurbanıydık. İkimiz de annemiz yüzünden o ıslahevine düşmüştük. Bu nedenle ortak derdimizden dolayı tanışır tanışmaz çok hızlı kaynaşmıştık.”

“Cornelia’nın yine bu, hayvanlara zarar veren adamlardan birini cezalandırmaya çalışırken yakalandığından dolayı ıslahevine girdiğini sanıyordum,” dedi William.

“Bazen senin, Cornelia hakkında gereğinden fazla bilgiye sahip olduğunu unutuyorum William,” dedim. “Fakat hayır, ondan dolayı ıslahevinde değildi. Cornelia herkese o yalanı söylediğinden dolayı öyle sanıyorsun. Kendine bile o yalanı söylediğinden... Fakat öyle değil işte.”

Bir an hepsi şaşkınlıkla bana bakakaldılar. Kelimelerinin devamının nasıl geleceğini öngöremedikleri yüz ifadelerinden belliydi. Fakat son derece meraklandıkları da mimiklerinden okunuyordu.

“Cornelia annesi yüzünden ıslahevindeydi,” dedim. “Annesi, Cornelia henüz çok küçükken kocasını öldürmüş, suçunu da Cornelia’ya atmıştı.”

Hep bir ağızdan şoka uğradıklarını belli eden birtakım sesler çıkardılar.

“Peki neden?” diye merakla şakıdı William.

“Bırakalım da o kısmını uyandığında anlatmak isterse Cornelia anlatsın,” diye William’ı susturdu Eva. “Dora’nın şu an bunları bile bize söylemesi yanlış bence.”

İlk defa bir konuda Eva'ya sonuna dek katılıyordum.

Günlerdir içerisinde bulunduğum uykusuzluktan ve yaşadıklarımızdan sonra karar verme yetim iyice gölge-
lenmişti sanırım.

Üstelik ablamı kaybetmemin hemen üzerine en iyi arkadaşımı da kaybedebilmenin korkusu eklenince kafam iyice allak bullak olmuştu.

Fakat Eva sahiden de sonuna dek haklıydı. Cornelia'dan izinsiz hakkındaki bu bilgileri paylaşmamalıydım. Belki de o, bunların bilinmesini istemeyecekti. Özellikle de William tarafından.

Ortamin ufaktan gerildiğini fark eden Agnes, kantinden aldığı başka şeyleri de çantasından çıkararak bize uzattı. Yerken insanın damağını kesecek derecede kuru olan o kurabiyelerden almıştı. Isırmaya çalıştığınız anda un ufak olan ve parçalarına ayrılarak dişlerinizin arasına sıkışan kurabiyelerden.

Bir saniye...

İşte bu...

Parçalarına ayrılması...

Durduğum yerde kendi kendime zıplayarak adeta kafamda bir ampul parlamış gibi, "Sanırım buldum," dedim.

"Neyi buldun?" diye sordu William.

"Cornelia'yı nasıl kurtarabileceğimizi."

William hemen, "Nasıl," diye fırladı.

Bense basit bir kurabiyeden böyle bir şeyin aklıma gelmesinin saçmalığına kafa yormakla meşguldüm.

Cornelia vurulalı günler olmuştu ve günlerdir onu iyileştirmenin bir yolunu arıyorduk. Denemediğimiz, sorgulamadığımız yöntem kalmamıştı.

Derken onca şeyden sonra asıl çözüm olabilecek şeyi yalnızca bir kurabiye sayesinde hatırlayabilmiştim. Kendimi bu nedenle aynı anda hem fazlasıyla aptal hem de fazlasıyla zeki hissediyordum.

Daha fazla hiçbirini merakta bırakmak istemediğimden dolayı, “Cornelia cezalandırmak istediği insanların ruhlarını bedenlerinden çıkarıp öldürdükleri hayvanların bedenine hapsederken, her seferinde kendi ruhundan da bir parça kaybediyordu. Yani ister istemez kendi ruhundan bir parçayı da cezalandırmak istediği insanların ruhlarıyla beraber o cansız hayvanların cesetlerine hapsediyordu. Bu, onun yeteneğinin bedeliydi. Bunu bana daha önceden kendisi söylemişti.”

“Yani?” dedi Agnes. “Bu durumda ne yapmamız gerekiyor?”

“Tabii ya,” diye bağırdığında William, en azından beni anlayan bir kişinin çıktığına seviniyordum. “Yani Cornelia’nın ruhunun bir parçası o, cansız hayvanlardan birinin cesedinde.”

“Biz de o hayvanlardan birinin cesedini bulursak-” diye söze başladı Eva. Öyle görünüyordu ki sonunda yavaştan onlar da olayı çözmeye başlıyordu.

“Cornelia’nın ruhunun parçalarından birisini de buluruz. Parçayı ise eksildiği yere, yani Cornelia’nın kendisi-

ne, ruhuna iade ederiz. Bu sayede belki uyanabilir,” diye devamını getirdi Agnes.

“Sen gerçekten bir dâhisin Dora.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Peki ya aramaya nereden başlayacağız?”

“O konuda da fikrim var,” dediğimde saatlerdir elimde yuvarladığım, Cornelia’nın cüzdanın çıkan adrese bakıyordum.

“Cornelia cezalandırmak istediği kişilerin evlerinin yerini araştırarak bir şekilde ne yapıp ne edip buluyordu. Bu elimdeki kâğıt parçasında yazılı olan adresi ise onun cüzdanında bulmuştum.”

“O yerlerden birisi olabilir mi?” dedi Eva. Bense hemen, “Neden olmasın?” dedim.

“Gidip kontrol etmekten zarar gelmez.”

“Öyleyse ne duruyoruz. Hemen gidelim,” diye atladı William. Çoktan toparlanmaya ve yola koyulmak için hazırlanmaya koyulmuştu bile. Cornelia’yı kurtarabilmek için bu derece hevesli olması ise onun hakkında aklımda bulunan şüphelerin birkaçını daha siliyordu.

Fakat Eva’nın da dile getirdiği gibi bunların hepsi tam da bu şekilde bizim güvenimizi kazanmak için bilerek yapılan hareketler olabilirdi. Bu soruların cevabını ancak zaman verecekti.

“O hâlde sen Cornelia’nın başında kal Eva. William bizimle gelsin. Çünkü William’ın lokasyonu er ya da geç avcılar tarafından keşfedilecek diye korkuyorum. Kendi-

sini de bu konuda sürekli uyarıyorum ama beni asla dinlemiyor. O nedenle Cornelia'nın yanında ne kadar az bulursan o kadar iyi," dedim.

William ise, "Kusuruma bakma Dora ama hastaneye gelmemi değil sen, babam bile engelleyemez," diye ekledi.

"Öyleyse ben de sizlerle geliyorum," dedi Agnes.

"Evet, ölü canlıları sezebildiğini söylediğin sezgilerinle gideceğimiz yerde bir hayvan cesedi varsa tespit edebilirsin," diye Agnes'in cümlelerinin devamını tamamladım.

Hep beraber anlaştıktan sonra yola çıkmak üzere hazırlanmaya koyulduk.

Eva çoktan tırnaklarını çıkarıp bilemeye başlamıştı bile. Cornelia'nın gardiyanı olma görevi ona verilmişti ve şimdiden işi layığıyla yapmayı hedeflediği her hâinden belliydi.

"Fazla gecikmemek için elimizden geleni yaparız," diye Eva'yı tembihledim. Agnes çıkışa yöneliyor, William ise gitmeden önce son bir kez daha Cornelia'nın elini tutmaya yelteniyordu.

Gideceğimiz yerde umduğumuz şeyi bulabilirsek eğer, tüm bu kaosa bir son verebilecektik.

-On Beşinci Bölüm-
Ava Giderken Avlanmak

“Güven, zor bir şeydir. Güvenilecek doğru insanı bulmak ya da doğru insanın yanlış şeyler yapmayacağına inanmak...

Bazıları sadakatin sınırsız umut aşıladığını öne sürer. Bu, her ne kadar doğru olsa da gözden kaçırılmaması gereken bir nokta vardır.

Gerçek sadakatin inşa edilmesi yıllar alır. Ancak yıkılması, sadece birkaç saniyede gerçekleşir.

Fakat yine de kalbinize güvenmek, en riskli şeydir.

Günün sonunda insanın gerçekten güvenebileceği tek kişi, kendisidir.”

-Emily T.

Dora'nın Bakış Açısından:

Ablam öldükten sonra kendimi eve kapatıp birkaç gün evden çıkmamıştım. Onun hemen üstüne Cornelia'nın başına gelenlerden dolayı da bu son haftamın neredeyse tamamını hastanede geçirmiştim.

Yani son zamanlarda o kadar az dışarı çıkıyordum ki havaların soğumuş olduğunu neredeyse unutuyordum. Üstelik saat şu anda sabaha karşı dört sularında olduğunda dolayı hava iyice soğumuştı ve ben, içerisinde bulunduğumuz takside tir tir titriyordum.

Ön ve şoförün hemen yanındaki koltukta William, arka koltukla ise ben ve Agnes oturuyorduk. Cornelia'nın cebinde bulduğum yırtık kâğıt parçasındaki notu taksi şoförüne uzattığımda, bizi hayatımda hiç görmediğim sokaklardan geçirerek buralara getirmişti.

Adrese ulaştığımızda William ücreti ödemeye yelten-di ancak izin vermeyerek taksimetrede yazan ücreti ben

karşıladım. Agnes durumdan fazlasıyla keyif alıp pis pis sırtarak gülümsedi.

Ardından daha fazla vakit kaybetmekten çekinerek hızlıca indik. Karşımızda dört katlı bir bina vardı ve girişi sağ tarafındaki uzunca bir koridorun ilerisindeydi.

“Bence aramaya arka bahçeden başlayalım,” dedim. “Bence de. Büyük ihtimalle Cornelia hayvanın cesedini arka bahçeye gömmüştür. Zaten binaya girip teker teker tüm dairelerin kapısını çalarak insanlara soracak hâlimiz yok ya,” diye William da beni destekledi.

Etrafımızı kolaçan ederek dikkatli şekilde ilerliyorduk. Zaten saatten dolayı o dakikalarda çoğu kişi uyuyordu.

Diğer binalara ya da dairelere göz gezdirdiğimde neredeyse ışığı açık tek bir yere bile denk gelemiyordum.

Şahsen ben genelde güneşin doğuşuna dek oturan ve yalnızca birkaç saatlik uykuyla ayakta kalmaya alışan insanlardandım. Fakat demek ki herkes benim gibi değildi.

Apartmanın arka bahçesi çok küçük bir alandı. Birkaç tane ağaç dikilmiş ve alt taraflarda oturan insanların koyduğu eski püskü koltuklarla, paslanmış çamaşırlıkla döşenmişti.

Bahçe, demeye bin şahit isterdi. Ama zaten müstakil ev değilse bu manzarayla karşılaşılması normaldi. Sonuçta apartmanlardaki insanlar kendi evi haricindeki diğer bölgelerle pek ilgilenmezdi.

En ufak bir ses çıkartmamak için ayrı bir özen gösteriyorduk. Resmen parmak uçlarımızda adım atıyorduk.

Derken Agnes gözlerini kapatıp ellerini öne doğru açarak kör ebe oynadığını sanabileceğimiz bir pozisyona geçti. Bir şeyler hissetmeye çalışıyordu.

William ise o sırada benim elimdeki kâğıt parçasını aldı ve cebinden çıkardığı çakmakla yakıp dumanını çevresinde gezindirmeye başladı.

Hayretle, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Kokumu gizlemeye çalışıyorum. Avcılar artık yalnızca sizin değil, benim de peşimde. Büyük ihtimalle çoktan beni hedef almış, kelleme ödül koymuşlardır,” dediğinde hem şaşıyor hem de pek şaşırmıyordum. Çünkü bazen William’ın kurdada dönüşebildiğini ve bir kurttan farksız arkasında koku bırakabileceğini unutuyordum. Ama ne yazık ki böyle hareketleriyle hatırlatıyordu.

Agnes birkaç dakika boyunca bahçeyi karış karış gezdikten sonra bir bölgede durdu. “Gelin. Burada bir şey var,” dedi.

Sahiden de Agnes’in bizi çağırdığı yerde bir çıkıntı vardı. Toprağın altında bir şey olduğu gecenin o karanlığında bile fazlasıyla aşıkardı.

Cornelia’nın ne kadar üstünkörü bir iş yaptığı buradan belliydi. Sonuçta o, böyle detayları umursamazdı. Çünkü yakalanmaktan hiç mi hiç korkmazdı. Hep kendisine ve güçlerine güvenir, yakalansa bile bir şekilde paçayı kurtaracağına inanırdı.

Ona bu nedenle çoğu zaman kızsam da bir yandan da fazlasıyla imreniyordum. Bazen içimden, keşke ben de

Cornelia gibi cesaretli ve korkusuz olabilseydim, diyordum.

William eğilip pençelerini çıkardı. Yalnızca öfkeden deliye döndüğünde o formuna geçebildiğini sanıyordum. Ancak belli ki vücudunun belirli bölgelerini dilediği vakitlerde, dilediği şekillerde değiştirebiliyordu.

Keskin pençeleriyle toprağı biraz eşeledikten sonra yavru bir kedinin cesedini çıkardı. Zaten Cornelia gömmek için çok uğraşmadığından dolayı William'ın da çok uğraşmasına gerek kalmamıştı.

Ben ise bu kediye bir yerden hatırlıyordum. Nadiren denk gelebileceğiniz türdeki renklerinden dolayı anımsamıştım.

Sanırım haberlerde görmüştüm veya sosyal medyada.

Bir çöp bidonunun yanında zararsızca uyurken, kaba saba bir adam tarafından işkenceye uğrayan kediye bu. Cornelia o adamı bulup ruhunu çıkararak bu kedinin cesedine hapsedmiş olmalıydı.

O sırada aklımı okumuşçasına içimden geçen aynı cümleyi kurup, “Adamın ruhunu kedinin cesedinden nasıl çıkaracağımıza dair bir fikri olan var mı?” dedi William.

Ben, başımı sağa sola sallayarak en ufak bir fikir yürütemediğimi belirttim. Fakat benim aksime Agnes, fazlasıyla kendinden emin bir duruş sergiliyordu. Zaten o duruşuna da uygun bir şekilde, “Sanırım ben bir şeyler deneyeceğim,” diyerek benim bu varsayımımı doğruladı.

Ellerini hayvanın cesedinin üstüne doğru uzattı Agnes. Midesinden başlayarak ağzına doğru yavaş yavaş bas-

tırmaya başladı. Adeta hayvancağız boğulup su yutmuş da onu kusturmayı deniyormuş gibi görünüyordu. Ancak beni şaşırtarak hayvanın ağzından ve burnundan siyah bir toz kümesi çıkartabildiğinde gördüklerime inanamadım.

Hemen, “Nasıl bu kadar kolayca çıkarabildin?” diye sordum. “Resmen hiç uğraşmadın Agnes. Bu derece hızlı olmasını asla beklemiyordum. Resmen bizi gafil avladın.”

“Hiç yoktan düzinelerce çiçek yaratıp onlara can vermekle bunun hiçbir farkı yok aslında. Çünkü bitkilerin de ruhu var ve ben, her seferinde yoktan herhangi bir bitkiyi var ederken, onlara ruh da veriyorum. Bir ruhu vermekle, çıkarmak arasında ise zannettiğiniz kadar bir fark yok,” diye yanıtladı Agnes.

Mantıklıydı, bu nedenle de üstüne tek bir kelime bile edemedim.

“Yalnız bu ruhtan bu şekilde, olduğu gibi Cornelia’nın ruhunun parçasını çıkarıp ona geri iade edemeyiz. Çünkü bu elimde tuttuğum ruh fazlasıyla karanlık ve kirli. Yani muhtemelen bununla birleştğinde Cornelia’nın ruhunun parçası da kirlenmiştir. Temizlenmesi lazım.”

“Öyle bir şey de yapabilir misin?” dedim. “Denerim,” dedi.

Ona çaktırmıyordum ama bunu da başarabileceğine artık olanak vermiyordum. Çünkü Agnes, Malesandra gücünde bir cadı değildi ve şu ana dek başardıkları bile bence onun seviyesini fazlasıyla aşıyordu.

Yani kız tam anlamıyla kendini aşmıştı ama bence yeteneklerinin bir sınırı olmalıydı. Yoksa onu hafife aldığımızı falan sanmaya başlayacaktım.

Eğer o derece yetenekli bir cadıysa Agnes'ı grubumuzun lideri yapmayı önermeliydik. Malesandra'ya karşı olan savaşımızda bizler için mükemmel bir savunucu olabilirdi. Bu dediğimde ise son derece ciddiydim, espri yapmıyordum.

Zaten tam da tahmin ettiğim şekilde birkaç denemesinden sonra yapamadığı için bıraktı. "Olmuyor," dedi.

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu William.

"Yapacak bir şey yok. Cornelia'ya ruhunun parçasını bu şekilde, kirlenmiş hâliyle geri vereceğiz. Eğer uyanırsa bu durum muhtemelen onun karakterinde bazı olumsuz etkiler yaratacak. Fakat söylediğim gibi yapacak bir şey yok. Zaten Cornelia'nın yaptıklarının bir bedeli olmalıydı. Onun bu 'cezalandırma' yönteminin yanlış olduğunu en başından beri anlatmaya çalışıyordum ama Dora'yı dinlemediği gibi beni de dinlemedi. Demek ki bedelini böyle ödeyecekmiş," dedi Agnes.

Arka arkaya kurduğu bu satırların bazılarına katılıyordum. Fakat bazılarında biraz daha katı bir yaklaşım sergilediğine inanıyordum.

William ise bu fikriden hiç hoşnut görünmüyordu. Ancak başka bir çaremizin bulunmadığını o da biliyordu.

William'dan, "Neyle taşıyacağız peki? Ruhunun parçasını Cornelia'ya neyle götüreceğiz?" diye başka bir soru geldi.

“Sahi,” diye ben de ona katıldım. “Hakikaten neyle götüreceğiz?”

Agnes çantasında plastik bir tüp çıkararak, “Bence bu işimizi görebilir,” diye gösterdi. Normal şartlarda toprak taşımakta kullandığı tüplerden birini çıkarmıştı.

Hayvan cesedinden çıkardığı ruhun hangi kısmının Cornelia’nın ruhuna ait olabileceğini tespit ettikten sonra, o kısmı parmak uçlarıyla adeta tereyağından kıl çeker gibi çekip tüpün içine yerleştirdi.

Fakat ardından hiçbirimizin beklemediği bir hamle yapıp geriye kalan ruhu hayvanın cesedine geri yerleştirmekten üfleterek serbest bıraktı.

Serbest bıraktığı ruhun bir kısmı, Agnes’in öyle bir şey yapmasını beklemediğim için nefes alıp verirken yanlışlıkla benim burnumdan içeri girdi ve solumamla beraber benim bedenimle birleşti.

“Ne yaptığını sanıyorsun Agnes?” dedim.

“Daha önce işlenmiş bir yanlış düzeltiyorum,” diye yanıtladı. “Cornelia’nın en başından itibaren böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu. Tüm ruhlar aynı şekilde yargılanmayı hak eder. Bizler Tanrı rolünü oynamamalıyız.”

Son dile getirdiği cümlenin aynısını, harfi harfine hep ben de dillendirip dururdum. Fakat o an Agnes’in sergilediği hareket bana doğru gelmemişti.

“Cornelia’ya sormadan böyle bir şeyi yapmak da senin hakkın değildi Agnes,” dedim. Fakat pek oralı olmadı.

Bizim grubumuzda en çok Eva ve Cornelia inatçıymış gibi görünüyordu. Fakat aslında fark edilebileceği üzere

ben ve Agnes da burnumuzun dikine gitme konusunda onlardan geri kalmıyorduk.

Aslında biliyordum ki bunun hiçbirimizle bir alakası yoktu. İnsan olmakla alakası vardı.

Boşuna dememişlerdi, *can çıkardı ama huy asla çıkmazdı*.

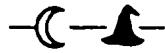
Birden, bir anda her şey çok hızlı gelişti.

Ucu sivri ve gümüş işlemeleriyle kaplı bir ok, yüzümü teyit geçerek önümüzdeki ağaca saplandı.

Okun geldiği yöne döndüğümüzde ise karanlığın içerisinde William gibi bir çocuğu görüyorduk.

“O kim,” dedim. Yüzüme yerleşen ürpertici bir hayretle.

William ise, “Bizim avcılardan,” biri diye cevap verdiğinde başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyordu.

“Niye afallıyorsunuz ki? Ben bunun olacağını zaten biliyordum,” dedi William.

“Şahsen ben afallamadım,” dedim. Fakat aynısını Agnes için öne süremezdik.

Agnes o kadar korkmuş duruyordu ki ürkmekten çenesi titremeye başlamıştı.

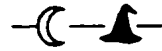
O titreyen çenesiyle zar zor konuşarak, “Anlamıyorum,” dedi. “Şu anda baban bu çocuğu bizi avlaması için mi, yoksa seni avlaması için mi gönderdi William?”

William'ın ise cevabı basitti. "Muhtemelen her ikisi de."

"Hâlâ çözemedin mi Agnes? Kurda dönüşebilmesi, zihin okuyabilmesi... Bunlar sıradan veya normal bir insanda denk gelemeyeceğin özellikler. Fakat William'da bulunuyorlar. Çünkü annesinden ona geçmiş. Zira biliyorsun ki annesi de bir cadıydı," dedim.

"Yani-"

"Evet Agnes," diye atladı William. "Evet, kısacası beni de cadılardan biriymişim gibi sayabilirsiniz."

"Babam benim bu yeteneklerimi keşfettiği gün Malesandra'ya dönüp öyle bir şey söyledi ki hâlâ aklımdan çıkmıyor. 'Görüyor musun Malesandra? Kendi oğlumun, bunca zamandır avladığım cadılardan bir farkı yokmuş,' demişti benim hakkımda. İşte o an avcıların değil, sizin tarafınızda yer almam gerektiğini bir kere daha anlamıştım."

William bu cümleleri sarf ederken gözleri doluyordu. Göz yaşları çocuğun burnunun ucunda birikiyordu.

"Hiç vakit kaybetmemiş. Hemen beni de öldürmesi için birilerini tutmuş. İyi ki seni dinleyerek Cornelia'nın yanında kalmamışım Dora. Yoksa babamın benim peşime taktığı bu adam yüzünden Cornelia'nın yoğun bakımda bulunduğu hastane deşifre olacaktı."

Biz bu şekilde konuşurken, elindeki koca yayıyla az önce bu tarafı hedefleyen çocuk; hâlâ durduğumuz yere

nişan alıyor, üstümüze ok yağmuru yağdırmaya uğraşıyordu.

Neyse ki apartmanın arka duvarına saklanmıştık da hiçbiri bize denk gelmiyordu.

“Aklım almıyor. Bir baba nasıl olur da kendi oğlunu öldürmesi için birilerini görevlendirir. Baba olmak demek, evladını her şart altında sevmek demek değil midir? Şahsen benim babam, benim cadı olduğumu keşfettiğine savunduğu tüm değerlere karşı gelmiş ve canı pahasına beni korumuştur. Hatta hayatını bile bu yüzden kaybetti,” dedi Agnes.

“Herkes ne yazık ki senin kadar şanslı olamıyor Agnes. Bazen maalesef hayat, senin düşündüğün gibi saf işlemiyor,” diye bazı keşkelerinin olduğu hiç çekinmeden ekledi William.

O sırada ağaca saplanan başka bir oktan birkaç tane demir parçası fırlayarak bizim derimize saplandı. Kurtulmak adına demir parçasını tutup çeksek de işe yaramıyor, her kestiğimiz yerden başka bir tanesi fırlıyordu.

“Hareket etmeyi bırakın,” diye bağırdı birden William. “Ne kadar çok hareket ederseniz o kadar çok parçalara ayrılır.”

Derken ayağımızın altında içi siyah bir toz kütleyle dolu camdan bir küre patlayarak etrafımızı siyah dumanlarla kapladı. Bu sis bombasını avcıya, bizim üzerimizde kullanması için Malesandra vermiş olmalıydı. Çün-

kü okuldaki savaşımızdan hatırladığım kadarıyla bu toz küreleri, daha doğru sis bombaları Malesandra'ya aitti.

Dumanların içerisinde uzunca pelerini ve maskesiyle beliren çocuk, tam yine yayıla bizi nişan alıyordu ki William önümüze geçti. Kollarını açarak kendini siper edip bizi arkasına aldı.

“Yapma Marcus,” dedi. Demek ki bizi öldürmesi için peşimizden gönderilerek görevlendirilen avcının ismi buydu.

“Marcus”tu.

“Bizi hiç kimsenin uğratamayacağı türden bir hayal kırıklığına uğrattın William,” diye konuşmaya başladı çocuk. “Baban tüm fotoğraflarını kaldırıp attı. Adına dair tek bir şey bile bırakmadı. Artık bizim hayatımızda hiç var olmamış gibisin. Karargâhta isminin anılmasına bile izin verilmiyor. Çok yazık, halbuki varisimiz sendin.”

“Asıl şu an bu cümlelerinle sen beni hayal kırıklığına uğratiyorsun,” diye karşılık verdi William. “O oku atarak bizi etkisiz hâle getireceksin de ne olacak? Karşılığında ne alacaksın, eline ne geçecek?”

Marcus kaşlarını kaldırarak elindeki yayı iyice gerip William'ı adeta tek bir kelime daha etmemesi adına uyardı.

“Hepiniz babamın kirli işlerini yapıyorsunuz. Fakat karşılığında ne alıyorsunuz? Hiçbir şey.”

“Senin aksine bizler, bazı eylemleri bir çıkar uğruna değil, inançlarımız uğruna gerçekleştiriyoruz William.”

“Kendini kandırma Marcus.”

William her bir kelimesinden sonra çaktırmadan çocuğa doğru bir adım daha atıyor, biraz daha ona ilerleyerek yaklaşıyordu.

“Sonuçta babamın neden cadıları ortadan kaldırmak istediğini hepimiz biliyoruz.”

William’ın bu söylemine karşın Agnes’la ben birbirimize baktık. Albus’un bizlerden kurtulma konusundaki ısrarının nedenini biz de fazlasıyla öğrenmek isterdik ki William tekrardan lafa girdi:

“Benim, oğlu olarak sizlerin bilmediği şeyleri de bilebileceğim gerçeğini atlıyorsun. Mesela bakanları tanıması, geçen sene senatoya oynaması ve belediye başkanlığına aday olması... Ne kadar yozlaşmış bir adam olduğundan hepimiz haberdarız. İleriyi düşünüyor. Bir gün siyasi olarak hayalini kurduğu mevkiye gelirse eğer, ulaşacağı güçten dolayı sıradan insanların kendisini durduramayacağını biliyor. O nedenle bizleri hedefliyor. Doğa üstü güçleri olan insanları ve hayata farklı yeteneklerle gelmiş cadıları hedef alıyor ki ileride onun saltanatına bir tehdit oluşturmayalım. Tek derdi bu. Yoksa kim normal insanmış, kim büyücüymüş falan... Zerre umurunda değil.”

Marcus bir an duraksadı. Yayını ağır ağır aşağıya indiriyormuş gibi yaptı.

Fakat sonrasında birkaç saniye öncesinden bile daha sıkı sarılarak yeniden bize doğrulttu.

“Belki de bizim yanımızdan gidip bu mahlukatlara katıldığın iyi olmuş William. Baksana, aklından neler geçi-

yormuş. Ne dedikodularına inanıyormuşsun da haberimiz yokmuş. Şimdi hiç değilse ait olduğun yerdesin, bizim karşımızdasın,” dedi. Bize hiç bakmıyordu bile, varlığımızı yok sayıyordu. Dikkati hepten tamamıyla William’daydı.

“Bence boşu boşuna laf kalabalığı yapmaya gerek yok Marcus,” diye tekrardan devam etti William. “İkimiz de çok iyi farkındayız ki sende o oku fırlatacak yürek yok. Hadi ben avcılıktan daima nefret ettim de hiç kimsenin kılına bile zarar vermedim. Peki ya senin bahanen neydi? Beni aylardır takip ediyorsun ama hiçbir zaman karşıma çıkmaya cesaretin olmadı. Yoksa az önce kibarca dile getirdiğim şekilde gerçekten de yüreksiz miydin?”

Hâlâ çocuğa doğru ilerliyordu.

“Yoksa sadece beceriksiz miydin?”

Marcus William’ın bu cümlelerine karşın hafifçe gü-lümsedi. Duydukları kulaklarında yankılanırken, hafiften dudaklarının ucu kıvrılıyordu.

Derken usulca yayı gerdi ve sakince oku bıraktı.

Ok, gümüşten yapıldığı için benim refleks olarak saniyesinde oluşturduğum ateşleri delip geçti ve William’ın tam göğsüne saplandı.

Birbirinden hoşlanan iki insan, Cornelia ve William...

Belirli aralıklarla peş peşe aynı yerden vuruluyordu.

Bu bakımdan yaklaşıncı kulağa ne kadar da şiirsel ve romantik geliyordu, öyle değil mi?

Değildi.

William, okun saplandığı yerden akan kanlarla beraber çoktan elimizde can çekişmeye başlamıştı. Bu işin romantize edilebilecek tek bir tarafı bile yoktu.

Marcus ise saniyesinde gözlerden kaybolup gitmişti.

Fakat giderken fark etmeden Marcus'un belinde duran o, içi siyah toz kümesiyle dolu cam kürelerden biri, yani sis bombalarından biri yere düşmüş olmalıydı. Çünkü bir tanesi şimdi, hemen önümüzde duruyordu.

Etrafımızda dağılmakta olan sisin bir yenisini yaratabilmek adına önümüzde duran o duman bombasına uzanıyordum ki cam küreye dokunmamla beraber kendimi bambaşka bir yerde buldum.

Şimdi daha öncesinde hiç denk gelmediğim bir yerdeydim.

Yanımda ise Malesandra'yla Albus duruyordu.

-On Altıncı Bölüm-
Anlaşma

“Şeytanın yüzüne bakarsanız, şeytan da sizin yüzünüze bakacaktır.”

-Sister Judy Martin

Dora'nın Bakış Açısından:

Agnes'ın, hayvanın cesedinden çıkarıp da üfleyerek serbest bıraktığı ruhta, hâlâ Cornelia'nın ruhundan bir parça kalmış olmalıydı. Bense muhtemelen o parçayı solumuştum. Çünkü görünen oydu ki daha önce sahip olmadığım bir özelliği kazanmıştım.

Görüş yeteneğini.

Cornelia'nın ruhunun parçasını soluduğumda ondan bana geçmiş olmalıydı.

İtiraf etmem gerekirse hep onu ve ablamı *görüş* yeteneğine sahip oldukları için kıskanmıştım.

Şimdi ise en beklenmedik şekilde bu özelliği ben de elde etmiştim. Fakat şu anda bu durumdan hiç mi hiç memnun değildim.

Olayların böyle geliştiğini ise şuradan tahmin ediyordum.

Marcus'un belinde duran ama o kaçarken yere düşen cam kürelerden birine dokunduğumda kendimi burada, Malesandra'yla Albus'un yanımda oturduğum bir bahçede bulmuştum.

O, içi siyah toz kümeleriyle kaplı camdan kürelerin, yani sis bombalarının Malesandra'ya ait olduğunu ise hepimiz biliyorduk.

Marcus'a da büyük ihtimalle üzerimizde kullanması için o küreleri Malesandra vermişti. Şu an ise tahminlerimin hepsi doğrulanıyordu.

Yani aslında küre, Malesandra'ya aitti. Şimdiyse o nesneye dokunduğumda, Malesandra'nın içerisinde bulunduğu bir anıya ışınlanıyordum. Yeni edindiğimi farz ettiğim *görüş* yeteneğim muhtemelen şu an böyle aktif hâle geliyordu.

Fakat içerisine düştüğüm bu anı, acaba bana geçmişte olup bitmiş bir zamanı mı gösteriyordu? Yoksa henüz yaşanmamış, gelecekte meydana gelecek bir olayı mı izletiyordu? Henüz tam anlamıyla emin değildim.

Çünkü William'ın Marcus tarafından vurulduğu saniyelerde gece saatlerindeydik. Hava karanlıktı. Ancak Malesandra ve Albus ile birlikte oturduğum bu anda güneş en tepemizdeydi ve her yer aydınlıktı.

Devasa bir bahçede oturuyorduk. Her tarafımız heykeltiklerle kaplıydı. Heykellerin tam ortasındaki büyükçe havuzun karşısına ise oturma alanı kurulmuştu.

Birkaç tane koltuk ve bir iki tane de sandalye bulunuyordu. Onların tam önündeyse camdan bir masa vardı.

Camdan masa baştan aşağıya atıştırmalıklarla donatılmıştı. Neredeyse, bir tek kuş sütü eksik, denilebilecek türdendi.

Albus'u William'ın bize gösterdiği resimlerden tanımıştım. Malesandra'yı ise zaten biliyordum.

Fakat kadın bugün, daha önce ona denk geldiğimiz tarzına göre çok daha oturaklı giyinmişti. Kadife ve beyaz bir elbisenin içinde zarif ama kararlı bir duruş sergiliyordu. Onun karakterindeki birinin beyaz giymesini ise o renge hakaret sayıyordum.

Albus, William'ın bize gösterdiği fotoğraflarda yaşına göre daha genç giyinen biriydi. Ancak o saniyelerde gayet yaşlılarına benziyordu. Üzerine fazlasıyla sıradan bir takım elbise giymişti. Kendi imzasını atmış, diye varsayabileceğim tek şey her şeyin üstüne geçirdiği beyaz atkısıydı.

Onların oturduğu koltuğun tam karşısında ise daha öncesinde hiç denk gelmediğim bir kadın ve yaşlı bir adam oturuyordu.

Yaşlı adamın yanındaki, tanımıyor olduğum ve ilk defa gördüğüm kadının kafasında kocaman bir şapka vardı.

Şapkanın altında yüzünü kapatan dantelli bir maskesi bulunuyordu. Bedenini beyaz bir takımın gerisine saklamış, boynuna doladığı inci kolyeyle kombinini tamamlamıştı. Ayaklarında ise sivriliğinden herhangi bir

insanın göğsünü delebilecek türden bir topuklu ayakkabı boy gösteriyordu. Ellerindeyse yine dantelden eldivenler vardı.

Kadının yanındaki yaşlı adamın alnındaki nokta hâlindeki ter damlacıklarına bakılırsa bir hayli gergindi. Gözleri dört dönüyordu ve yutkunmakta zorluk çekiyordu.

Güç bela dudaklarını aralayarak, “Bu ziyareti neye borçluyum Albus?” dedi.

Albus keyifle, kendisine verilmiş kupa bardaktaki kahvesinden usulca bir yudum aldı. Yüzündeki içler ürperten tebessüm asla silinmiyor, pis gülüşüyle onurlandırdığı siması bakanın içine içine işliyordu.

“Bence neden geldiğimizi tahmin edebiliyorsundur Thomas.”

Demek ki alnı terden gözükmeyen o yaşlı adamın ismi de buydu.

Thomas’dı.

“Uzun bir süredir üzerinde durmaktan kaçındığın, sana hep hatırlattığım ama her seferinde duymazdan geldiğin bir durum iyice kontrolden çıktı ve çıkmaya da devam ediyor. Ondan dolayı geldik.”

Bay Thomas, bunları duydukça gitgide daha da fazla geriliyordu. Şimdi de oturduğu sandalyenin tutma yerlerini tırnaklarıyla eşelemeye koyulmuştu. Karşısındaki kişilerle dikkatlice göz teması kuruyordu.

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Bak, yine kaçıyorsun,” dedi Albus. “Fakat buna daha fazla izin vermeyeceğim.”

Malesandra ayağa kalktı ve usulca Bay Thomas’a doğru ilerledi, ellerini ve kollarına dokunarak hareket kabiliyetini sınırlandırdı. Adam o şekilde, hareket edememekten kılını bile kıpırdatamaz hâle geldiğinde çantalarındaki tableti çıkararak yiyecek ve içeceklerle dolup taşmış masaya koydular.

“İzle,” dedi Albus. “Bugüne kadarki sorumsuzluklarının ve umursamazlığının sonuçlarını izle.”

Albus’un koyduğu tablette oynamaya başlayan görüntülerde Agnes’in okulumuzdaki video kaydı vardı. Havada asılı durması, Malesandra’yla aramızda meydana gelen savaş ve en sonunda ise benim yarattığım devasa büyüklükteki ve mor renkteki ateşten anka kuşu...

“Bak, her şeyin er ya da geç bu noktaya geleceğini biliyordun. Seni en başından beri uyardım Thomas. Cadıların deşifre olmasına çok az kaldı, dedim. Fakat beni dinlemedin. Uyarılarıma kulak asmadın.”

Bir sonraki videoda bu sefer de dün gece başımıza gelenler oynatılıyordu. Marcus’un bizi avlamaya çalışırken benim ona alev savurduğum, Agnes’in ölü bir kedinin cesedinden siyah bir ruhu çıkarması, William’in vurulması...

Demek ki en başındaki tahminlerimde haklıydım.

Gerçekten de içerisinde bulunmakta olduğumuz bu saniyeler gelecekte yaşanacak olan olayları gösteriyordu.

Çünkü dün gece başımıza gelen şeyler çoktan kayıt altına alıp sonraki gün izletilebilir hâle getirilmişse o an, gelecekte yaşanacakları izliyor olmalıydım.

Cornelia'nın ve ablamın *görüş* yeteneği daima geçmişte meydana gelen sahneleri gösterirdi.

Fakat öyle anlaşıyordu ki benim yeni edindiğim *görüş* yeteneğim tam aksine geleceği gösteriyordu.

“Sana boşuna demedim Thomas, cadıların hepsini kökünden kazımamız lazım, diye. Gün geçtikçe daha da başımıza bela hâline geliyorlar işte. Tüm dünya varlıklarını öğrendi. Şimdi çık işin içinden çıkabilirsen.”

Thomas'ın bir tek dudaklarını kıpırdatabilmesine izin veriliyordu. Öyle zannediyordum. Çünkü adam bir tek ağzını açabiliyor, “Ya ne yapsaydım?” diyordu.

“Halka durumu açıklayamadan, sebepsiz bir soykırım mı başlatsaydım Albus? Yüzlerce genç erkeği ve kadını öldürürken, insanlara ne söyleyecektik? Onlar cadılar, ondan dolayı öldürülmeyi hak ediyorlar mı diyecektik? Buna kim inanırdı?”

“Mutlaka bir bahane bulunurdu. Cadılar sandığın kadar fazla değiller. Taş çatlasa binlercesi vardır. Milyarlarca insanın içerisinde yalnızca binlercesinin ortalıktan kaybolduğunu kim nereden bilecekti, nasıl fark edecekti?” diye bağırdı Albus. Kontrolünü git gide kaybediyor, sinirden elini kolunu zapt edemiyordu.

Bay Thomas ise, “Madem bu kadar azlar,” diye laflarının devamını getirmeye koyuldu. “Neden bu denli

umursuyorsun? Neden onların varlığı tarafından bu derece tehdit edilmiş hissediyorsun? Sonuçta kendin söylüyorsun, milyarlarca insanın içerisinde bulunan, sayıları binleri bile geçmeyen bir topluluk, senin için neden bu denli önemli?”

Malesandra soğuk bir tebessümle araya girdi. “Cadılardan bir tanesi, insanlardan yüz tanesine bedeldir,” dedi.

Albus bu sefer sesini daha da yükselterek, “Kabul etmek istemiyorum ama kahretsin ki gerçekten de öyle,” diye iyiden iyiye bağırdı. “Senin o kalın kafanın almadığı şey de bu ya Thomas. Onlardan bin tanesi gerçekten de bizim yüz binlerimize bedel. Tam da bu sebeple, işler daha da çığırından çıkmadan ortadan kaldırılmaları gerekiyor.”

Kahvesinden bir yudum daha aldı Albus. Ancak az önceki gibi keyifle içmeyi sürdürmüyordu. Çenesi titreyerek, “Benim kendi oğlum bile onlardanmış,” diyebildi. “Bunun nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezsin. Bir babanın kendi oğlundan dahi vazgeçmek zorunda kalmasının nasıl bir hayal kırıklığını yarattığını öngörebilmen imkânsız.”

Fakat adamın cümleleri Bay Thomas’a işlemiyordu. O, “Yalnızca cadılar için geçerli değil. Herhangi bir topluluğun soykırımı uğraması için vereceğimiz herhangi bir karar, sadece herkesin huzurunu tehdit etmekle kalmaz. Bizi açıklayamayacağımız durumlara sürükler. Onların da tüm insanlar gibi yaşamaya hakkı var,” demeye devam ediyordu.

Bay Thomas cümlelerine bu şekilde noktayı koyarken, son olarak öyle bir satır eklemişti ki birden Albus’un çenesi kitlendi.

“Ayrıca sürekli cadıların ortadan kaldırılması gerektiğini savunuyorsun ama etrafa onlar değil, en çok zararı siz avcılar veriyorsunuz.”

En sonunda ortamın iyice gerildiğini ve iplerin elden kaymakta olduğunu fark eden Malesandra, itinayla tekrardan araya girdi.

Albus’un duygularının kontrol etmekte iyi bir iş çıkarmadığının herkes farkındaydı. Bu gidişle sabaha dek bile tartışmalar Bay Thomas’ı ikna edemeyeceği kesindi.

“Cadılar ve insanlar arasındaki sınır iyice bulanıklaştı sayın başkan ve gün geçtikçe de bulanıklaşmaya devam ediyor. Bunu, bir cadı olarak ben söylüyorum,” diye söze girdi Malesandra. “Bu şekildeki video kayıtları gün geçtikçe artıyor. Varlığımız iyice deşifre oluyor ve insanlar huzursuzlaşıyor, korkuyor. Cadıların da herkes gibi yaşama hakkının olduğunu söylüyorsunuz. Ancak onlara tanıdığınız özgürlük, temsil ettiğiniz halkın, yani sıradan insanların güvenliğini tehlikeye atıyor.”

Bay Thomas’ın, tıpkı benim gibi Malesandra’yı dinlerken daha da bir midesi bulanıyordu. Bunu her hareketiyle belli etmekten asla geri kalmıyor, kadından iğrendiğini açıkça yüzüne yansıtıyordu.

Çünkü Albus’u bir yere dek anlayabilirdi. O bir avcıydı ve tabii ki de esas amacı daima cadıların kökünü kazımak olacaktı. Ancak Malesandra kendi insanlarından kurtulmayı hedefliyor ve kendi insanlarını ötekileştiriyordu.

“Biz cadıların yapabileceklerinin sınırı yok sayın başkan. Bunu size ben söylüyorum. O yüzden aslında her birimiz birer tehdidiz. Bu gerçeği ne kadar geç algıyorsanız, o kadar büyük bir felaketle karşı karşıya kalınız.”

Bir yandan bu cümlelerine devam ederken, bir yandan da ilk dakikadan beri sessiz sakin ve hiçbir şeye karışmadan duran o, büyükçe şapkalı kadını kaldırarak, “Eğer dediklerime inanmıyorsanız, göreceklerine inanın,” dedi Malesandra.

Şapkalı kadın oturduğu yerden doğruldu. Ancak kalkarken üzerindeki şalı yere bıraktı ve şimdi, bir kar tanesinden bile beyaz, parlak cildi gün yüzündeydi.

Daha önce hiç böyle birine rastlamamıştım. Vampiri andırıyordu. Bir insanın teni, nasıl bu kadar beyaz olabiliirdi?

Derken üzerinden yere attığı her parçadan sonra bu şaşkınlığım biraz daha artıyordu.

Şapkasından kurtulduğunda ortaya çıkan devasa büyüklükteki boynuzları, yüzüne güneş vurduğunda lenslerinin ardında parlayan simsiyah gözleri ve ceketinin içine sakladığı geniş kanatları...

O geniş kanatlarını bir kere çırpmasıyla arkaya doğru şiddetli bir rüzgâr yayıldı. Rüzgâr, bahçedeki değdiği çiçeklerin yapraklarının birer birer dökerek solduruyordu. Üzerinden geçtiği havuzun içerisindeki suyu kırmızıya boyuyordu.

Hava kararıyor, sanki etrafımızdaki renkler yavaş yavaş yok oluyordu.

Bay Thomas'ın ne kadar korktuğunu o saniyelerde bakışlarına yerleşmiş dehşetten anlayabiliyordum. Adamın kalp atışları neredeyse dışarıdan duyulacaktı. Hareket edemiyordu belki ama yeterince ürperdiğinden kollarındaki tüyler bile diken dikendi.

Albus konuyla bağlantısını tam olarak çözemediğim bir harekette bulunup çerçeveli bir resim göstermeye başladı. Fotoğrafta bir kız çocuğu bulunuyordu.

Acımasızca gülümseyerek, “Kızını özlüyor musun Thomas?” diye sordu. “Bazen yurt dışına çıktığı için yıllardır görüşmediğinizi unutuyorum. Şimdi bu resme bakınca tekrardan hatırladım.”

Belli ki Albus, daha ne kadar alçalabilir, dediğim her saniye daha da alçalıyordu. Şimdi de adamı kızıyla tehdit ediyordu.

Boynuzları olan kadın, ağır hareketlerle ilerleyerek bize yaklaştı. O yaklaştıkça Thomas daha da geriliyor, korkusundan nasıl bir tepki vereceğini şaşırıyordu. Ancak hareket kabiliyeti sınırlandırıldığından dolayı hiçbir yere kaçamıyordu.

Malesandra, “Tanıştırayım sayın başkanım,” dedi. “Bu gördüğünüz kişi Esmeralda’dır. Kendisi cadıların en güçsüzlerinden biri. Fakat öyle olmasına rağmen ne kadar kudretli görüldüğüne şu an, kendiniz şahitlik ediyorsunuz.”

Bir dakika, bir dakika...

Esmeralda mı?

Bu adı bir yerden hatırlıyordum.

Bu isim, ablamın bize kafede gösterdiği büyük ansiklopedideki ruhani varlık değil miydi? Hani şu, Malesandra'nın onu çağırıp da bizi öldürmeye birlikte devam edecekleri varlık...

Evet, ta kendisiydi.

Taşlar yerine oturuyordu ve işte şimdi ben de Thomas'tan farksız ürperdikçe ürperiyordum. Benim de tüylerim diken diken oluyordu. Nefes alıp verişim hızlanıyor, kalbimin ritmi kulaklarımda atıyordu.

Demek ki Malesandra amacını ulaşmıştı ve ritüelini de başarıyla gerçekleştirmişti. Olayların ciddiyeti yeni yeni damarlarıma işliyordu.

Ayrıca şöyle bir şey vardı ki Esmeralda'nın, cadıların en güçsüzü olduğu tabii ki de doğru değildi. Tam tersine, ablamın ansiklopedisinden edindiğimiz bilgilere göre o, bizim soyumuzun en güçlülerindendi.

Bu, az önce tek bir hareketiyle havayı değiştirmesinden bile anlaşılabilirdi. Bahçedeki tüm çiçeklerin yapraklarını soldurup dökmüş ve havuzdaki en ufak su tanesini bile kana dönüştürmüştü. Tüm bunları sıradan bir cadı asla yapamazdı.

Büyük ihtimalle Malesandra'nın amacı, en yetenekli cadıyı, tam tersine en zayıf halkaymış gibi yansıtmaktı. "Bak, en güçsüzümüz bile bunları yapabiliyorken, güçlü

cadıların neler yapabileceğini sen düşün,” diyerek Bay Thomas’ı kandırmaya çalışıyordu. Tüm bunlar, cadıların tehlikeli olduğuna adamı inandırabilmek ve onu ikna edebilmek için düzenlenen bir kumpastan ibaretti.

“Biz cadılar böyle varlıkları işte. Hâlâ bizlerin diğer herkes gibi yaşamayı hak ettiğine inanıyor musun?” diye kendine güvenen bir edayla sordu Malesandra.

Ancak Bay Thomas’ın fikrini değiştiremediğini görünce sinirden iyice deliye dönüyordu.

“Peki madem,” dedi. “Bana başka bir şans bırakmadınız.”

Bense Bay Thomas’la empati kurabiliyordum.

Malesandra’nın yapmaya çalıştığı şeyi ve dediklerini kabul etmek, cadı da olsalar binlerce insanın ölüm fermanını imzalamak demektir. Ancak o, böylesine bir topun altına girmekten kaçınıyordu. Çünkü vicdanı vardı.

Malesandra çantanın içerisinden son olarak küçük bir şişe çıkararak kapağını açıp Bay Thomas’ın zorla araladığı dudaklarından içeri döktü.

Ardından beş tane fotoğrafı daha Thomas’a göstermeye başladılar.

Ancak bu sefer o resimler, bizlere aitti.

Bana, Cornelia’ya, Agnes’a, Eva’ya ve William’a...

Bu hamleleriyle neyi hedeflediklerini çözmeye çalışıyordum ki Malesandra teker teker bizi özetlemeye koyularak az çok kendini belli etti.

Ben ve Dora için, “Henüz çok küçükken birlik olup sonsuz bir nankörlükle yıllarca içerisinde yaşadıkları ıslahevini yaktılar,” dedi.

Ardından, “Kızıl saçlı kız dilediği zaman ellerini sivri ve keskin bir pençeye dönüştürebiliyor. O pençeleri de genç erkeklerin karnını deşmekte kullanıyor. Öyle bir psikopat,” diye bu sefer de Eva’ya değindi.

Ancak en komik şeyi, lafı Agnes’a getirdiğinde diyor-du.

“Bu, saçları neredeyse ayak bileklerine kadar gelen sarışın kız ise iyileştirme yeteneğini ölüleri diriltmekte kullanmaya uğraşıyor. Kendilerine bir tarikat kurmanın peşindeler.”

Bu öne sürdüğü şeyler öylesine absürt, saçma ve trajikomikti ki kocaman bir kahkaha patlattım. Neyse ki beni duyamıyorlardı.

En son William’a geldiğindeyse, “Bunca yıldır yeteneklerini herkesten gizlemiş. Albus’u kandırdı ve kendi öz babasını öldürmeye kalktı. Eğer ben bayılmasaydım ciddi ciddi az daha öldürüyordu da. Görüyorsun ya, bu cadıların hepsi böyleler işte. Hepsi ayrı ayrı sapkınlar.”

Malesandra’nın adanmışlığına hayrandım. Sırf Bay Thomas’ı ikna edebilmek ve bizim tehlikeli olduğumuza inandırabilmek için hakkımızdaki gerçekleri saptırarak özetliyor, hepimize iftira atarak grubumuzu yanlış yansıtıyordu. Hepimizin hayatında yaşanmış olayları kendi yalanlarıyla süsleyerek anlatıyordu.

Ancak bu defa, az önce adama içirdiği iksirin etkisinden midir bilmiyordum ama söyledikleri işe yarıyordu. Bay Thomas, aşağı yukarı kafasını sallayarak bir şeyleri onayladığını belirtiyordu.

Buna karşın Malesandra'nın tepkisi, "Güzel..." oldu. "Sonunda ortak bir paydada birleşebildik."

Her şey bittiğinde ise Thomas'a bembeyaz, tertemiz ve bomboş bir sayfa uzattı.

"En alt kısmını imzalamanız yeterli olacaktır sayın başkan," dedi Malesandra. Thomas da ipleri birileri tarafından kontrol edilen bir kukladan farksız söylenenleri harfiyen yapıyor, büyülenmiş gibi bomboş sayfanın altına imzasını atıyordu.

Çünkü zaten büyük ihtimalle büyülenmişti. Kim bilir Malesandra'nın o, az önce zorla içirdiği iksirin içerisinde ne vardı.

Fakat fark etmezdi. Çünkü sonucu değiştiremiyordu. Başkan sahiden de bizlerin ölüm fermanını imzalıyordu.

Albusların o boş sayfayı nelerle, hangi maddelerle doldurabileceklerini ise hayal bile edemiyordum.

Fakat artık şunu rahatlıkla öngörebiliyordum.

Bundan böyle bizim peşimizden yalnızca Albus, Malesandra ya da Esmeralda gelmeyecekti. Devlet de peşimize düşerek elinden geleni yapıp onlara yardım edecekti.

Artık kesinleşmiş ve resmileşmişti.

Devlet de cadı avcılığına başlayacaktı.

-İLK KİTABIN SONU-

...

-DEVAM EDECEK-

-ÖZEL BÖLÜMLER-

-Akrep Kapanı-
William'ın Bakış Açısından:

Cornelia'nın neden okulu bir anda terk ettiğini merak ediyordum. Onu takip ettiğimdeyse kendimi burada, Cornelia'nın en yakın arkadaşı Dora'nın ablası Alegra adlı kızın çalışmakta olduğu kafenin kapısında bulmuştum.

Bu bilgilere ise aylardır onların haklarında gerekli olan tüm araştırmaları yaptığım için sahiptim. Sonuçta babam, Cornelia'nın varlığından haberdar edilmişti ve benden, onu araştırmamı istemişti.

Ben de babamın gözünü boyamak adına araştırıyormuş gibi yapıyordum. Ancak tabii ki de bulduğum bilgilerin asıllarını ondan saklıyordum.

Kafenin kapı kolunu nefes alışverişimi kontrol ederek, sakince tutup kavradım. Gözlerimi bir saniye olsun Cornelia'dan ayırmıyordum. Beni görmüştü ve şimdi kafenin

içerisinde kalakalmış, meraklı bakışlarıyla beni izlemeye koyulmuştu. Ben ise dikkatimi bir saniye bile onun üzerinden ayırmıyordum.

Masaya oturmamla beraber garsonlukla görevli bir kız gelerek bana menüyü uzattı. Neyse ki menünün kapağında kullanılan kaplama bir aynadan farksızdı da arkamı dönmek zorunda kalmadan neler dönüp bittiğini gözlemleyebiliyordum. Cornelia'nın beni fark ettikten sonra nasıl bir tepki verdiğine menünün kapağından bakıyordum.

Hemen Dora'nın yanına gitmişti ve şimdi bana bakarak bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Yüz ifadelerinden anladığım kadarıyla da Dora, Cornelia'nın hoşuna gitmeyecek birkaç şey söylüyordu. Ancak belli ki her ne söylüyorsa arkadaşını ikna edemiyordu. Çünkü Cornelia şimdi de benim oturduğum tarafa doğru yöneliyor, yanıma geliyordu.

Bir hışımla benim masama oturdu. Mimiklerini baz alırsam, fazlasıyla öfkeli durduğunu dile getirebilirdim. Normal zamanda bu sebepten dolayı onu daha fazla öfkeliendirmekten çekinir ve onun sinirini daha da bozacak şeyler söylemekten kaçınırdım.

Ancak benim kafeye girmemle beraber arka masamıza da kapüşonlu bir çocuk oturmuştu.

Marcus...

Babam Cornelia'nın varlığını keşfettiğinden ve beni de onu takip etmek üzere görevlendirdiğinden beri Marcus'u da benim peşime takmıştı. Yani ben, adeta bir kuyruk gibi

Cornelia'nın peşinden ayrılmıyorken, Marcus da aynısını bana yaparak beni takip ediyordu.

Babam, her zamankinden farksız yine tam bir kontrol manyağını andıracak şekilde davranıyordu. Her hareketimden haberdar olabilmek adına beni gözlemlemesi için Marcus'u görevlendiriyordu.

Bu nedenle Cornelia'ya gerçek düşüncelerimi yansıtmamalıydım. Hatta tam tersine olabildiğince sıradan bir avcı gibi davranmalıydım ki Marcus duyabilsin. Böylece babama söyleyip Albus Bey'in şüphelenmesi adına herhangi bir durumun olmadığını da belirtebilsin.

Mümkün mertebe zihin okuma yeteneğimi de kullanmamalıydım. Aksi taktirde Marcus onu da fark edebilirdi. Fark ederse de benim sonum olurdu.

Böyle saydığım sebeplerden dolayı Cornelia daha masaya oturduğu anda avcı gibi davranma planımı uygulamaya koyarak, "Hayat sürprizlerle dolu," diye söze girdim.

"Bir gün alıp başını ormana gidiyor ama dönüşte eve götürecek bir tane bile koyun bulamıyorsun. Başka bir gün ise kendini, gittiğin kafelerden birinde o kuzulardan biriyle aynı masaya otururken buluyorsun."

Ona böyle *kuzu* diyerek kendi avcılığıma değiniyor, *koyun* yakıştırmasında da bulunup benim tarafımdan hedef alındığını belirtiyordum.

Hiç bozuntuya vermeden, benim yaptığım şakanın devamını getirerek, “Sorun değil, üzülme. Çünkü karşında sandığının aksine bir koyun oturmuyor,” dedi Cornelia.

Onun bu tepkisine karşın ise şaşkınlığa düşüyordum. Çünkü hiç beklememiştim. Son birkaç aydır Cornelia’yı takip ettiğim süre zarfında gözlemleyebildiğim kadarıyla onun agresif bir karaktere sahip olduğunu söyleyebilirdim. Bu yüzden, ben böyle küstah bir şekilde konuşmaya başladığım sinirleneceğini sanmıştım. Fakat tam tersine esprimi devam ettirmişti. Sahiden de beni şaşırtıyordu.

Bu nedenle Cornelia komik bir şey söylemiş gibi gü-lümsedim. Dudağımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldığında hafif bir tebessüm sergiliyordum.

“Cesaretine hayran kaldım doğrusu. Direkt konuya girip birbirimizden bazı şeyleri saklamaya çalışmadan, bir şeyleri gizlemeye uğraşmadan konuşmak güzel,” dedim.

“Neyi, neden gizlemeliyim ki? İkimiz de birbirimizin kim olduğunu biliyoruz, ne olduğunu...” dedi.

“Doğru söze ne denir... Fakat şöyle bir durum var ki genelde sizin türünüzden karşılaştığım cadıların çoğu, hatta neredeyse hepsi gerçekleri örtbas etmekle uğraşıyor ve kimliklerini gizliyorlar. Benimle muhatap olmak durumunda kaldıklarında ise korkularından tek bir kelime bile edemiyorlar,” diye alay edermişçesine bir yanıt verdim. Onun sınırlarını zorladığımı farkındaydım. Fakat benim bildiğim, gözü kara Cornelia ne zaman ortaya çıkacak diye merak ediyordum.

İma etmeye çalıştığım şeyi anladığını belirterek, “Burada korkması gereken birisi varsa o, ben değilim,” dediğinde ise beni daha da fazla etkiliyordu. O gerçekten sandığımdan da keskin bir kızdı. Onunla konuştuğum her saniye bunu daha da iyi anlıyordum.

Babasının ölümünden sonra bir gard kuşandığını, o sebeple de suratına keskin bir maske takındığını zannetmiştim hep. Ancak şu an farkına varıyordum ki Cornelia, sadece bu nedenle oluşamayacak kadar çetin ceviz bir karaktere sahipti. Normalde cadılar bizden korkardı. Ancak o, korkusuzca bana açık açık meydan okuyordu.

Duyduklarımdan memnun olduğum için bu sefer yüzüme tam bir gülümseme yansıtmadan duramadım. Cornelia ise benim gülmemi değil de öfkelenmemi umduğunu fazlasıyla açık eden surat ifadeleri sergiliyordu.

Usulca, “Sen gerçekten diğerlerinden farklısın,” dedim.

“Yapma ama. Sence de bu biraz fazla klişe olmadı mı? Bana diğerlerinden farklı olduğumu belirterek mi giriş yapacaksın gerçekten?” diye karşılık verdiğinde ise benim ciddiyetimi sezemediğini algılıyordum. Fakat burada hayret edecek bir şey yoktu. Çünkü bana önyargıyla yaklaşması gayet normaldi.

“Nasıl giriş yaptığının ne önemi var ki? Sonuçta seni etkilemeye falan uğraşmıyorum,” şeklinde bir cümle kurarak asıl amacımın o olmadığını belirtmek istedim. An-

cak bu cümlemi duyduğunda Cornelia'nın suratı daha da ekşiyordu. Benim tarafımdan etkilenme düşüncesi bile midesini bulandırıyor gibiydi.

Tüm bunların üstüne kızın kaşlarının çatıldığını da görünce daha fazla dayanamadan konuyu değiştirmeye yeltendim. “Tamam tamam, hemen kızma. Benimkisi sadece dalgasına bir soruydu. Niyetimizi bilip birbirimize karşı açık olursak daha rahat hareket ederiz diye söylüyordum,” dedim.

Tam o sırada az önceki garson kız gelip gelip siparişimizi almaya kalkıştı. Çok fazla yanımızda durmaması ve sohbetin bölünmemesi için hemen, “İki porsiyon sebze omlet alacağım. Kurt gibi açım,” diyerek siparişimi verdim. Cornelia ise olumsuz anlamda kafasını sallayarak hiçbir şey sipariş etmeyeceğini bildiriyordu.

Bir yandan da “Az önceki acınası kelime oyununla benim *koyun* olduğumu ima ediyordun ama demek ki sen de bir *kurt* değilsin. Buna inanmıyorsun ki açlığını belirtirken ancak *kurt gibi* diyebiliyorsun,” şeklindeki dalaşmamı sürdürüyordu.

Benim hakkımdaki gerçeği bilse bu söylediğine öylesine pişman olurdu ki... Fakat o an yalnızca gülmekle yetinebiliyordum işte.

Kendime güvendiğimi saklamadığım bir edayla, “Orasını ancak beni tanıdığında öğrenebilirsin,” dedim. Gerçekten de bir gün o tarafımı bile keşfedebileceği kadar yaklaşabileceğimizi umuyordum.

Yine de o an niyetimi çok fazla belli etmemek adına, meselenin aslından uzaklaşmamak için, “Neyse, ne diydük? Konumuza dönelim,” diyerek onun dikkatini tekrardan kendi üzerime çekmeye çalıştım. “Sanırım flörtleşmekten bahsediyorduk, yani klişelerden. Hem cevap da vermedin. Bir an bile olsa seninle ilgilendiğimi mi zannetmiştin gerçekten?”

Durumu espriye vurursam gerçek manada söylediğimi fark etmeyebilirdi.

Fakat o, “Belli ki sen kendini fazla önemsiyorsun, üzülüyorum,” diye bir cümleyle çıkageldi. Beni küçük gördüğünü gereğinden fazla belli eden bir tavır takınıyordu.

“Fakat şaşırmıyorum. Çünkü gözlemleyebildiğim kadarıyla, senin tarzındaki erkekler hep birbirine benziyor. Belirli bir süreliğine üşenmeden spor salonuna giderek kaslarınızı geliştirdiniz diye kendinizi bir halt sanıyorsunuz. Düşmanınıza bile böyle bir soruyu soracağınız kadar da rahat, daha doğrusu gevşek oluyorsunuz.”

Cornelia’nın baktığı yerden bu açıkladığı şekilde görünüyorsam eğer, gerçekten üzülürdüm. Halbuki ben hiç de o belirttiği erkeklere benzemiyordum. Spora gitmek benim için tabii ki de önemliydi ama yalnızca bir hobiydi. Beni tanısaydı eğer, zannettiği gibi sığ biri olmadığımı anlayabilirdi ama yine bana ön yargıyla yaklaşmadan duramıyordu.

Fakat rolümden çıkamazdım. Arkamızda oturan Marcus’un bize diktiği bakışlarını üzerimde hissedebiliyor-

dum. O yüzden az önceki umursamazlığımın aynısını yansıtarak, “Benim için düşman fark etmiyor. *Hatta daha bile güzel. Ne kadar kaoslu, o kadar iyi. Öylesi daha eğlenceli oluyor,*” diye cevap verdim.

Bacaklarını açıp oturduğum yere de yayılabildiğim en son noktaya dek yayıldım. İşte şimdi tam bir avcı gibi davranıyordum. Yani gevşek ve karakersiz erkeklere ait hareketlere benzer hareketler sergiliyordum.

“Ayrıca bırak sen şimdi bunları. Benim gibi kaslı ve bencil erkeklerden daha önemli problemler var bu dünyada. Çevremizi kirleten daha büyük etmenler bulunuyor,” diye sesimi yükselterek hafiften bağırdım. Marcus ise duymak isteklerini söylemeye başladığım için yavaş yavaş oturduğu yerde kıkırdıyordu. Benim onu fark etmediğimi sanması ise aslında daha gülünçtü.

“Mesela?” diye çıkıştı Cornelia ama eminim ki az önceki cümlemden olayı nereye çekeceğimi öngörebiliyordu ve tabii tam da tahmin ettiği gibi “Sizler...” diye girdim söze.

“Sizler, sizin türünüz çevremizdeki insanlara kendini bir bok sanan erkeklerden daha fazla zarar veriyor. Sen bence esas buna takıl. Çünkü diğer türlü iki yüzlülük yapıyormuşsun gibi geliyor.”

Cornelia’yı az çok tanıyorsam, bu söylediğimin üzerinde pek fazla durmazdı. O bu tür, politika, siyaset ve din gibi ne kadar konuşulursa konuşulsun karşıdakinin fikrinin değişmeyeceği konuların üzerinde durmaktan kaçınacak bir tipe benziyordu. Yani zeki bir tipe.

Sonuçta insanlar, kendi bildikleri doğrulardan kolay kolay vazgeçmezdi ve diğer kişilerin fikirlerini de belirli bir yere dek umursardı. Cornelia'nın da benim fikirlerimi değiştirmeye çalışacağını hiç mi hiç sanmıyordum.

Yalnızca, “Dünya'nın, ben ve benim türümün soyu tükendiğinde daha iyi bir yer hâline geleceğine inanıyorsan, kendini kandırıyorsun. Sonuçta bu Dünya, biz cadılar yüzünden bu hâlde değil,” diyebildi.

Kaşları ise iyice çatılmıştı. Biraz daha bu şekilde muhabbet etmeye devam edersek meseleyi asıl getirmeyi dilediğim yere getiremeden masadan kalkıp gidecekti. Fakat hayır, ortamı yumuşatmam ve biraz onun suyuna gitmem gerekiyordu. Hem benim hakkımda bu kadar kötü, geri dönüşü olmayacak izlenimler edinmesini de istemiyordum.

Bu sefer sesimi kısarak yalnızca Cornelia'nın duyabileceği bir biçimde, “Bana kızma lütfen. Ben yalnızca babamın bana öğrettiklerini söylüyorum. Bunlar bir yerde benim değil, onun düşünceleri,” dedim.

“He, babanın arkasına saklanmayı mı tercih ediyorsun yani?” diye çıkıştı Cornelia.

Kötü bir izlenim bırakmaktan çekinirken şimdi anlaşılan daha da berbat bir izlenim bırakıyordum. Böyle giderse beni babasının kuzusu bir çocuk sanacaktı. İster istemez kaşlarımı kaldırdım ve ciddileşmeye başladım. “Bunların benim fikirlerimin olmasını mı dilerdin?” diye sormaya kalkıştım ama sesim titreyerek çatladı.

“Hayır, tabii ki,” diye yanıtladı Cornelia. “Kimsenin benim soyumdan gelen cadıların, herhangi bir şeyi yozlaştırdığına inanmasını istemem. Fakat böyle bir şeye inanıyorsan bile az önce yaptığın gibi babanın dayatmalarına sığınmanı değil, kendi fikirlerinin arkasında durmanı beklerdim.”

O sözlerini tamamladığında yine tepemizde beliren garson kız, elindekileri bir bir masaya bırakmaya koyuldu. Fırsattan istifade arada kaynamasını umarak, “Tanışmak demişken, ismin neydi bu arada? Duyamadım da,” diye seslendim.

“Söylemedim de ondan” dedi. İşte aylardır tanıma fırsatına eriştiğim Cornelia inatçılığı yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Derken anlamadığım bir şey gerçekleşti.

Ben, sebzeli omlet sipariş etmiştim. Ama garson masaya iki kişilik bir yaş pasta bırakıyordu.

Bugünün tarihi neydi?

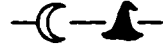
Doğru ya...

Bugün doğum günümdü.

Bu pasta ise büyük ihtimalle Marcus tarafından sipariş edilmişti. Babam, bir bakıma gözünün benim üzerimde olduğunu bana bildiriyor, ayağımı denk almam konusunda uyararak tehdit ediyordu.

Üstüne durmaktan kaçınıyordum. Çünkü babama haber uçuracak kuşları tatmin etmek istemiyordum. Bu nedenle konuyu değiştirip, “Madem öyle o zaman ilk ben söyle-

yeyim. Adım William,” dedim. Ardından da Cornelia’nın şüphelenmemesi için pastanın geleceğinden haberim varmış gibi bozuntuya vermeden, *“Ha bir de evet, bugün benim doğum günüm,” diye de ekledim.*

Garson kız, tam doğum günü pastasını masasın üzerine koymaktaydı ki bir anlık sakarlığıyla pastayı elinden düşürdü. Ani bir manevrayla hemen yerinden kalktım ve keki havada yakalamak adına kadının ellerine uzandım. Fakat fark etmeden kollarımı o kadar hızlı kaldırmıştım ki tişörtümün sağ kolu bir anda baştan aşağıya yırtıldı.

Yerin dibine girmiştim. Utançtan ne yapacağımı şaşırdığım saniyelerdeydim. Yanaklarımın kızarmaya yüz tutmuş hâllerini gizleyebilmek adına hemen, hiç istifini bozmadan yanındaki spor çantama uzanarak çantamı boşaltmaya başladım. Çantayı yüzüme tutarak adeta siper ediyor, utancımı gizliyordum. O sırada çantamdan başka bir tişört yere düştüğünde, direkt yerden alıp üzerindeki tişörtü çıkarmaya koyuldum.

Cornelia’nın karşısında yırtık bir tişörtle oturamazdım. Nerede bulunduğumu umursamadan, adeta bir soyunma odasındaymışım gibi kimseye aldırmadan soyunmaya koyuldum. Başka çarem yoktu.

Tişörtümü çıkarırken mümkün mertebe kol kaslarımı şişiriyor, tişört zar zor geçiyormuş da zorlanıyormuş gibi davranıyordum. İyi geliştirdiğim fiziksel özellikleri-

mi o an ne kadar Cornelia'nın gözüne sokabilirsem onu o kadar etkiler, az önceki sahnenin utanç vericiliğini o derece unuttururdum diye düşünüyordum.

Bir saniyelik efor sonrasında terlememin imkânı varmışçasına boğazımı iki elimle kavrayıp terimi sildiğimde, giydiğimi gereğinden fazla büyümüş göğüslerime oturtmaya çalıştığında ya da kazağımı üzerine yavaş yavaş geçirmeye uğraştığında neyi hedeflediğim açıkça ortadaydı:

İki elimle birden kavradığımda boynumun kalınlığını, sıkarak iyice ortaya çıkardığında göğüslerimin büyüklüğünü ve kazağı yavaşça giydiğimde de karın kaslarımı göstermenin derdindeydim. Amacım Cornelia'yı biraz olsun etkileyebilmektir.

Ancak o, böylesine şeylerden etkilenebilecek bir kıza benzemiyordu. Hatta etkilenmek bir kenara dursun, tişörtümü çıkardığım anda etrafa yayılan kürrk kokusundan midesinin bulandığını farz ediyordum. Çünkü yine yüzünü ekşitiyordu.

Bense ne kadar parfüm sıkarsam sıkıyım bu kokudan kolay kolay kurtulamıyordum. Bedeninin bir parçası bir kurda ait olan bir adam olarak yaşamak, tahmin edilenden bile daha da zordu.

Daha fazla kendini tutamayarak kahkahalara boğuldu. “Az önce bacaklarını araladığından beri yaptığın en utanılası hareket buydu,” dedi.

“İnan bana sosyal medya diliyle konuşmaktan hiç hoşlanmam ama hani halk arasında bir tabir vardır ya, ‘cringe’ olmak diye. İşte az önce iliklerime dek o tabiri yaşadım. Klişe bir romantik komedi filminden çıkmış gibiydin. Böyle kaslarını göstermeye çalışmaların, kasıntı hareketlerin falan...”

O gülerek böyle üstüme gittikçe ben, daha da kızarıyordum. Ben kızardıkça da onun keyfi daha da yerine geliyordu.

Fakat atladığı bir şey vardı ki onun keyfinin yerine gelmesi beni de mutlu ediyordu. Sonuçta asıl hedefime ulaşıyor, öyle ya da onu böyle güldürüyordum.

O güldüğü sürece ise her şey benim için tamamdı.

Fakat bunu belli etmemek adına kafamı önümdeki yaş pastaya gömüp tika basa doldurduğum çatalları ağzına tıkmaya giriştim.

Cornelia ise inadına devam ederek, “Sporcuların şeker yemesi yasak diye biliyordum,” dedi.

Bu şekilde o kendi kendine kıkırdamayı sürdürürken, bir anda kafenin içerisinde öylesine şiddetli bir bağırış yankılandı ki bir anlık yutkunmamdan dolayı az kalsın kendi tükürüğümde boğuluyordum.

Yüzümü bağırışların duyulduğu tarafa çevirdiğimde, benim ismini ardı ardına tekrarlayan, öfkeden yanakları kıpkırmızı kesilmiş hâlde ayakta bile zar zor duran bir kıza rastladım.

Annie’ye...

Babamın, evlenmem için beni zorladığı, bana görücü getirdiği Annie'ye.

Albus Ozbörn gibi babanız olduğunda saf kanlık ve ulaşılmaz bir aile konumunda bulunmak türündeki detaylar çok önemliydi. Ailemizin saf kan olarak devam edebilmesi için onun seçtiği, nezih ve seçkin insanlarla evlenmemi diliyordu. Annie'yle işte o vakit beni zorla tanıştırmış ve kızla benim adıma bir nikah tarihi bile belirlemişti. Ben ise ne yapsam da Annie'den kurtulsam diye hep an kolluyordum. Çünkü ondan hoşlanmıyordum. Sadece ondan değil, babamın bana dayatması olan hiçbir şeyden hoşlanmıyordum.

O an ise o fırsat ayaklarıma kadar gelmişti. Cornelia'yla beni gördüğünde muhtemelen Annie kendisini aldattığımı sanacak ve beni rahat bırakacaktı.

Aynen de her şey öyle ilerlemeye devam ediyordu. Sonraki birkaç saniye tam da tahmin ettiğim şekilde gelişti:

Annie birkaç kez hiddetle benim adımı tekrarladı. Ayaklarını yere vura vura şiddetle tepiniyordu. Beni doğum günümde başka bir kızla, yani Cornelia'yla otururken görünce deliye dönmüştü. Ancak herhangi bir tepki alamayınca bir hışımla kafeyi terk ettiği gibi kapıyı da arkasından sertçe kapattı.

Acaba burada olduğumu nereden öğrenmişti. Yoksa Annie'de beni mi takip ediyordu? Çünkü ondan beklerdim. Zira son derece takıntılı bir kızdı.

Cornelia en sonunda merakına yenik düşüp gayet normal bir tepkiyle, “O kimdi?” dedi. Basitçe, “Kız arkadaşımı,” diye cevapladım.

Çünkü Annie sahiden de öyleydi. Benim için hiçbir şeyi ifade etmiyordu. Babam tarafımdan elime verilen ve oynamam için zorlanan oyuncak bir bebekten ibaretti. Ancak ben, kimsenin hisleriyle oynamazdım.

Annie’ye karşı hiçbir şey hissetmediğim ve bu yüzden de hiçbir şey olamayacağımız apaçık ortadaydı. Daha fazla Annie’nin zamanını harcamama gerek yoktu. Zaten, inceldiği yerden kopsun, diyordum. O an böyle kopması aslında bir bakıma iyi bile oluyordu.

“Bugünü aslında onunla kutlamayı planlıyorduk. Burada buluşacaktık. Hatta bu pastayı bile o ayarlamıştı ama ortaya sen çıkınca işte, işler bozuldu. Kelimenin tam anlamıyla bize bir *sürpriz* oldun,” diye aklıma gelen ilk yalanı uydurarak durumu kurtarmaya çalıştım. Fakat Cornelia’yı pek inandırabilmişim gibi durmuyordu. “Arkasından gitmeyecek misin peki?” diye şaşkınlıkla directti.

“Hayır. Çünkü ormanda bir geyik bulduğumuzda, onunla ne yapacağımıza karar verene dek tepesinden ayrılmamamızı emrederler.”

Konuyu değiştirmek için bilerek meseleyi tekrardan avcılığa getirmiştım. Çünkü Annie hakkında muhabbet etmeye devam edersek beni zampara sanacaktı.

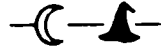
Bu seferse Cornelia’yı bir kuzu ya da koyuna değil, bir geyiğin yerine koymuştım. Bakalım bu esprimin de devamını getirecek miydi?

“Peki, benimle ne yapacağına karar verebildin mi?” diye sordu.

Elimdeki çatalı dudaklarının arasından çıkararak kibarca tabağının kenarına bıraktım. Bedenimi tamamıyla ona çevirip usulca döndüm.

“Hayır. Henüz karar vermedim,” dedim. Bu şekilde cevap verirken bu sefer onun dudaklarına bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Her ne kadar bastırıp gizlemeye çalışsam da duygularım, ona karşı hissettiklerim... Onun gözlerine baktıkça her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu.

Cornelia da aynı sakinliği yansıtarak, “Merak etme,” diye karşılık verdi bana. “*Zaten senin kararına bağlı olan bir şey değil.*”

Tam kalkıp gitmeye yelteniyordu ki elinden kibarca tuttum. “Beni bir gölge olarak görüyordun değil mi?” diye en başından itibaren sormam gereken o soruyu sordum.

Daha fazla bir şeylerden kaçmanın ya da ertelemenin manası yoktu. Her şeyi olduğu gibi direkt böyle gün yüzüne vurarak yüzleşmenin tam sırasıydı. Hazır Marcus da Annie’nin arkasından gitmişti, bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı.

Cornelia’yı bunca süredir takip eden o gölgenin bana ait olduğunu böylece kelimenin tam anlamıyla itiraf ediyordum.

Daha fazla Marcus bizimle aynı ortamda bulunmadığından dolayı Cornelia'nın zihnini de okumaya başladım. Ben tüm bunları açığa çıkarıp kendimi ifşa ettikten sonra neler düşündüğünü, o saniyelerde aklından neler geçtiğini merak ediyordum.

Tüm bunları nereden bildiğimi merak ediyor, bunu sorguluyordu ki zihninde canlanan o soruları, “Çünkü ben de seni bir gölge olarak görüyordum, oradan biliyorum,” diyerek anında yanıtladım.

“Nasıl yani?” dedi.

“Gayet açık Cornelia. Bunca zamandır karanlık bir silüet olarak sen beni takip ediyordun, ben de seni.”

Dalga geçmediğimi yeni yeni algıliyordu. İsmi öğrenmeme izin vermediği hâlde ona adıyla seslenmemden ancak noktaları birleştirebiliyordu. Onu hakikaten tanıdığımı daha yeni yeni idrak ediyordu.

Çünkü açık açık itiraf ediyordum. Babasının ölümünden beri o, peşinden bir an olsun ayrılmayan, onun gittiği her yere giden silüetin bana ait olduğunu direkt kabul ediyordum.

Bunu hiç utanmadan, böyle böbürlenerek anlatmamsa onda ters etki uyandırıyor.

Bu yüzden derin bir öfkeyle, “Sizin gibilerden nefret ediyorum,” dedi.

Bense onun bu dediğini doğrulamak adına cebimden akrep kapanını çıkararak ibaresinin nereyi gösterdiğine baktım.

Fakat bir de ne göreyim...

Akrep kapanı beni fazlasıyla şaşırtıyordu. Resmen şoka uğramıştım.

Bunun üstüne pis pis sırtmadan duramayarak Cornelia'ya döndüm. "Emin misin?" diye sordum. Ardından da *akrep kapanını* ona uzatarak, "Bunu görüyor musun?" dedim.

Herhangi bir ürün tanıtımı yapmaya çalışan insanlar gibi elimde tuttuğum o cep saatini işaret edip, âdeta bir sunum yapmaya başlayarak bu ilginç durumu açıklamaya koyuldum:

"Biz avcılar, '*Akrep Kapanı*' dediğimiz bu saati yanımızdan hiç ayırmayız. Çünkü bu saat, cadı olduğundan şüphelendiğimiz kişilerle sohbet ederken, onların bize karşı ne hissettiğini ortaya çıkarır. Bunu, yelkovanı sağa gidiyorsa muhabbet ettiğim kişinin bana karşı olumlu duygular beslediğini, sola gidiyorsa da karşımdakinin benden iliklerine kadar nefret ettiğini göstererek ifşa eder. Cadı olmayan biri durduk yere bizlerden nefret etmeyeceğine göre..."

Cornelia'nın bu, ona göre sinir bozucu sunumuma daha fazla katlanamadığı her hâlden belliydi. "Yani? İkimiz sohbet ederken o yelkovan nereye gitmiş peki?" diyerek, daha fazla laflarımla kafasını doldurmama izin vermeden kestirip attı.

Hiç istemeyeceği bir yanıtı sunarak, "Alabildiğince sağa..." dedim.

“Görüyorsun ya asıl problem de burada başlıyor Cornelia. Bu saate göre, yani yüz yıllardır biz avcılar bir kere bile şaşırtmamış Akrep Kapanı’na göre sen, hiç de öyle az önce dediğin gibi benden nefret etmiyorsun. Tam tersi, benden neredeyse hoşlanmış olduğunu bile söyleyebilirim.”

Elimde tuttuğum cep saatini, yani akrep kapanını neredeyse eritme noktasına ulaştırana dek bakışlarıyla ısıttı. Sıcaklığından dolayı parmaklarım yanmaya başladığında, daha fazla tutamaz hâle geldiğimden ani bir refleksle saati yere fırlattım. Bunun üstüne başka bir şey demeden, pis bir sırtış yansıtarak basıp gitti.

Arkasından, “Görüşeceğiz Cornelia,” diye seslendim.

Tahrik edercesine, meydan okuyan bir tavır takınıyordum. Aramızdaki bu çekimin hoşuma gitmediğini öne sürsem ise kesinlikle yalan olurdu.

“Daha çok görüşeceğiz.”

Meydan okumamı görüp, korkmadığını fazlasıyla belli ederek dik bir duruş sergiledi Cornelia. Bu sözlerimden dolayı benden çekinmediğini kanıtlamaya uğraşıyordu. Benimkine benzer bir kararlılıkla tek kaşını kaldırarak aynı cümleyle bitiriyordu:

“Görüşürüz.”

-Kurt ve Kuzu-
William'ın Bakış Açısından:

Benimle muhataplığı keser kesmez geri Dora'nın yanına döndü Cornelia. Birlikte Alegra'nın odasına girdiler. Ben de hemen peşlerinden gidip neler konuştuklarını merak ettiğimden dolayı, çaktırmadan kapıya kulağımı dayadım.

Neyse ki Alegra'nın odası kafenin içlerine doğru olan bir kısımda bulunuyordu da şu anda kapı dinlediğimi kimsecikleri göremiyordu.

..

Kulağımı kapıya dayadığımda nelerden bahsettiklerini duymak zor değildi. Aralarında daha öncesinden öğrenmediğim ya da bilmediğim şeylerin bahsi geçmiyordu.

Alegra Malesandra'dan, onun Esmeralda'yı çağırmayı amaçlamasından ve Gaspçının Pusulası'ndan söz ediyordu.

Cornelia ve Dora'nın bunları daha yeni öğreniyor olmaları ise benim bir hayli tuhafıma gidiyordu. Ben bir cadı değil, tam tersine güya bir avcıydım. Fakat ben bile bunları öğreneli çok uzun zaman geçmişti.

Bir dakika, bir dakika...

Ben böyle kendi düşüncelerim arasında kaybolup gitmişken içerideki ses kesilmişti.

Susmuşlardı.

Bir saniye...

Galiba şimdi...

Galiba şimdi kapıya yaklaşıyorlardı.

Cornelia'nın ayak seslerinin benim bulunduğum tarafa doğru geldiğini duyuyordum.

Tam alel acele kulağımı çekecektim ki kapıyı açmalarıyla beraber kontrolümü kaybederek önlerine düştüm.

İçimden, artık sonsuza dek orada kalsam yeridir, diye geçirdiğim saniyelerdeydim. Böyle bir şeyin yaşandığına inanamıyordum. Keşke yer yarılseydi da düştüğüm anda yerin içine girseydim, diyordum.

Kendimi daha fazla rezil etmemek adına utana sıkana kalkıp hemen üzerimdekileri düzelttim. Yüzümü ise onlarla göz göze gelmemek için mümkün mertebe kaçırarak saklıyordum.

Neyse ki ne Cornelia ne de Dora bunun üstünde durmuşlardı. Onları duyduğumu bile bile beni yok saydılar ve hemen yanımdan geçip gittiler. Alegra ise bana yönelttiği pis bakışlarını sürdürmekteydi. Onun o yargılayan ba-

kışlarından kaçmak için anında ben de kendimi kafeden dışarı attım.

Beni yine görmezden gelerek kafeden çıkmaya yelteniyorlardı ki yine son birkaç aydır Cornelia'ya yaptığım en iyi şeyi yapıp onların peşinden gittim. Tabii pusulayı ben fark etmeden önce hemen cebine sokarak saklamayı başarabilmişti.

Bu konuda ise ona içimden gülüyor, hatta kahkaha atıyordum. Benim *Gaspçının Pusulası'ndan* haberdar olmadığımı sanıyor, öyle cebine saklayınca benim gözümünden kaçtığını zannediyordu. Bu tutumu ise bir hayli komikti.

Saklamanın bir alemi olmadığına inandığımdan dolayı, "Her şeyi duydum," dedim. Ayrıca biraz sonra dile getirmeyi planladığım şeyleri açığa çıkarabilmek için konuya böyle direkt girmem gerekiyordu. Bir şeyleri saklamaya çalışırsam, biraz sonra yapmam gereken sohbetin devamını getiremezdim.

"Normaldir. Kulağını kapıya dayayıp konuşulanları dinlemeye koyulduğunda, doğal olarak her şeyi duyarsın," diye iğneledi Cornelia.

"Bakıyorum da birileri masadan kalktığından beri alaycılığından hiçbir şey kaybetmemiş," diye hemen ben de karşılık verdim.

"Karşımda alay etmeden durabileceğim birini getirebilirsen eğer, ben de dalga geçmeyi bir kenara bırakabilirim."

Biz yine bu atışmalarımızı sürdürüyorduk ki Dora aniden kendisini mevzuya dâhil etti. “Daha önce hiçbir avcıyla yüz yüze gelmemiştim. Hakkınızda duyduğum onca şeyden sonra sen, bilmiyorum ama pek bir normal kalıyorsun sanki ya da ben, beklentilerimi biraz yüksek tutmuşum,” dedi. “Hatta normal biraz az kalır. Dışarıdan görüldüğün kadarıyla kaslarını sergilemek için kışın ortasında bile kısa kollu tişört giyen, kasıntı erkeklerden hiçbir farkın yok senin.”

Cornelia’nın önyargılı davrandığını öne sürüyordum. Fakat belli ki Dora bu meselde ondan daha beterd. Yalnızca fiziğime bakarak böyle bir çıkarım yapmasına hayran kalmıştım.

“Senin de anlaşılan sırf insanların ilgisini çekmek adına marjinal takılan, iki kilometre uzaktan bile görünmek için saçlarını değişik renklere boyatan kızlardan pek bir farkın yok,” demeden duramadım.

Cornelia’yı gözlemlediğim şu süre boyunca Dora’nın, herhangi birinin hayatında denk gelebileceği en sakın kişilerden biri olduğunu rahatlıkla öne sürebilirdim.

Fakat benim bu söylediğime karşın yavaştan öfkesinin açığa çıktığını görmek için dürbünle bakmaya gerek yoktu. Onun ateş cadısı olduğunu unutmamalıydım. Eğer üstüne çok gidersem beni yakar diye korkuyordum. Malum, onun geçmişini araştırdıklarımın öğrendiğim kadarıyla koskoca bir yetimhaneyi ateşe vermişti. Beni mi yakmayacaktı...

“Siz erkeklerin problemi de zaten bu ya. Alışlagelmiş-ten farklı birini gördüğünüzde, o kişinin her ne yapıyor-sa birinin ilgisini çekmek için yaptığını varsayıyorsunuz. Özellikle de bir erkeğin ilgisini çekmek için. Az önce sana söylediklerim, seni dış görünüşüne göre yargılayarak ortaya attığım varsayımlardan ibaretti. Fakat sen, bu dediklerinle benim o varsayımlarımın hepsini doğrula-dın,” dedi Dora.

Tam cevabını veriyordum ki Cornelia beni itina-yla susturup kendini öne attı. Böyle giderse mevzunun uza-yacağının pek tabii farkındaydı. “Bugün gereksiz dalaş-maların sınırına ulaştık bence,” diyerek sessizliği sağladı. “Bir şeyleri daha fazla uzatmaya gerek yok. Kısa kes ve sadede gel William, ne istiyorsun?”

Hemen kafedeki masada otururken sergilediğim tebes-sümlerinden birini suratına yerleştirdim. Ağzım kulakla-rına ulaştığında ise tek kelimelik bir cevap veriyordum:

“Seni...”

“Anlayamadım?” dedi.

“Seni istiyorum,” diye tekrarladım.

Evet, doğruydu. Gerçekten de onu istiyordum.

“Seni, Dora’yı, o cebine sakladığın pusulayı ve pusula-nın gösterdiği, gitmekte olduğunuz yerdeki bulacağınız o cadıyı... Kısacası sizleri, siz cadıları istiyorum. Daha doğ-rusu onlar istiyor, ben değil.”

Fakat işte bu yanlıştı. Şahsen Cornelia hariç diğer hiç kimse umurumda bile değildi. Ancak bazı şeyleri açığa

çıkarmamak için ilk söylediklerimin devamını bu şekilde getirmek zorundaydım.

“Nasıl yani? Kafede bana espri adı altında ağzına gelen her şeyi saydığında, tüm o fikirlerin babana ait olduğunu belirtmiştin. Şimdi de bizleri senin değil de ‘onlar’ dediğin kişilerin mi istediğini söylüyorsun?” diye hayret içerisinde sordu.

Rüzgârda uçuşurken alnıma ve mavi gözlerimin önüne düşen sarı saçlarımı elimin tersiyle ittim. “Evet” dedim hiç düşünmeden. “Kendi adıma konuşmam gerekirse kim cadıymış, kim büyücüyümüş falan benim zerre umurumda değil.”

İşte yine doğruları konuşuyordum.

Daha fazla bu dediklerime kulak asmayarak, “Umurunda olmadığından mı bizim gibilerin peşindesin, sıkıcı bulduğun bir amaç için mi bizleri hedefliyorsun?” diye sordu Dora. Akıllı bir kızdı. Nereden girmesi gerektiğini ve karşısındakini nasıl vuracağını iyi biliyordu.

Bense, “Birilerini hedeflediğimi kim söylemiş? Az önce dış görünüşüme göre beni küçümsediğin gibi yine en ufak bir bilginin bulunmadığı olaylara yorum yapıyor ve ön yargılı davranıyorsun,” diye yanıtladım.

Yerde duran spor çantama uzanarak içinden mavi, kot bir ceket çıkarıp kendi omuzlarının üzerine attım. Dora’nın laf ettiği kısa kollu tişörtümü kapatarak, gövde mi ceketinin içerisine gizledim. Yeter ki Dora sussun diye uğraşıyordum. Belli ki benim kollarım açıkta kaldığı sürece bana laf etmeye devam edecekti.

“Bilmeden yorum yaptığın olay şu ki hiçbir avcı, belirli bir yaşa gelmeden avlanmaya başlamaz. Çünkü her ne kadar siz ikiniz çok tehlikeli görünmeseniz de işler, siz cadılardan biriyle savaşmaya geldiğinde bayağı bir zorlaşabiliyor. Bu yüzden de dediğim yaşa gelerek belirli eğitimlerden geçene dek göreve atılmamıza izin verilmez,” dedim.

Dora çok bilmişlik taşıyordu ama işin aslında bildiği çok az şey vardı ve birilerinin bunu onun suratına vurması gerekiyordu ki öğrenmesi gerekenleri çok geç olmadan öğrenebilsin.

“Bizlere bunları neden anlatıyorsun? Bugüne kadar bizim gibi olan hiçbir cadının kılına dokunmadığını ya da bizleri ortadan kaldırmayı arkadaşlarına kıyasla önemsemediğini öğrendiğimizde, sana bir yakınlık göstereceğimizi mi sanıyorsun?” dedi Cornelia.

Benim içinse bu, kolay bir soruydu:

“Hayır, tam tersine. Şu an bu türden olayları önemsemediği ama ileride değişebileceğini dile getirmeye çalışıyorum. Sonuçta sizlere nasıl bir tutumla yaklaşmam gerektiğini henüz belirlemiş değilim,” diye usulca karşılığını verdim.

Ardından Cornelia’ya yaklaşarak, “Yani sizlerle ne yapacağıma henüz karar vermedim,” diye aynı şeyi söylediğimde, kafede geçirdiğimiz saniyelerdeki gibi yine ister istemez dudaklarına bakıyordum ve yine içimden aynı cümleyi tekrar ediyordum.

Aramızdaki bu çekim hoşuma gidiyordu.

Hızlı bir manevrayla sertçe beni geri itti. Bense tekrardan söze, “Pek iyi bir başlangıç yaptığımız söylenemez,” diyerek girdim. “Benim size karşı içimde en ufak bir öfke yoktu. Eğer hoşlanabileceğim tiplerden çıksaydınız, avcılık durumlarına yine takılmazdım. Kafamı başka tarafa çevirerek kendi yoluma giderdim. Fakat benimle iletişime geçtiğiniz ilk andan beri sizin yaptığınız tek şey, düşmanca yaklaşımlarda bulunarak bana laf sokmak.”

Onlarla konuşurken birden telefonuma bir bildirim geldi. Hemen gelen mesajı kontrol etmek adına telefonuma girip şifremi tuşluyordum ki bildirim yukarıdan gözüktü. O sırada bir yandan konuşmamı sürdürüyordum.

“Ancak bu saydığım sebeplerden kaynaklı bir gün, içinizde barınan bu düşmanlıkla bana zarar verip vermeyeceğinizi öngöremiyorum. Bu yüzden kendimi savunmam gereken bir durumda kalıp kalmayacağımı da kestirmek imkânsızlaşıyor. Kısacası her an, az önce üzerinde durmadığımdan bahsettiğim o avcı moduna geçmek zorunda bırakılabilirim.”

Durup soluklanarak telefonuma gelen bildirimi okudum:

“Sana gün bitimine kadar zaman William. Saat on ikiyi göstermeden önce bana Cornelia’nın ölüsünü getirmiş olacaksın. Yoksa başına geleceklerden ben sorumlu değilim.”

Babamdı...

Mesaj babamdan, Albus Ozbörn’dan gelmişti...

Bir Dora’ya bir de Cornelia’aya baktım. Pür dikkat beni izliyorlardı. Telefonda ne yaptığımı merak ediyorlar-

dı. Bu nedenle bozuntuya vermekten kaçınarak, “Nereye kayboldun öyle bebeğim?” diye bir sesli mesaj atıyormuş gibi yaptım. Az önce ayaklarını yere vura vura tepinip adımı söyledikten sonra giden kıza, yani Annie’ye falan ulaşmaya çalıştığımı sanmalarını istiyordum. Öylesi daha çok işime gelirdi.

O an kamyon kamyon attığım bunca sözün ardından, “Ufak bir detayı atlıyorsun William,” dedi Cornelia. “Bunu kafede kafana soktuğumu sanıyordum ama belli ki yeniden hatırlatılması lazım: Ne sen bir kurtsun ne de ben bir kuzuyum. Yani diyeceğim o ki bu içi boş tehditlerinle bizi korkutabileceğine inanıyorsan, fazlasıyla yanılıyorsun.”

Ne dediğinin farkında değildi. Onun kendine olan bu güvenini takdir ediyordum. Güçlü duruşundu da. Ancak atladığı bir kısım vardı ki babamdan az önce gelen tehdit mesajından da anlaşılacağı üzere zannettiklerinden bile daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydılar.

“Benden korkup korkmayacağınız sizlere kalmış Cornelia,” diyerek onları üstü kapalı uyarmanın derdine düştüm. “Yalnızca sana şu uyarıda bulunabilirim ki o da hiç kimseyi hafife almaman gerektir. Özellikle de bir düşmanını.”

Bana ismini vermemişti veya onun adını kendisinden öğrenmemiştim. Ancak buna rağmen her seferinde inadına yaparmış gibi cümlelerimi böyle “Cornelia” diye bitirdiğimde, kendi içinde ufak çaplı krizler geçirdiği her hâlden belliydi.

“Mesela ben sizi hiç hafife almıyorum. Her şeye karşı hazırlıklıyım ve sizinle karşılaştırıldığında çok daha bilgili kalıyorum,” diyerek az önceki uyarımı pekiştirmeye

uğraştım. “Örnek olarak, benden saklamaya uğraştığınız o pusulanın varlığından haberdar olmadığımı mı zannediyorsunuz? Şu anda o pusulanın sizi yönlendirdiği yerde bulacağınız cadıyı bile sizden çok daha önce keşfettim. Hatta bana inanmıyorsanız o cadının size dış görünüşünü bile anlatabilirim,” diye de ekledim.

Blöf yapma olasılığım bulunduğundan, Dora da Cornelia da birbirine bakıp susmaya karar verdiler ve cadıyı betimlememe izin vererek durdular.

Bense hiç durmadan, “Kıpkırmızı dalgalı saçlarıyla dikkat çekme hususunda Dora’yla yarışabilecek bir cadı. Uzun boylu ve biraz da maskülen bir tarza sahip. Hatta ismi de Eva Grey,” diye kızı üstünkörü özetledim.

İşte bu son cümleme kadar onları korkutmayı gerçekten de başaramamıştım. Fakat bulmak üzere çıktıkları yolda aradıkları o cadıyı onlardan önce bilmem onları artık gerçekten de endişelendiriyordu.

“Eva Grey’in özel becerisini bile biliyorum. Uygun gördüğü durumlarda tırnaklarını uzatarak ellerini bir pençeye dönüştürebiliyor. Mesela hedef aldığı kişiler de hep erkekler oluyor. Özellikle de belli bir grup erkekler... Bana yine inanmıyorsanız, onu bulduğunuzda bizzat kendisine sorabilirsiniz.”

Benim tüm bunları ortaya çıkarmamla Cornelia’nın iyiden iyiye rahatsızlandığını fark eden Dora, “Cehennem dibine kadar yolun var,” dedi bana. Ardından da arkadaşını kollarımdan tutup destek vererek benden uzaklaştırmaya çabaladı.

Bense, “Güzel,” diyerek karşılıyordum. “Cehennem... Desenize görüşebileceğimiz bir yer daha çıktı. Öyle değil mi ama Cornelia? Sana daha çok görüşeceğimizi belirtmiştim sonuçta.”

Cornelia bu sefer meydan okumamı cevapsız bırakıyordu. Arkasına bile bakmadan benden uzaklaşmaya koyulmuştu. Anlaşılan farkına varamadıkları bazı çirkin gerçeklerin bir anda böyle suratlarına çarpılması, gereksiz dalaşmaların anlamını yitirmesini sağlamıştı.

Odaklanmaları gereken çok daha önemli mevzular vardı ve onlar, her şeyden bihaber hâllerıyla çoktan yeterince vakit kaybetmiştiler.

Daha fazla oyalanmadan, ismini ve kimliğini benden öğrendikleri Eva Grey’in peşine düşmeliydiler. Ardından onu da aralarına alıp hep beraber bir an önce diğer cadıları da bulmalıydılar.

Onları babamdan ya da diğer avcılardan korumanın tek yolu buydu. Zaten tam da bu sebepten dolayı tüm bunları, biz avcılarla ilgili bilgileri ve Eva’nın yerini ifşa etmiştim.

Babama karşı elleri ne kadar güçlenirse o kadar iyiydi.

Bense Cornelia’nın işini bitirdiğime dair babama sahte bir kanıt sunmalıydım.

Öylesine bir kanıtı nereden bulacağımı ise asla bilmiyordum.

Sadece aklımda tek bir fikir belirliyordu.

O da Cornelia’nın benden sonsuza dek soğumasına sebep olabilirdi.

-Pamuk Olmayan Prenses ve Avcı- William'ın Bakış Açısından:

Şu anda bulunduğum konuma ve yapmak üzere olduğum şeye kendim bile inanamıyordum. Fakat çaresiz zamanlar, çaresiz çözümler gerektiriyordu.

Babam, Cornelia'yı keşfedip beni de onun peşinde gezmeme için görevlendirdiği günden beri her geçen vakit beni daha da baskı altında bırakıyordu.

Ancak bugün, birkaç saat öncesine dek bu duruma son noktayı koymuştu. Cornelia'nın cesedini gün sonuna dek ona götürmezsem, başıma geleceklerden kendisinin sorumlu olmayacağını söyleyerek beni açık açık tehdit etmişti.

Yani babama Cornelia'yı ortadan kaldırdığıma dair bir kanıt götürmem gerekiyordu. Fakat bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Derken o an, belki komik ve insana inanması zormuş gibi gelecekti ama aklımda belirebilecek en son şey, benzer bir hikâye canlanmıştı.

Daha doğrusu bir masal...

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler masalı...

Sonuçta o hikâyedeki avcı da aynı benim durumundaydı. Kraliçeye, Pamuk Prenses'i öldürdüğüne dair bir kanıt götürmesi gerekiyordu. O da bunu, kraliçeye bir geyiğin kalbini sunarak gerçekleştiriyordu.

Bu masalı hatırladığımda ise ilk başta ben bile bu konuda ciddi olamayacağımı sanıyordum. Ancak bu trajikomik hatırlama, saatler içerisinde gerçeğe dönüşmüş ve kendimi burada, şehirden çok uzaktaki bir ormanın derinliklerinde geyik ararken bulmuştum.

Bu meselede ise espri yapıyor olmayı dilerdim. Fakat maalesef son derece samimiydim.

Masalı hatırladığımda yaptığım araştırmalardan öğrendiğim kadarıyla, o hikâyede geyiğin kullanılmasının birden çok nedeni olduğunu öğrenmiştim. Mesela geyik kalbi boyutunun insan kalbine bir hayli benzediğine dair bilgilere falan rastlamıştım. Bu sayede dalgasına aklıma gelmiş bir fikir, gitgide daha fazla aklıma yatarak mantıklı gelmişti.

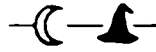
Fakat uygulamaya geçerken özellikle şehre en uzak ormanı seçmiştim işte. Herhangi bir şekilde Cornelia'ya ya da onun arkadaşlarından birine denk gelmek istemiyordum.

Ancak insanın istemediği ot, burnunun dibinde bitiyordu.

Bu, Tanrı'nın unuttuğu yerde geyik ararken ben, o saniyelerde beni en son görmesini dilediğim kişinin sesini kulaklarımda duyuyordum.

Arkamı dönüp kontrol ettiğimdeyse aynen kendisine denk geliyordum.

Cornelia önümde duruyordu.

Beni bulduğu bu durumdan dolayı içerisine düştüğü şaşkınlıkla, “William?” dedi. “Ne yaptığını zannediyor sun?”

Bense en az onun kadar şaşkındım. Kafam karışmış hâlde, bulunduğum yere zımbalanmış gibi öylece bakıp kalmıştım.

Hayret içerisindeki ses tonumla, “Senin burada ne işin var Cornelia?” dedim. Bir yandan da görmesin diye elindeki tüfeği hafifçe yere doğru indiriyordum ama artık her şey için çok geçti.

“Aynı soruyu ben de sana soracaktım.”

Giydiği kıyafetlerde bir şeyler aradığını düşündürtecek şekilde üstündekilere kolaçan etmeye koyuldu. Boş bakışlarındaki kaybolmuşlukla ise ayrı bir tatlı görünüyordu.

“Şu an belki kulağa delice gelecek ama Dora'nın ablası Alegra'nın odasında dururken senin cep saatini bul-

duk. Emin olmak için onu elime almıştım ki saate temas etmemle beraber beni içine çekti ve buraya, bu ormanın içerisine ışınladı. Yani senin yanına,” dedi.

Taşlar, onun sarf ettiği her kelimeden sonra daha da yerine oturuyordu.

“Şimdi anladım,” dedim. Cornelia gereğinden fazla endişeleniyordu. Onu sakinleştirmeye çalışan bir edayla açıklamaya uğraştım:

“Korkacak bir şey yok. Sadece biz avcıların klasik tuzağına düşmüşsün,” diye ekledim. “Çünkü akrep kapıları sana söylediğim özelliklerinin dışında, kendilerine temas eden cadıları içlerine hapsedmeleriyle de bilinir. Sonrasında da tutsak aldıkları cadıyı, ait oldukları avcının yanına gönderirler. Kafede bulduğun saat bana ait olduğu için ona ellediğinde seni kapana kısırmış ve içine çekerek benim yanıma ışınlamış işte.”

Öyle görünüyordu ki o anlarda bahsettiğim bu durum yüzünden benim yanına ışınlanmak zorunda kalan tek kişi Cornelia da değildi. Çünkü onun gelmesinden saniyeler sonra Dora, hemen ardındansa Alegra’yla Eva da yanımızda belirmişti. Demek ki Corneli’nin arkasından üçü de saate değip kendilerinin buraya ışınlanmalarını sağlamışlardı.

Cornelia ise minnettarlığını göstermesi gereken yerde birden kontrolümü kaybederek, “Neden beni takip ettiniz, saatin beni içine çekerek esir aldığını görmediniz mi?” diye çıkıştı. Bence saçma bir sitemdi.

Dora, “Seni yalnız bırakamazdık,” diye basitçe yanıtladığında ise ağzını açıp tek bir kelime daha edemiyordu.

O sırada Eva, bakışlarını benden ayırmayarak ilk başta anlam veremediğim bir tepkiyle, “Bir dakika, bir dakika...” diye bir anda kendini ortaya attı. “Sizin bunca süredir bahsettiğiniz o meşhur William, William Ozborn mu?” dedi.

Eva’nın bu tutumuna karşın, “Bir fanım olduğunu bilmiyordum,” diye sııttım. Beni görünce verdiği bu tepki bir hayli komiğime gitmişti.

Cornelia ise kafasının her geçen saniye daha da fazla karıştığını asla inkâr etmeyerek, “Ne demek istiyorsun Eva?” diye sordu.

Eva’ysa, “Belli ki kendisini tanımıyorsunuz. Öyleyse tanıştırayım,” diye girdi söze. “Bu karşınızda gördüğünüz kişi William Ozborn’dur. Kendisi, avcıların baş lideri olan Albus Ozborn’un resmî vârisi ve de tek oğludur. Sahiden de bunu ilk defa benden öğreniyor olamazsınız.”

Eva, Alegra’yı, Dora’yı ve Cornelia’yı fazlasıyla küçümseyen bir tavır takınmıştı. Adeta onlarla dalga geçen bir üslupla, “Şu an, sizleri avlamaya çalışan adamlar hakkındaki cahilliğiniz gözlerimi yaşarttı doğrusu. Belli ki bizleri hedef alan kişilerin liderini ve oğlunu bir tek ben biliyorum,” diyordu.

Fakat bence fazlasıyla haklıydı.

Eva’nın bu, *kibarca* yüzlerine çarptığı gerçeklere karşı ağızlarını açıp da tek kelime bile edemezlerdi. Sonuçta

biz avcılar bile onların ruhu duymadan haklarında tonla araştırma yapmıştık. Fakat onlar aynı süreyi yalnızca savsaklayarak geçirmişlerdi.

Eva, “Ben diyorum ki hazır çocuğu burada hazırlıksız yakalamışken karnını deşelim. Leşini de o lanet babasına göndeririz. Zaten pençelerim de hiç bu kadar tatlısının tadına bakmamıştı,” dediğinde, bir an kendim için endişelenmeden duramadım. Hafiften korkmaya başladığımı söylesem, asla yalan olmazdı.

Dora ise Eva sanki öyle bir şey söylememiş gibi konuyu çok farklı bir yere getirerek benim elimdeki tüfeği işaret etti. “Onunla ne yapıyordun?” diye sordu.

“Ne yapacak,” dedi Cornelia. “Geyik avlıyordu.”

Farkında olmadan bana ne kadar haksızlık yaptığının bilincinde değildi. Ben onun için bunca derdin altına girip bazı fedakarlıklar yapmaya çalışırken, beni bu şekilde yargılamaya devam etmesi yavaştan canımı sıkıyordu. Bazen boşa uğraştığımı hissediyordum ama yalnızca, “O kadar basit değil,” diyebilirdim.

“O kadar da basit değil mi?”

Dora yine Cornelia’nın avukatlığını yapıyor, âdeta ondan daha çok öfkeleniyordu. Kızın yerine önüne geçerek benim üstüne üstüme geliyordu. Bazen durması gerektiği yeri bilmiyordu.

“Sen, Cornelia’nın boş vakitlerinde neyle meşgul olduğunu bilmiyorsun sanırım?” dedi. Büyük ihtimalle Cornelia’yı en az onun kadar tanıyordum. Fakat tüm bunlardan

habersiz olduğu için ancak böyle boş keseden sallıyordu işte. “Senin gibi, hayvanlara zarar verme aptallığında bulunan insanları doğduğuna pişman etmekle uğraşıyor.”

Yavaştan alevleri de kendini göstermeye başlamıştı. Parmak uçlarında bir ateş süzmesi belirliyordu. Derken Cornelia ona engel olarak alaycı bir öfkeyle, “Dur bir saniye Dora. Bırak William’ın kendisini açıklamasına izin verelim. Bakalım ne bahane uyduracak(!)” deyip onu yenden arkasına aldı.

Dora, sanki şahsına hakaret edilmiş gibi gücenerek derin bir iç çekti. “Ne zamandan beri söz konusu hayvanlar olduğunda karşıdakinin kendisini açıklamasına olanak tanırıyorsun Cornelia?” dedi. İyice saçmalıyordu. “Bu, *cezalandırma* eylemlerine başladığından beri seni caydırabilmek için denemediğim yöntem kalmadı. Dilimde resmen tüy bitti. Hiçbirinde sana ulaşamadım da şimdi mi, söz William’a gelince mi geri durmaya karar verdin?”

Dora bu şekilde dile getirince de söyledikleri hafiften hoşuma gitmemiş değildi. İma ettiği şey, Cornelia’ya ne demeye çalıştığını açıkça belli ediyordu ve benim fazlasıyla işime geliyordu.

“Alakası bile yok,” diye aynı sert tavırla söylendi Cornelia.

“Öyleyse neyle alakası var?”

Cornelia, beni bir geyiği vurmak üzereyken yakaladığında, hayvanların ölümüne yol açan diğer mahlukatları gördüğü anlardaki kadar öfkeleniyordu. Ne eksik ne de

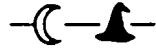
fazlaydı. Bunu, onun o saniyelerde zihnini okurken öğrenebiliyordum.

Sadece bana karşı hissettiklerinden bir türlü emin olmadığından dolayı benim, herhangi bir hayvana zarar verebilme ihtimalimin bulunması kafasını karıştırıyordu.

Dora'yı inandıramayacaktı belki ama yine de kendisini ispatlamaya uğraşarak sesini yükseltip, "Geyik avlamıyordun da madem, neyin derdindeydin?" diye yalancıkta beni sorguladı. Ancak zerre inandırıcı değildi.

Bense hiç beklemediği bir cevabı vererek onun afallamasına sebep oluyordum. "Seni korumanın derdindeydim Cornelia," diye yanıtladığımda nutku tutuldu.

"Tek amacım seni korumaktı."

"Nasıl yani? Ne demek şimdi bu?"

Benim kendimi çok boktan bir bahaneyle savunacağımı veya aptalca bir gerekçe uyduracağımı zannetmişti. Ama bu cevabımı asla öngörememişti. Zaten eminim ki böylesine bir yanıt vermemdense saçma bir gerekçe uydurmamı tercih ederdi.

"Benim babam, Eva'nın da nazıkçe ifşa ettiği gibi gerçekten de Albus Ozbörn," diye lafa girdim. "Kendisi sahiden de avcılarının lideri ve kafede seninle karşılaştığımı da ne yazık ki bir şekilde öğrenmiş. Bundan dolayı da ona götürmek üzere seni ortadan kaldırdığıma dair bir kanıt bulmalıydım."

“Sen de ne yaptın? Ormana gelerek, hayvanın kalbini söküp babana benim kalbimmiş gibi takdim etmek üzere geyik avlamaya mı çıktın? Ne bu, *Pamuk Prenses* hikâyesi falan mı?”

Cornelia, benimle böyle dalga geçtiğini sanıyordu. Ancak doğru bir noktaya parmak değdirdiğinin farkında değildi. Zaten ben de gizlemeye uğraşmadığımdan dolayı kafamı aşağı yukarı sallayarak hemen onayladım.

Tabii ki de kulaklarına inanamamıştı.

“İnsanları tanımadan böyle cesur hareketlerde bulunmamalısın William. Çünkü Cornelia’yı tanısaydın, onun için bir hayvanın katledilmesindense ölmeyi yeğleyeceğini bilirdin,” diye yine Dora, üstüne vazife olmayan mevzularda yorumda bulunuyordu.

“Hem beni neden koruyor veya daha da önemlisi neden koruyacak kadar önemsiyorsun ki?” diye Cornelia da Dora’nın avukatlığını yapmayı sürdürdü.

Bir Alegra’ya baktım bir de Cornelia’ya. Bunca zamandır beklediğim o an, bu an olabilirdi.

Alegra’nın zihin okuyabildiğini biliyordum. Cornelia’nın bu sorusunu bizzat ben cevaplarsam ve onu neden bu derece önemsediyimi söylersem, bana inanmayabilirdi. Ancak esas yanıtı aklımdan geçirerek Alegra’nın zihnimi okumasını sağlarsam eğer, Cornelia’yı ikna etmek çok daha fazla kolaylaşırdı.

Evet evet, tam sırasıydı. Bu fırsatı kaçıramazdım.

Hemen aklıma annemin yüzünü getirmeyi denedim. Cornelia'yla olan benzerliklerine odaklanıyordum ki Alegra'nın, "Çünkü William seni annesine benzetiyor Cornelia," demesiyle yapmaya çalıştığım şeyde başarılı olmaya başladığımı anladım. "Annesini andırıyorsun da ondan."

Alegra asla benden izin almıyordu ama bunu zerre umursamadan, gözlerinin içine baka baka zihnine ve anılarına girmeye de devam ediyordu. İhtiyaç duyduğu yanıtları, benim açıklamama gerek kalmadan beynimden çekip çıkararak kendisi alıyordu. Benim de zaten istediğim şey, tam olarak buydu.

Alegra'nın Cornelia'ya iletmesini dilediğim her şeyi birer birer aklıma getirmeye devam ettim. Çocukluğumdan bu yana başıma gelen her şeyi teker teker hatırlamaya koyuldum. Ölmüşüm de hayatım bir film şeridinden farksız gözlerimin önünden geçiyormuş gibi davranıyordum.

"Baban, annenin ölümüne sebep oldu değil mi?" diye benden bakışlarını ayırmadan sorduğunda Alegra, planımın işe yaradığı bir kere daha doğrulanıyordu. "Bu yüzden de babanla aranızda derinlere doğru filizlenen bir nefret görüyorum."

Dora, karşılarında ben olsam da her zamanki doğrularından şaşmıyor, ablasını uyarmayı deniyordu ama nafileydi. Alegra, umarsızca hadsizliğini sürdürmekle meşguldü:

"Az önce Cornelia karışmasaydı bile o geyiği vuramayacaktın William. Çünkü bugüne dek kimseyi, hiçbir şeyi

incitememişsin. Bu, mayanda yok. Babanla da zaten bu yüzden aranız bozuk. Seni yetersiz, zayıf ve aciz buluyor. Değil mi?” dedi bana. “Ancak bunca süredir Cornelia’nın konumunu ve kimliğini bildiğin hâlde onun kılına dokunmamanın sebebi, bu saydığım şeylerden hiçbirisi değil.”

Fakat Alegra’nın anılarımda gezmesine benim izin verdiğimi, asıl dileğimin bu olduğunu gizlemeli ve çaktırmamalıydım. Bu nedenle bu durumdan rahatsızmışım gibi davranmalıydım. Dolayısıyla yalancıkta bir tavırla, “Tek kelime daha etme Alegra,” deyip sahte bir uyarıda bulundum. “Yoksa-”

Alegra ise sözümü keserek devam etti. “Cornelia’ya zarar vermedin. Çünkü dediğim gibi onu annene benzetiyorsun. Zira senin annen de bir cadıydı. Hatta baban, onu bu yüzden öldürdü. Öyle değil mi?”

İşte bu, hepsini şoka uğratiyordu.

Alegra’nın bu yaptığını, tüm sırlarını birdenbire böyle açığa vurmasını falan, asla doğru bulmayacaklardı. Ancak hakkımda açığa çıkardığı bu bilgilerden sonra da ister istemez kendilerini ona minnettar hissedeceklerdi.

Benim avcılığı diğer arkadaşlarım kadar önemsemem, nerede yaşadığından haberdar olmama rağmen aylardır Cornelia’ya zarar vermemem veya Eva’yı bulmak üzere kafeden ayrıldıklarında onlarla gittiğim sırada biz avcılarla ilgili sırları onlara öyle teker teker ifşa etmem...

Hepsinin sebebini şimdi bir bir ifşa etmiş, ortaya çıkarmıştım. Alegra’yı bir baykuş gibi kullanıp anılarımda

gezmesine izin vermiş ve Cornelia'nın bilmesini arzuladığım tüm bilgileri yüksek sesle dile getirmesini sağlamıştım.

Fakat hiçbiri de yalan değildi. Sahiden de babamdan, sırf cadı diye annemi öldürdüğü için nefret ediyordum. Bana dayatmaya debelendiği bu avcılıktan da.

Hakkımda duydukları bu yeni haberler ışığında Cornelia'nın bana karşı bazı önyargıları ve fikirleri değişiyordu. O anlarda zihninden geçenleri bir kitaptan farksız okuyabiliyordum.

Onu, öyle bir beklentiye girmediği hâlde kurtarmaya yeltendiğim için hâlâ bana biraz sinirliydi. Ancak az önce duyduklarını da kulak arkasına atamıyordu. Bana karşı biraz daha ısınmıştı. Fakat tam tahmin ettiğim şekilde, bir hayvanı onun için kurban etmeyi göze almamı affedemiyordu. Bu bakımdan her şeye rağmen tavırlarının arkasında durmaya kararlıydı.

Sesimi az öncekine nazaran yumuşatarak ilk önce, “Kendini riske atıp sırf beni korumak adına babanı kandırmayı denemeni anlıyorum William,” dedi. “Ayrıca şu an duyduklarıma, senin hakkında öğrendiklerime ve anne olanlara hakikaten üzüldüğümü de belirtmek isterim.”

İçinden geçen tüm bu cümleleri yüksek sesle tekrar ederken benim gözlerine bakamıyor, yüzünü kaçırıyordu. O böyle yaptıkça ise benim içim daha da bir kıpır kıpır oluyordu. Hep bahsedilen o, midede kelebeklerin uçuşması durumu galiba buydu.

“Fakat ben, herhangi bir masaldaki kurtarılmayı bekleyen herhangi bir prenses değilim William. Kimsenin beni savunmasına ya da korumasına ihtiyacım yok.”

Bu sefer Cornelia’nın bu dediklerine karşın ciddi bir tavır sergilemeye kararlıydım. Ona dalaşmayacaktım ya da espri yapmayacaktım. Gayet ağırbaşlı bir tavırla, “Bazı gerçekleri görmemek için neden bu şekilde ısrar ediyorsun Cornelia?” dedim.

“Ben, senin artık yaşamadığını kanıtlayan bir şeyler bulup babama götürmediğim sürece daima tehlikenin, namusunun ucunda olacaksın. Bunu neden anlayamıyorsun?”

Cornelia bu bahsini ettiğim gerçeği yalanlayamıyordu. Ancak kibrine yenik düşerek hâlâ onu kurtarmaya yeltendim diye bana kızmaktan da geri duramıyordu. Bazen onunla empati kurmakta güçlük çekiyordum.

Derken Dora, konudan fazlasıyla bağımsız ve alakasız bir şekilde bildirim gelen telefonunun sesini sonuna dek açarak gözümüze soktu. “Şuna bakın,” dedi.

Dora’nın telefonundaki haber kanallarından birinde bizim okulun canlı yayını bulunmaktaydı.

Aynı canlı yayında okulumuzun bahçesinin hemen ortasında havada asılı duran bir kız vardı. Ayakları ve tüm vücudu yerden kesilmiş hâlde havada süzülüyordu.

“Anlaşılan cadılardan bir tanesini daha bulduk,” dedi Dora. “Hem de bu sefer pusulayı kullanmamıza bile gerek kalmadı.”

“Daha fazla burada vakit kaybetmeden acilen yola koyulmalıyız.”

-Petunya'nın Kaybedenler Kulübü-
William'ın Bakış Açısından:

Havalar iyiden iyiye soğumuştı ve bu durum bir hayli hoşuma gidiyordu. Çünkü Cornelia'yı takip etmeye başladığım bu süre zarfında rahatlıkla dile getirebilirdim ki soğuk havalar onun yanaklarının kızarmasına sebep oluyordu. Yanakları kızardığında ise gözüme ayrı bir güzel görünüyordu.

Yanlış hatırlamıyorsam bu duruma gül hastalığı deniyordu. Sanırım Cornelia da o rahatsızlığa sahipti.

Gül hastalığı ise bildiğim kadarıyla çok sıcak ya da soğuk bir ortamda bulunulduğunda, acı bir şey yenildiğinde veya herhangi bir duygu yoğun olarak hissedildiğinde ortaya çıkan bir kondisyondur. Kişi, bu gibi durumların içerisinde bulunduğunda yanaklarının pembeleşmesi bir hayli kolay oluyordu.

Beni fark etmesiyle, “Senin burada ne işin var?” diye sesini yükselterek sordu. Bense gizlendiğim yerden çıkarak ona doğru yaklaştım. “Sesimi çıkarmayayım diyorum ama çok zorluyorsun William. Böyle peşimden gittiğim her yere gelemes ve beni sürekli takip edemezsin. Senin bu, davet edilmediğin yerlere damlama alışkanlığın artık gerçekten çok can sıkıcı olmaya başladı.”

“Benim de akşamın bu saatinde bir mezarlığa yol aldığı mı görsen, sen de merakına yenik düşerek kuyruğuma takılırdın Cornelia,” dedim. Biraz olaylara benim baktığım bakış açısıyla yaklaşmasını ya da bazı durumlarda benimle empati kurabilmesini diliyordum ama nafileydi.

Mesela sahiden de hava kararırken, değer verdiği biri bir mezarlığa doğru yol alsaydı eminim Cornelia da kendisine hâkim olamayarak o kişiyi takip ederdi. Fakat bunu ben yaptığımda adeta bir suç işliyormuşum gibi tepkiler veriyordu. Bana verdiği bu abartı tepkileri, bazı hislerini bastırmak ve saklamak için sergilediğini ise biliyordum.

Dik başlılığını devam ettirip her zamanki inadını sürdürerek, “Herkes senin kadar meraklı değil. Seni ilgilendirmeyen durumlara hakikaten çok fazla burnunu sokuyorsun,” diye karşılık verdi.

Cebimdeki cep saatini, daha doğrusu Akrep Kapanı’nı çıkararak ona bazı anları anımsatmaya çalıştım. Tabii ki de zihnini okuyabildiğimi ona açık açık itiraf edemiyordum. Fakat bu şekilde bazı şeyleri ima etmekten de geri kalmıyordum. Bunu yaparken ister istemez yüzüme pişkin bir gülümseme yerleşiyordu.

“Sen her ne kadar kabullenmekten kaçınırsan da seninle ilgili şeyler, beni de ilgilendiriyor Cornelia.”

Bu kelimeler, hiç beklemediğim bir anda dudaklarımdan dökülerek yolunu buldu. Bir an kendimi tamamıyla duygularıma kaptırmıştım. Eğer bu akşamın geri kalanı da böyle devam ederse yüksek sesle dile getirmeyi öngöremediğim başka şeyleri ağzımdan kaçırabileceğimden korkuyordum.

Duymazlıktan, hatta beni âdeta görmezlikten gelerek, arkasını dönüp gidiyordu ki onu durdurdum.

“Bana karşı olan hırçınlığını bıraktığını sanıyordum?” dedim ve bu konuda ciddiydim. “Annemle ilgili gerçekleri öğrendiğinde bana karşı yumuşamıştın. Hatta Malesandra’yla savaştığımız gün hayatımı kaybetmemden korkarak hırçınlığını bile geride bırakmıştın. Şimdiki hareketlerinden görüyorum ki başladığımız yere geri dönmüşüz. Neden?”

“Sence neden? Alegra, Dora kadar yakın arkadaşım değildi ama onu ben de yıllardır tanıyordum. Ölmesinin ardından ben de allak bullak oldum. Sinirlerimin bozuk olması çok normal değil mi?” dediğinde kulağa son derece mantıklı geldiğinden dolayı ister istemez ona hak veriyordum. Fakat yine de bu söylediğiyle cevaplayamayacağı bir konuya değinip, “Normal ama günlerdir diğerlerine gelince farklı davranıyorsun, bana gelince farklı. Sadece bana karşı böylesin,” diye üstelemeden de duramadım.

Yine bu son dediğimi takmayarak, mezarlığın girişine doğru yönelip mezarlığın demirden kapısını sertçe açıp içeri girdi.

Eva ve Agnes çoktan gelmişti. Alegra'nın mezarının başında duruyor, ablasını kaybetmenin acısıyla ağlayan Dora'ya destek olmaya çalışıyorlardı.

Dora'yı ise malum olaydan beri ilk defa görüyorduk. Çünkü günlerdir kendini eve kapatıp çıkmamıştı. Durumu ise tahmin ettiğimizden bile haraptı.

Bu arada evet. Okula onu kurtarmak için gittiğimiz o sarışın, bileklerine kadar uzun saçlı kızın ismi Agnes'dı. Benim ve Cornelia'nın yaralarını iyileştirdiği andan beri onunla da iyice yakınlaşmışlardı. Onu da arkadaş gruplarına dâhil etmişlerdi. Sonuçta Dora'nın evden çıkmadığı bu bir haftalık süre zarfında iyice yakınlaşmışlardı.

Yani artık onlar dört kişilik bir gruptan oluşuyorduk:

Cornelia, Agnes, Dora ve Eva...

Artık Gaspçı'nın Pusulası ellerinde olmadığı için de çok büyük ihtimalle uzun bir süre başka cadıları bulamayacaklardı. Yani bundan böyle belirli bir süre o hâlde, dört kişilik bir grup hâlinde yollarına devam edeceklerdi.

Tabii ki de Cornelia'nın aklından neler geçtiğinden haberdardım. Mezarlığa benimle beraber giriş yapmaktan son derece rahatsızdı. Beni, kendisinin çağırdığını sanmalarından korkuyordu. Bu yüzden yanlarına doğru ilerlerken bir adım ileri gidiyorsa iki adım geri gidiyordu.

Dora'nın Cornelia'yı görmesiyle ise hepimizin kalbini durduran bir olay yaşandı.

Cornelia'yı gördüğünde Dora'nın kaşları çatılıyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Yerinden bir hışımla kalkarak ciğerlerindeki son nefese ulaşırçasına kulaklarımızı çınlattı. “HER ŞEY SENİN YÜZÜNDEN CORNELIA!”

Boğazı yırtılırcasına bağırıyor, kızın üzerine doğru yürüyordu.

Doğal olarak Agnes ve Eva da Dora’nın böyle bir tepki vermesini beklemedikleri için neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Hemen oturdukları yerden kalkıp, omuzlarından geriye çekerek kıza hâkim olmaya uğraştılar.

Fakat Dora’ya ne Eva’nın ne de Agnes’in gücü yetiyordu. Ağzından tükürükler saça saça, “Alegra senin yüzünden öldü. Ablamı senin yüzünden kaybettim,” diye bağırıyordu.

“Dora, ne dediğinin farkında mısın?” dedi Cornelia. O da fazlasıyla afallamıştı.

“Evet. Sen madalyonu Malesandra’ya vermeseydin kadın, pusulayı alamamayı riske atamaz ve ablamı da o kadar kolay harcayamazdı Cornelia,” diye çığlıklar atmayı sürdürdü. Cornelia’nın ise iyice eli ayağı birbirine dolanmıştı.

Dürüst olmam gerekirse, tanıştığımız bunca süre zarfında bana sürekli laf soka Dora’dan böyle bir performans beklememiştim. Hala duyduklarımı inanamıyordum. Üstelik yanılmıyorsa Cornelia’yla çok uzun bir süredir arkadaşlardı. Böyle cümleler sarf etmesi bana ilginç gelmişti.

Ayrıca Dora’yı ilk defa bu derece sinirli ve kendini kaybetmiş bir ruh hâli içerisinde görüyordum. Âdeta kriz

geçiriyordu. Üstüne üstlük bu krizinin sebebinin Cornelia olduğumu bilmek, beni daha da hayret ettiriyordu.

“Bir de tüm bunları William yüzünden yaptığın yetmiyormuş gibi onu da yanında getirmişsin.”

İşte, Cornelia’nın yüzüne vurmalarını beklediğim o yegâne cümle gelmişti. Ben de tam bundan korkmuştum. Beni oraya o çağırmadığı hâlde benim yüzümden zan altında bırakılıyordu. Bunu duymasıyla yavaştan Cornelia’nın da sakinliğini yitirmeye başladığını algılayabilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Bense hâlâ Dora’nın böyle bir şeyi yüksek sesle tekrar edebilmesine şok oluyordum.

“Ne demeye çalışıyorsun sen?” diye hafiften Cornelia da bağırarak sordu.

Fakat cevap Dora’dan değil, Eva’dan geldi.

“Yapma ama Cornelia. O an neler yaşandığının hepimiz farkındayız,” diye Eva da araya girdi. “William’ın karnına demir girdiği ve çocuk yere düştüğü anda o kadar endişelendin ki resmen bizi düşünmeyi bıraktın. Bu, o saniyelerde attığın çığlıktan bile belliydi. Malesandra bir an önce defolup gitsin de William’a yardım edebil diye de çok düşünmeden bir karar verdin ve pusulayı, hiçbir şeymiş gibi aniden Malesandra’ya teslim ettin.”

Bunu tabii ki de Dora değil, Eva dile getiriyordu. Çünkü Dora, öfkeden deliye dönse bile bence bu kadar ileri gitmezdi, gidemezdi. Ancak Eva gibi birinden böyle şeyler duymayı beklerdim. Fakat Cornelia’nın kabul etmekten kaçtığı bazı gerçekleri en sonunda gün yüzüne vurmaya giriştikleri için biraz da olsa seviniyordum.

“Bir de üstüne üstlük gerçekten çocuğu da buraya getirmişsin.”

En sonunda ona daha fazla bu şekilde haksızlık etmelerine dayanamayarak, “Cornelia’nın benim geleceğimden haberi yoktu,” dedim.

Dora ise tekrar öne çıkıp, “Anlatmaya çalıştığım şey de zaten tam olarak bu Cornelia,” diye yeniden kızın üzerine yüklendi. “Ablamı, William’ı kurtarabilmek adına riske attın ve yine, şu an bile aynısını yapıyorsun. Mesela o seni takip ediyor olabilir ama sen de buna bir *dur* demiyorsun. William’ı açıkça reddederek ondan kurtulmuyorsun. Neden?”

Dora’nın sorduğu bu soruların cevabını Cornelia’nın ağzından duymayı dilerdim. Ancak o günlere ölmeden rastlayabilir miydim... Bilemiyordum.

“Geçen sefer de aynısı yaşandı. Malesandra’yla savaşacağımız gün çocuk yine peşimizden geldi ama sen de buna izin verdin. Hayır, aklım almıyor. William’ı aramıza alıp dâhil ettik, o da grubumuzun bir parçası oldu da benim mi haberim yok?”

Dora artık bağırıyordu. Bu son cümlelerini telaffuz ederken tam tersine sakinliğini korumuştı.

Eva Dora’nın bıraktığı yerden alıp, “Belli ki bir şeyleri kendine bile söylemekten çekiniyorsun ama yalanladıklarınla, duygularını ifade ediş biçimin ters düşüyor Cornelia. Kendinle çelişiyorsun. William’dan nefret ettiğini tekrar edip duruyorsun. Fakat sonra bir bakıyoruz ona yardım

edebilmek adına çılglık çılgılığa kalıyor ve bizi bir anda gözden çıkararak pusulayı Malesandra'ya fırlatıyorsun,” dedi.

Dakikalardır arasında kaldığı bu bombardımana, ilk defa hakkında pozitif bir şeyle çıka gelen Agnes son verdi. “Bence Cornelia’nın üzerine bu kadar da gitmemeliyiz,” dedi. “Bana sorarsanız o an başka bir seçeneği yoktu. Sonuçta Malesandra’nın gücüne hepimiz şahitlik ettik. Yani o kadın, bana göre pusulayı alamasaydı bile ablanın canına kıymaktan geri kalmayacaktı Dora. Bu nedenlerden dolayı da tüm meselenin sorumluluğunu Cornelia’ya yüklememiz bana doğru gelmiyor.”

Dora’nın az önce üstüne parmak bastığı konularda haklılık payı vardı. Ancak yine de Cornelia’nın üstüne o kadar gitmelerini doğru bulmamıştım. Üç gündür tanıdıkları Agnes, daha anlayışlı ve mantıklı bir yaklaşım sergiliyordu. Fakat Dora’ya da kızamıyorlardı işte.

Çünkü kız daha yeni en yakınıni, ablasını kaybetmişti ve ölümün getirdiği acıyla bu tür tavırlar sergilemesi de bir yere dek normaldi. Bu nedenle de Dora, Agnes’in söylediklerinden dolayı ikna olmamış gibi görünerek gitmekteydi ki Cornelia onu elinden tutup engelledi.

“Yapma Dora, yapma. Özür dilerim. Hem de defalarca kez ama lütfen gitme,” dedi.

Dora kendini daha fazla tutamayarak gözyaşlarının yeniden akıp gitmesine izin verdi. Corneli ise kıza sarılıp saçlarını okşuyordu. Kızın yanaklarından süzülen taneleri siliyordu. Başını omzuma yaslamasını sağlayarak, “Aynı

kanı taşımasak da aynı anneden doğmasak da biz kardeşiz Dora. Bu yüzden beni istediğin kadar azarlayabilirsin, sana kırılmam. Ancak küslük olmaz, birbirimizi bırakamayız,” dedi.

O an Cornelia’ya bir kere daha hayran kalıyordum. Dora’nın tükürükler saça saça etrafa savurduğu cümlelerden hiçbirine alınmamış, gayet özrünü de dilemiş, bir de üstüne kızı bu şekilde teselli etmişti. Böyle sakın bir yaklaşım sergilemek herkesin harcı değildi.

Kafasını onaylar biçimde sallayarak dik durmaya çalıştı Dora. Kelimeler dudaklarından zar zor dökülüyordu. Hıçkırmaktan seken çenesinin ardından ancak, “Şu an iyi değilim Cornelia. Kafam allak bullak. Belki de üzüntümü ve sinirimi senden çıkarıyorum, bilemiyorum. Toparlana-bilmem için tüm bu olaylardan biraz uzak durmaya ihtiyacım var. Sanırım belirli bir süre sadece kendimle kalırsam daha iyi olacak,” diyebildi.

Dora’nın bu talebine hak veriyordum. Cornelia’ya ise onun bu kararına saygı duymak düşerdi. Sonuçta daha fazla ısrar etmenin veya diretmenin lüzumu yoktu. Zira Dora’nın o anlarda sergilediği herhangi bir davranışa kırılmak yanlış olurdu. Ablasını kaybetmesinin acısı daha çok yeniydi ve o acı, kara bir bulut gibi kızın tüm algılarını, yargılarını ve olaylara karşı bakış açısını gölgeliyordu.

İnsanın bir sevdiğini kaybetmesinin kişiyi ne derece değiştirebileceğini en iyi ben bilirdim. O yüzden o anlardaki Dora’yla empati kurabiliyordum. Annem, babam tarafından öldürüldüğünde benim ruhum da aynı kötücül

hisler tarafından işgal edilmişti. Ben de o depresyonun pençelerine düşmüştüm. Neyse ki o günler artık çok geride kalmıştı.

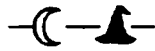
Gülümsemem, Cornelia'yı tanıma fırsatına eriştiğim her gün biraz daha geri geliyordu.

Bu sebeplerden dolayı en sonunda ellerini bırakarak Dora'nın gitmesine izin verdi Cornelia. Agnes ve Eva da onu yalnız bırakmamak adına arkasından gidiyorlardı ki Dora, onlara durmalarının gerektiğini işaret ederek tek başına yoluna devam etti. Fakat çok da uzağa gitmeyerek görüş açılarından çıkmayan bir banka oturdu. Aksi takdirde onu göremezlerse endişelenebileceklerini tahmin ediyordu.

Dora'nın ablası Alegra'nın mezarında şimdi dört kişiydik:

Eva, Agnes, ben ve Cornelia.

Geç bile kaldığını farz ettiğim bir tepkiyi vererek, “Artık bizi yalnız bırakabilir misin William?” deyip yanlarından ayrılmamı rica etti Cornelia. Onu daha fazla zor durumda bırakmak istemiyordum. Bu nedenle dediğini ikiletmeden uzaklaştım.

Hava iyice kararmaktaydı, biraz daha burada kalırsak göz gözü görmeyecek bir durumda olacaktık. Bu yüzden Cornelia'ya arkadaşlarıyla konuşması ve yasını doğru düzgün bir şekilde paylaşması için izin verdikten sonra tekrar yanlarına gittim. Çünkü benim de söylemem ge-

reken bazı şeyler vardı ve onları dile getirmeden oradan ayrılmaya niyetim yoktu.

Uzulca yanlarına yaklaşıp, “Biraz konuşabilir miyiz Cornelia?” dedim. “Seninle yalnız kalmam gerekiyor.”

Cornelia’nın her ne söyleyeceksem arkadaşlarının yanında değil, yalnızca ikimizi bulunduğu bir ortamda yüksek sesle dile getirmemi tercih edeceğini biliyordum. Bu nedenle büyük ihtimalle beni ikiletmeyecek ve fazla ısrar etmeme gerek kalmadan teklifimi kabul edecekti.

Zaten tam da öyle oldu ve onu ikna etmeye uğraşmama gerek kalmadan kabul etti. Eva ve Agnes’tan onay aldıktan sonra da arkamdan geldi.

Kızların yanından iyice uzaklaşmamızla beraber, “Sana vermem gereken bir şey var,” diye bir anda cebimden bir kolye çıkararak ona uzattım.

Onun mavi petunya kolyesini.

“Dora’nın ablasının kolyesini saklıyorsun ama kendininkinin kaybolduğundan haberin bile yok,” dedim. Malesandra’yla olan savaşları sırasında yere düşürmüştü ama düşürdüğünün farkına bile varamamıştı. “Sahi, neden Algera’nın kolyesini Dora’ya teslim etmedin? Sence de onunla ne yapılması gerektiğine Dora’nın karar vermesi gerekmiyor mu? Ablasınındı sonuçta.”

“Dora zaten şu anda yeterince depresif bir durumda. Ona Alegra’yı hatırlatacak başka bir şeye daha sahip olması işleri zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramaz,” diye yanıtladığında ona biraz kızmadan duramıyordum. Ba-

zen, bazı şeyleri insanların yerine karar vermesi beni irrite ediyordu.

İstemsizce kaşlarımı çatarak, “Hep en iyisini senin bildiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Bazen gerçekten de çok bencilleşiyorsun Cornelia,” diye çıkıştım. Farkında değildim ama sanırım sesim, biraz hedeflediğimden daha yargılayıcı bir ses tonunda duyulmuştu.

Kolyesini ona doğru uzattığımdaysa az önceki iğnelememden sonra buna minnettar mı olması lazımdı, yoksa öfkelenmeli miydi karar veremiyordu. Zaten doğal olarak aksini ima ettiğini açıkça belli eden alaycı bir yaklaşımla, “Teşekkür ederim, sanırım?” dedi.

“Bence o cümlelerin sonunda bir ‘*sanırım*’ olmamalı,” diye nazikçe karşılık verdim.

“Ne manada?”

“Yani kaybettiğin ve daha da önemlisi kaybettiğinden bile haberinin olmadığı bir şeyi, kolyeni sana geri getirdim Cornelia. Bence bu hareket, sonunda ‘*sanırım*’ bulunan ağız ucuyla yapılmış bir minnettarlığı değil, gerçek bir teşekkürü hak ediyor.”

Gözlerini deviriyordu. Kolyesini elimden hızlıca çekip alarak, “Her zaman bu denli ukala olmak zorunda mısın?” diye sordu.

“Rahatsız mı oldun? Hâlbuki ben daha da ukala olmayı planlıyordum,” diye yine ona alttan alttan dalaşma konusunda kendime hâkim olamadım.

“Öyle bir şey mümkün mü?”

“Evet, mümkün. Özellikle de duymaktan çekinip kaçınacağın bazı şeyleri dile getirirsem.”

“Yine başlama William,” dedi. Öfkelendiğinde ayrı bir güzel oluyordu.

“Neden, yoksa Eva’nın söylediklerini duymadın mı? Mesela Malesandra’nın beni duvara fırlattığı ve o demirin benim gövdeme girdiği anı hatırlatabilirim, değil mi? O an nasıl da çığlık attığını... Bu, eminim sana göre beni daha da ukala bir pozisyona sokacaktır.”

Çok uzun bir zamandır bunları içimde tutuyor ve gündeme getirmiyordum ama artık daha fazla kaçmanın manası yoktu. Bugün, burada her şeyi konuşmaya son derece kararlıydım.

Arkasını dönüp bir hışımla kolyesini boynuna taktı. Az önce Eva bu konuda yeterince başının etini yememiş gibi şimdi ben de inadına yaparmışçasına sohbeti bu yöne çekmeyi sürdürüyordum. Cornelia da tahmin edilebileceği üzere her saniye daha da irrite oluyordu. Kaçtığı bazı duyguların bu şekilde yüzüne vurulmasından hoşnut değildi.

“O çığlık hiçbir şey ifade etmiyordu. Öyle bir tepkiyi neden verdiğimi ben bile bilmiyorum. Kendi üzerine alınma,” dedi.

“Öyleyse neyle ilgilisi vardı?” diye karşılık verdiğimde, diyecek bir şey bulamadığımdan dolayı sadece susmakla yetinebiliyordu.

“Tamam, hadi onu da geçtim. Yüz yıllardır avcıları bir kere bile şaşırtmamış Akrep Kapanı ne olacak peki? O da mı senin bana hissettiklerin hakkında yanıliyordu Cornelia?”

Bu soruları sorarken o saniyelerde aklından geçenleri okumayı deniyordum ama pek başarılı bir iş çıkaramıyordum. Çünkü aklında beliren net duygular yoktu. Kafası karmakarışık ve onun da içinden çıkmayı denediği bazı şüpheler vardı. Ancak her ne kadar kendine itiraf edemese de o şüphelerden bazılarının, hatta belki de çoğunun doğruları yansıttığını bildiği için kendini çözebilmek adına ter akıtıyordu. Fakat görünen oydu ki pek işe yaramıyordu.

“Yapma ama Cornelia. Daha ne kadar inkâr edeceksin? Artık bizim yüzümüzden diğer insanların zarar görmeye başladığını görmüyor musun? Arkadaşların bile bir şeylerin farkına varmış ki sana az önce öyle bir çıkışta bulundular. Dora’nın, ablası hakkında sana yaptığı tüm suçlamalarının doğru olduğunun sen de farkındasın.”

“Alakası bile yok,” diye tekrardan sesini yükselterek beni susturdu.

“Öyle mi? O an bir an önce benim yanıma gelebilmek adına pusulayı Malesandra’ya nasıl da alelacele teslim ettiğini ben bile gördüm,” diye üsteledim.

Midesi kasılıyordu, yüzü ekşiyordu. Her geçen saniye daha da kaçmaya yelteniyordu. Ancak bir kısmı da yanımda kalmak istiyor gibiydi. Çünkü dilese tek bir hareketiyle

beni havaya savurarak önünden çekilmemi sağlayabilirdi. Ancak öyle bir şey yapmıyordu. Zira söylediğim şekilde kalbinin bir kısmı yanımda durmaktan memnundu.

“Yalnızca bunlarla da bitmiyor ki. O gün ben yerde kıvranıyorken sergilediğin hiçbir hareketin aklımdan çıkmıyor Cornelia. Gözlerindeki korku, yaptığım saçma esprime gülüşün, saçlarımı okşamaya yeltenişin... Hepsi daha dün gibi aklımda. Bunları da mı reddedeceksin?”

İlk defa ona ulaşabiliyor gibiydim. Bu yüzden pes etmeye hiç mi hiç niyetim yoktu. Bu akşam, ondan da bazı itiraflar duyana dek sabırla denemeye devam edecektim. Bundan dolayı hazır böyle ikimiz yalnızken daha efektif adımlar atmam lazımdı.

Mesela bazı sırları itiraf etmek gibi...

“Dilersen sonsuza dek sessiz kal. Ben gerekli cevapları, dudaklarını birbirlerine mühürlesen bile gayet rahatça alabiliyorum,” diyerek ilk sırrı itiraf ettim.

Onun daha ağzımı açıp bir şey söylemesine gerek kalmadan, “Evet,” deyip kendimi tekrar ettim.

“Zihin okuyabilen tek kişi Alegra değil.”

“Bir saniye... Sen şimdi bana, Dora’nın ablası gibi zihin okuyabildiğini mi söylüyorsun William?”

“Evet...”

Böyle bir şeyi kabullenmesi zordu tabi... Benimle geçirdiği bunca gün, bu derece kör olduğumu kolay kolay kabullenemezdi.

Tabii ki de “Nasıl olur?” diye reddetmekte inat ederek diretti. Benim bu dediğime karşın aklına ilk gelen karşı düşünceyi savunarak, “Zihin okuyabilenler dilerlerse düşüncelerini diğer insanlara kapatabilirler,” dedi. “Gerçekten öyle bir yeteneğe sahip olsaydın, o gün ormanda Alegra’nın senin anılarına girmesini de engelleyebilirdin?”

Bense tamamıyla onun gözlerime kenetlenerek, “Hâlâ çözemedin mi Cornelia?” diye kendine fazlasıyla güvenen bir edayla yanıtladım. “Alegra’nın o gün aklımı okumasına zaten ben izin verdim. Hatta izin vermek bir kenara dursun; tam tersine bilerek babamı, babamın annemi öldürüşünü ve annemin cadı olduğunu aklıma getirdim. Getirdim ki Alegra o saniyelerde zihnimden geçenleri okurken bu bilgilere rastlasın ve sana ispiyonlayabilsin diye. Böylece tüm bu nedenlerden dolayı avcılıktan hazetmediğimi, o yüzden de sana asla zarar vermeyeceğimi öğrenecektin.”

Annemin cadı olduğu ortaya çıktığında benim de bünyemde birtakım yetenekler barındırabileceğinden şüphelenmişlerdi ama eminim bu kadarını da beklememişlerdi.

“Bak, şu an tüm bunları sana teker teker açıklıyorum. Böylesine önemli bir tarafımı bile seninle paylaşıyorum, ifşa ediyorum. Çünkü sana dürüst olmak istiyorum Cornelia. Lütfen sen de artık, aynı şekilde bana karşı dürüst ol. Bir şeylerden kaçmayı bırak.”

Dediklerim ona mantıklı gelmiyordu, biliyordum. Ancak bir türlü kafasının almadığı şey şuydu ki mantıklı gelmesine de ihtiyacımız yoktu zaten.

Çünkü duygular ve hisler söz konusu olduğunda tüm açıklamalar önemini yitirirdi.

“Bütün bunları bilmem veya bana dürüst olman senin için neden bu kadar önemli ki William?”

Bu sefer bıkkın bir surat ifadesi takınma sırası bendeydi. Son derece bıkmış bir hâlde somurtarak, “Cornelia...” dedim. “Bunun cevabını defalarca verdim. Sen de artık çok iyi öğrendin. Bu yüzden hâlâ aynı soruyu sorup durmaya devam etmesen olur mu? Beni neden umursuyorsun, beni neden koruyorsun, bana dürüst olmak senin için neden bu derece önemli... Ben bunları duymaktan sıkıldım ama sen, papağan gibi aynı şeyleri tekrar etmekten bıkmadın sanırım.”

“Hayır,” diye parladı. “Hayır bıkmadım. Sen, seninle aynı ortamda bulunduğum tüm bu süre zarfında gizliden gizliye benim aklımdan geçenleri okuduğunu itiraf ederken, benim nasıl bir tepki vermemi bekliyorsun?”

“İnkâr ettiğini kabullenmeni bekliyorum. Aslında ben zaten, bazı şeyleri neden reddettiğini de tahmin edebiliyorum,” dedim.

“Reddettiğim hiçbir şey yok,” diye yine üstüne basa basa bağırdı.

“Hayır, var. Yalnızca sen yokmuş gibi yansıtmanın derdindesin. Çünkü küçüklüğünden beri hak ettiğin tür-

den bir ilişki yaşayamamışsın. Adım attığın hiçbir şeyin sonu beklediğin ve umduğun gibi bitmemiş. Bu yüzden kendini hep geri çekmişsin, bu sert mizacını da bir gard olarak kuşanmışsın.”

Buna beni o zorluyordu. Cornelia’nın aklından geçenleri ya da zihnini okurken rastladığım gerçekleri böyle ifşa etmekten tabii ki ben de gurur duymuyordum, zevk almıyordum. Fakat bazı şeyler açıkça gün yüzündeyken, bu şekilde reddetmesine de anlam veremiyordum. Hiçbir şey bu kadar zor değildi. Bazı şeyleri kabul etse birlikte yolumuza bakarak mutlu sona ulaşabilirdik. Bunun önündeki tek engel, onun hislerine sahip çıkmamasıydı.

Sanki gökyüzünün mavi değil de kırmızı olduğu konusunda tartışıyorduk. Eğer onun gerçek duygularını ortaya çıkarabilmesi için aklından geçenleri böyle açığa çıkarmam gerekiyorsa geri adım atmayacaktım.

O ise bu defa sesinin erişebileceği en son noktaya yükselterek bağırdı. Elinden geldiğince sert bir duruş sergilemeye gayret ediyordu. “Daha fazla devam etme, yoksa pişman olursun,” diye üstüne basa basa uyarıyordu. Çünkü iyice haddimi bilmemeye, hiç burnumu sokmamam gereken noktalara değinmeye başladığıma inanıyordu. Gitgide sınırimi aştığıma...

“Başka bir ilişkiye girip kalbinin tekrar kırılmasından-
sa bir daha kimseye yüz vermemeyi, hayal etmemeyi ve beklentiye girmemeyi kendine görev edinmişsin Cornelia. Her gün o, kararmaya yüz tutan ruhunda tek bir umudun bile yeşermemesini sağlamaya uğraşıyorsun.”

Kolyesinin bir anda hafiften parlamasıyla, “Yeter!” diye öyle bir çığlık atmış ki bir an kendimi korkudan geri adım atarken buldum.

Ondan izin almadan aklına girip anılarında gezmeme ve kendi tavırlarına ona karşı kullanmama öngörülebileceği üzere fazlasıyla öfkeleniyordu.

En nefret ettiği şeyi yaptığımı düşünüyordu. Ona göre, o müsaade etmeden ona geçmişte yaşadığı kötü günlerimi hatırlatıyordum. Zayıf yönlerini yüzüne çarpıyordum, başından geçen onca şeyden sonra sığındığı birtakım özelliklerini yargılayarak eleştiriyordum.

Fakat işin aslı hiç de öyle değildi. Yani asıl amacımın bunlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Ben yalnızca duygularından kaçmaya devam eder de hislerini kapatmayı sürdürürse hiçbir zaman mutlu olamayacağını biliyordum. Tek derdim onun mutsuz olmasını engellemekti.

“Burada bazı gerçeklerden kaçan birisi varsa o kişi ben değilim. Sensin!” diye haykırdı Cornelia. Bir yandan da kolyesinden aldığı güçle etrafımızda ufak çaplı bir rüzgâr yaratıyordu ve bu ufak rüzgâr giderek büyüyor, küçük bir kasırgaya dönüşüyordu.

Fakat büyük ihtimalle elinde değildi, bunu kontrolünün dışında yapıyordu. Kolyesi sayesinde yeni yeni keşfettiği enerjiyle dolup taşıyor, bana hiç dokunmadan bedenimi havaya savuruyordu. Benim havada asılı kalmamı sağlıyordu.

“Bak, görüyor musun? Bizim gerçeğimiz bu William. Ben bir cadıyım, sense bir avcısın. Bana kabul ettirmeye çalıştığın şeyin, bu saydığım iki basit nedenden dolayı ne kadar imkânsız olduğunu biliyorsun. Ancak asıl sen kabullenemiyorsun,” diye kendi inandıklarının arkasında durmaya devam etti. Ancak uçuşan saçlarının önüne gelip durmasından dolayı onun yüzünü bile zar zor görebiliyordum.

“İnsan doğduğu yeri ve aileyi seçemiyor Cornelia,” diye beni duyabilmesi adına ben de sesimi yükselttim. O kendi doğrularını savunabiliyorsa ben de kendi inançlarımı savunabilmeliydim. “Babam veya içine doğduğum kültür beni avlanmaya zorluyor olabilir. Fakat ben, bunları reddettiğimi, ailemin geleneklerini geri çevirdiğimi sana defalarca kez belirttim.”

Benim bunu söylememle çevremizdeki rüzgâr hafifledi ve ben, biraz da olsa yere tekrardan yakınlaştım.

“Anlamıyorum. Beni yalnızca birkaç aydır tanıyorsun William. Ne ara ailenin geleneklerini geri çevireceğin, benim için bir geyiği feda etmeyi göze alacağın veya beni korumaya çalışarak babanla ters düşeceğin bir noktaya geldin? Ya da ne ara benimle bu konuşmayı yapmayı isteyecek kadar tanıdın beni? Tüm bunlar çok saçma, çok mantıksız,” diye yine gayet mantıklı ancak duygularla açıklanamayacak birkaç cümle kurdu.

Havadan uzanarak elini tuttum. Nefesi gitgide yavaşlıyor, yarattığı rüzgâr iyice diniyordu.

“Aynı soruları ben de kendime soruyorum. Hatta ortaya çıkan cevap beni de korkutuyor ama...”

“Ama...”

Devamında söyleyebileceğim cümleyi tahmin etmesi bile öfkmesini azaltmaya yeterli geliyordu.

Ah Corneilia...

Her şey açık açık gün yüzündeydi de kendisi zorlaştırıyordu işte...

Saniyeler içerisinde etrafımızdaki fırtına dindi ve Cornelia'nın kolyesinin ışığıysa hepten söndü. Artık havada süzölmüyordum, ayaklarım tamamen yere basıyordu.

“Seni bunca zamandır neden takip ettiğimi biliyor musun Cornelia?” diye usulca sordum. Bilmediğini belirtmek adına başımı sağa sola sallayarak cevap verdi. Artık son kozumu oynuyordum. Kızın ruhuna ulaşabilmek için elimde olan tüm kartları açıyordum.

“Amacım tabii ki de bir sapık gibi peşinde dolanmak değildi. Bunca aydır seni takip ediyordum. Çünkü benim dışımdaki başka bir avcı tarafından keşfedilmeyeceğinden, keşfedilirsen de sana onlar tarafından zarar verilmeyeceğinden ve başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmak istiyordum.”

Susup kaldı.

“Şu ana dek söylediklerimin senin içinde bir şey uyan-dırmadığını veya sana bir şey hissettirmedığını söylersen, seni bir daha asla rahatsız etmem,” diye cümlelerimi sonlandırdım.

Sonra şahit olduğum bir şeyden sonra bir an, yüzümde istemsizce ufak bir tebessüm belirdi.

Hemen, “Gerçi buna gerek yok, ben yanıtımı nasılsa alıyorum,” dedim.

“Ne o, yine zihnimi mi okuyorsun?”

“Hayır. Yanıtlayan zihnin değil, yanakların. Yanakların gerekli cevabı veriyor Cornelia,” diye gülümseyerek ekledim.

“Sen aksini ispatlamak adına sürekli mücadele etsen de titreyen gözlerin, pembeleşen yanakların ve kafandan geçen fikirlerin... Hepsi, bana baktığında ortak bir duyguda birleşiyor Cornelia. O duyguyu geri çevirerek tersleyen tek şey bana yansıttığın cümlelerin. Ama bir gün, o cümlelerinin de aynı duyguyu barındıracağına inanıyorum.

Söz veriyorum ki o zamana dek seni bekleyeceğim.”

-Kara Mezar-
William'ın Bakış Açısından:

Cornelia'nın alarminin çalmasıyla ikimiz de irkildik. Hemen, mezarlıkta ne görmesi gerektiğini biliyormuş gibi etrafına göz gezdirmeye koyuldu.

Uzaktaki bir adamı fark etmesiyle kedinin fareyi kovalamasından farksız odaklanmıştı ki, "Önemli bir şey konuşuyorduk Cornelia," dedim. Yine amacının ne olduğunun ise pek tabi farkındaydım. Eminim o adam, hayvanlara zarar veren insanlardan intikam alabilmek için hazırladığı listedeki diğer hedeflerinden birisiydi. "Ayrıca bunu yapmayı daha ne kadar sürdüreceksin? İnsanları cezalandırmanın sana düşmediğini ne zaman anlayacaksın?"

"İlk olarak daha fazla üzerinde tartışacağımız bir şey kalmadı," diye yanıtladı. "İkinci olarak ise artık bana ve işime karışmayı bırak."

Daha fazla konuşmakla vakit kaybetmeden adamın yanına sinsice yaklaşmayı sürdürdü. Adam bir mezar taşının başına oturduğundaysa, “Pardon, bir saniyenizi bana ayırabilir misiniz?” diye sesini olabildiğince incelterek planımı uygulamaya başladı. “Birini arıyorum da tanıyor musunuz, diye size soracaktım.”

Cebinden, üzerinde önümüzdeki o adamın resminin bulunduğu bir gazeteyi çıkararak itinayla adama uzattı.

“Kendisi para uğruna hayvanları bir mobilyaymış gibi boyatarak satan ve kendi zevkleri için onları öldürerek sokağa atan bir insan müsveddesi. Adı da Oliver, hatta *Hırsız* lakabı ile biliniyor. Daha önce kendisini hiç duymuş muydunuz?”

Oliver isimli bu adam, karşısında hayatında rastlayabileceği en ürkünç hayalete denk gelmiş gibi anında öyle korkmuş ve çekinmişti ki teni, içerisinde bulunduğumuz mezarlıkta denk gelebileceğimiz herhangi bir hayaletten bile daha fazla beyazlamıştı.

Oliver’ın göz bebekleri büyüyor, nefesi hızlanıyordu. Geri geri giden adımlarıyla bir yandan Cornelia’dan uzaklaşmaya, bir yandan da korunabilmek adına kollarını kendine siper etmeye çabaladı.

Bir anda var gücüyle koşmaya başlayarak arayı açmaya yeltendi. Cornelia ise yalnızca ellerini uzatarak Oliver’ı olduğu yere zımbaladı. Adam kolunu bile kıpırdatamaz hâle gelmişti.

Ardından sırt üstü yere düştü ve görünmez bir kuvvet tarafından çekiştiriliyormuş gibi yerde sürünerek önümü-

ze geldi. Belli ki Cornelia az önce kolyesinin parlamasının ardından yeni güçlere kavuşmuştu.

Tok bir sesle, “Boşuna direnme,” dedi adama. “Artık kaçabileceğin tek bir yer bile bulunmuyor.”

Derken diğer bir köşeden Eva belirdi. Aynı mezarlıkta olduğumuzu az daha unutuyordum. Dora ile Agnes ise görünürlerde yoktu. Acaba onlar nereye kaybolmuşlardı?

Eva’nın gözlerinin içi parlıyordu. Cornelia’nın sergilemekte olduğu duruma duyduğu memnuniyet fazlasıyla belliydi. Sanırım onunla empati kurmaktaydı. Sonuçta Cornelia’nın o anda girişimde bulunduğu eylemin bir benzerini de o, tacizcilerin üzerinde uyguluyordu.

Fakat bu düşündüğümüzün tam tersine bizleri fazlasıyla şaşırtacak bir çıkışta bulunup, “Bence bu adamı öldürmemeliyiz,” dedi Eva.

“Çünkü bu adam ölmeyi değil, sürünmeyi hak ediyor. İşkenceler içerisinde yaşayacağı uzun bir hayatı...”

İşte şimdi olmuştu.

Bir an Eva, adamı öldürmememizi istediğinde ummadığımız bir tepki verdiğinden dolayı Cornelia da ben de hayret içerisinde kalmıştık. Fakat tabii ki de o, Cornelia’dan daha acımasız davranıyordu. Tam da ondan beklenilebileceği üzere adamın hayatına son vermeyi değil, onu elinden geldiğince yaşatarak acı çektirmeyi arzuluyordu.

Tam o sırada ise Agnes çıkageldi ve Eva’nın bıraktığı yerden alarak, “Kimin ne kadar yaşaması gerektiğine bizler mi karar veriyoruz?” dedi. “Tüm bunlar yanlış ve

doğaya aykırı. Bizler bile böylesine kin ve intikam gibi küçük duygulara yenilirse, diğerlerini ya da birbirimizi nasıl korumamızı bekliyorsun? Gerçekten de içgüdülerine yenik düşen hayvanlar gibi mi davranacaksın Eva?”

Eva hiç durur muydu, hemen o pençeleri kadar keskin dilini dudaklarının arasından çıkararak, “Alegra’nın mezarlığında hiç yoktan onlarca, belki de yüzlerce çiçek yarattın Agnes. Yeteneklerini kullanarak çiçekler yaratıp onlara hayat vermek doğaya aykırı olmuyor da hayat almak mı aykırı oluyor?” dedi.

Agnes ise, “İkisi aynı şey mi?” diye kızın tersine gitmeyi sürdürüyordu.

“Bir yerde yeni bir şeyler yaratmaktan bahsediyorsun. Bir yerde ise bir şeyi tamamıyla yok etmekten. İkisini aynı kefeye nasıl koyabilirsin Eva? Hem deliliğe delilikle karşılık verdiğinde, laf atıp durduğun Malesandra’dan ne farkın kalacak?”

“Gerçek hayatta bu dediklerin böyle işlemiyor Agnes,” diye Eva da son kez parladı ve bununla ne demeye çalıştığını açıklamaya girişti. “Gerçek dünyada hakkını aramaktan geri kalırsan ve deliyle deli olmaktan çekinirsen, günün sonunda üzülen ancak sen olursun. Bazen sahiden de çok şansız durumların başrolünde oynamak zorunda kalıyor insan. İşte öyle durumlarda emin ol ki arzu ettiğin tek şey intikam oluyor.”

Resmen takımlara bölünmüşüz gibi her kafadan farklı bir ses çıkıyor, herkes kendi inandığı doğruları savunuyordu.

Bense yine, “Ben de Agnes’a katılıyorum,” diyerek kendimi tekrardan duruma dâhil etmeden duramadım. Çünkü ortada asıl değinilmesi gereken mevzudan kimse bahsetmiyordu. “Agnes’ın dediği gibi bu böyle nereye kadar gidecek Cornelia? Diğer insanlardan farklı yeteneklere sahipsin diye bu, onları böyle kullanarak suistimal etmeni gerektirmiyor.”

“Bir kere daha söylüyorum. Beni, böylesine iddialı cümlelerle yargılayacağın kadar tanımıyorsun William. Aksini zannettiğinin farkındayım ama inan bana, tanımıyorsun,” dedi.

“Hayır,” diye direttim. Zira hiç de öyle olmadığını gayet iyi biliyordum. “Bazen kendine gereğinden fazla güveniyorsun Cornelia. Daima başına bir şey gelmeyeceğinden veya yakalanmayacağından emin bir tavırda davranıyorsun. Fakat işlerin sarpa sarabileceğini hiç plana katmıyorsun. Seni umursayan ve kaybetmekten korkan kişileri hiç düşünmüyorsun.”

“Mesela?” diye ucu açık bir soru bıraktı. “Kimmiş beni kaybetmekten korkan o kişiler?”

“Benim,” diye basitçe cevapladım. “Sana bir şey olduğunda üzülmeceğimi iddia edersen, kendine yalan söylemiş olursun.”

Yine duymaktan kaçınacağı cümleleri sarf ettiğim için eli ayağı birbirine dolanıyor, nasıl bir tepki verebileceğini kestiremiyordu. Böyle durumlarda hep sergilediği

gibi yine sessiz kalmayı tercih ediyordu. Neyse ki Dora ortamdaki sessizliği bozmuştu da Cornelia'nın imdadına yetişmişti.

Dora, “Cornelia tarafından katledilmeyi, Malesandra gibi aşağılık bir mahlukat tarafından öldürülmeye yeğlerdim. Sonuçta dışarıda Malesandra gibi ucubeler dolandığı sürece bu adamı öldürmekle ona iyilik bile yapmış oluruz,” diyerek bitkin bitkin geldiğinde, hepimizin ağzı açık kalıyordu.

Demek ki ablası Alegra'nın ölümü Dora'yı, tahmin ettiğimizden bile daha çok etkilemişti ve hâlâ da etkilemeye devam ediyordu.

Normal şartlar altında hayvanlara zulmeden insanları Cornelia'nın cezalandırmasına tüm benliğiyle karşı çıkan ve haddimi aşmakla suçlayan Dora, tam tersi bir yaklaşım sergiliyordu. Kızın durmasını değil, adamın biletini kesmesini öneriyordu.

“Belki de hep haklıydın Cornelia. Belki de hiçbir zaman seni durdurmalıydım. O sayede Oliver gibi daha çok insanın hakkından gelebilirdin. Hatta keşke senin bu cezalandırma alışkanlığını daha fazla insan uyguluyor olsa. Belki de o sayede Malesandra gibi varlıklar da azalırdı. Bense ablamı, Alegra'yı kaybetmemiş olurdum.”

Dora'nın cümlelerine noktayı koymasıyla beraber bu anı kolluyormuşçasına, “Agnes ve William, üçe iki kaldınız,” dedi Eva. “O hâlde karar verilmiştir,” diyerek pençesini çıkardı. Yerde duran adamın yani Oliver'ın bacağına uzunca bir çizik açtı.

Adamın ılııyla yerinde seken Agnes, “Hayır!” diye ıkışarak bir yakarışta bulundu. Hemen yerden aldığı toprağı adamın bacağındaki o, anında kanamaya yüz tutan yarığın üzerine sürdü. Toprağı adamın bacağına yedirme-ye yeltenerek birtakım sözler fısıldamaya koyuldu.

Eva Agnes’in ne yaptığını anlayıp saniyesinde kızı geri itti. “Birini öldürmemizi engellemeni anlayabilirim ama böylesine bir adamın yarasını iyileştirmeyi denemek mi? Ciddi misin Agnes? Lütfen bu derece de saf olma ve abartma. Karikatür karakteri gibi davranıyorsun,” dedi. “Hem Dora bile bu meselede bizim yanımızda yer alıyor-ken, sana ne oluyor?”

“Dora sizin yanınızda yer almıyor,” diye yine en sonunda dayanamadım. Kızın aklının başında olmadığını nasıl fark edemezlerdi? İşlerine gelmediğı için daha yeni ölümü tatmış bir kızın önerilerini dikkate alıyorlardı. Hep mantığı savunan insanlar, mantıksız davranmak için sıra kolluyorlardı. Fakat buna izin veremezdim. “Dora’nın dediklerine neden takılıyorsunuz?” diye ıkıştım. “Görmüyor musunuz? Kız ablasının acısından kendinde bile değıl, ondan böyle şeyler saçmalıyor.”

“Erkek arkadaşına, biraz daha konuşmaya devam ederse o tatlı yüzünden geriye eser kalmayacağını belirt Cornelia,” diyerek dikkatimizi tekrardan, ellerindeki uzun ve keskin tırnaklarından birine çekti Eva.

Cornelia tam kendini kandırarak, “O benim erkek arkadaşım değıl,” diye çıkışıyordu ki “Pençeleri bulunan tek kişi sen değılsin,” diye ben de kendi tırnaklarımı çıkardım.

Agnes'in "YETER!" diye bağırmasıyla ise hepimiz sarsılıp ancak kendimize gelebildik.

"Bence de yeter," dedi Cornelia. Bir an kendisine hak verildiğini sanan Agnes, yüzüne sahici bir tebessüm yansıttı. Ancak Cornelia'nın cümlesinin devamı, "Ben de sana katılıyorum Eva. Bu iş fazlasıyla uzadı," diye getirince Agnes'in gülümsemesi anında solup gidiyordu.

Oliver'a iyice yaklaştı. Yine parmaklarını adamın yüzünde gezindirerek ruhunu çıkarmaya koyuluyordu ki Dora, Cornelia'yı bileğinden tutup yakaladığı gibi durdurdu. Oliver'ın dudaklarından çıkarak kızın ellerine dökülmeye başlamış ruhunu, adamın bedenine geri üfledi.

Doğal olarak Oliver, "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!" diye sonsuz bir minnettarlıkla Dora'ya şükranlarını sunuyordu ki kız, işaret parmağıyla bastırarak adamın ağzını kapadı.

Parmağını adamın ağzından çekmeden, "Senin için yapmadım," dedi Dora. "Bunu Cornelia için yapıyorum. Senin değil, seni öldürmesini engelleyerek Cornelia'nın ruhumu kurtarıyorum."

Sonrasında yeniden adama dönerek, "Git," dedi. "Fikrimi değiştirmeden git. Yalnız seni uyarıyorum. Bir daha herhangi bir hayvanın kılına dahi dokunduğunu duyarsam seni bulur ve kendi ellerimle yok ederim, anlıyor musun? Yanarak ve derinin eridiğinin kokusunu duyarak ölmeyi dilemezsin değil mi?"

Adam, kafasını sallayarak onayladığını gösterdi. Ardından dizleri titreye titreye kalkıp zar zor uzaklaşmaya çalıştı.

Havaysa gitgide siyaha dönüyordu. Bu normal bir karanlık değildi. Gökyüzü tamamıyla simsiyah bulutlarla kaplanıyor, aralarından sarkan gri renkteki şimşeklerle süsleniyordu. Âdeta bize, yaklaşmakta olan bir fırtınanın haberini veriyordu.

Zaten tam da öyle olmuştu. Çünkü dikkatimizin dağılmasını fırsat bilen adam, kaçmayı durdurup ilerideki mezarlardan birinin köşesinde yeniden bize döndü.

“Albus Ozbörn’un selamı var,” diye bağırıp arka cebinden bir silah çıkarttı Oliver ve Cornelia’ya doğrultarak bir el ateş etti.

Hemen öne doğru atılarak Cornelia’nın önüne geçmeye yeltendim ama yetişemedim.

Adamın silahından çıkan gümüş kurşunla vurulduğu anda bedeninin kontrolünü yitirerek kendisini benim kollarına bıraktı.

O an daha önce hiç hissetmediğim türden bir öfke hissediyordum. Damalarımın enjekte edilen bir zehirden farksız kanıma karışıyor ve bedenime yayılıyordu. Ancak boğazıma takılmış hüzünden dolayı daha fazla ilerleyemedim duruyordu.

Şu anda belki de en değer verdiğim kişi kanlar içerisinde kollarımdaydı.

Kurşun adeta onun değil, benim kalbime saplanmıştı.

O an her şey susuyordu ve yıldızların parıltısı kesiliyordu. Gecenin karanlığı çaresi olmayan bir dert gibi üzerime çöküyordu.

Kafamın içerisinde beliren onlarca sorunun içerisinde kaybolup gidiyordum. Hem onun son nefesini kurtarmak

hem de ona bunu yapanlardan intikam almak istiyordum.

Cornelia'nın o an ölebilmesi fikrinden kaçıyor ama aynı zamanda öyle bir şey yaşanırsa diye de buna neden olanlardan öç almanın planlarını yapıyordum. Zihnim karmakarışık bir duygu seline kapılmıştı.

Boğazımda kalan bir anıdan kurtulmak istercesine yutkundum. Ancak içerisinde düştüğüm çaresizlikten kurtulamıyordum. Öfke, hüznün, pişmanlık ve çaresizlik...

Tüm karanlık duyguları aynı anda yaşıyordum.

Cornelia'nın hikâyemde yarım kalan bir cümle olmasına izin veremezdim.

Hayır...

Evet, sesler duruyordu belki. Rüzgâr bile aramızdan çekiliyordu. Ancak Cornelia gitgide ışığı yiten bakışlarıyla bana kitlenmeye devam ediyordu.

Sevdiğim kız, bir daha hiç çıkmayacakmış gibi gözlerinin içinde kalıyordu.

-Teşekkür Mektubu-

Bundan sadece üç yıl öncesine kadar hayatımın karanlık sayılabilecek bir dönemindeydim. Çevrem, benim iyiliğimi düşündüğünü zannettiğim ama aslında içten içe tam tersini isteyen insanlarla doluydu. Ancak küçüklüğümünden beri süregelen “yazar” olma hayalimle bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Fakat ilk kitabım çıktığı andan itibaren, yalnızca üç sene gibi kısa bir süre içerisinde öyle çok şey değişti ki... Hâlâ her şey gerçek olamayacak kadar güzelmiş gibi geliyor.

Yazarlığın tatlı yanları yalnızca kitaplarınıza insanların şans vermesi, okuması veya imza günleri olmuyormuş. Bu süreçte bunu anladım. Sizlerle tanışmamı da sağlıyormuş.

Benden desteklerinizi esirgemeyerek hayallerimin peşinde koşmama devam etmemi sağladınız, beni hep motive ettiniz.

Aklımdaki evrenleri kaleme almayı her zaman düşünmüştüm. Fakat bu yola çıkarken böylesine güzel kalpli insanlarla tanışacağımı asla öngörememiştim. Yani aslında benim için mükemmel bir sürpriz oldunuz.

Hayatımı inanamayacağım kadar değiştiren, en büyük hayallerimin gerçek olmasını sağlayan ve yazdıklarınızı her gördüğümde beni ağlatacak kıvama getiren sizlere ayrı ayrı teşekkür ederim.

İyi ki varsınız, iyi ki sizleri tanımışım. Bana yaşattığınız her şey için sonsuza dek minnettar kalacağım.

-İthaf-

Bu kitabı, umudumu yitirmek üzere olduğum bir zamanda bana umut olarak hayallerime yeniden inanmamı sağlayan Beyza Sürmen'e,

Kurgularımı okurken verdiği komik tepkileriyle beni daima gülümsetmekle kalmayıp hayatımda tanıdığım en sahici insanlardan biri hâline gelmiş olan Dennis Soikan'a,

Yazarlığa ilk başladığım günden itibaren hep yanımda olarak benden desteğini hiçbir dönemde esirgememiş olan Marco'ya,

İlk beta grubu ve imza günü tecrübelerimi yaşatarak bana daima iyiliği dokunmuş olan Elf kız Selin Solaris'e,

Her şeyin bittiğini zannettiğim fazlasıyla karanlık bir dönemde ellerimden tutarak beni kanatları altına alan Merve Akyüz'e,

İkonik videolarıyla hepimizin gönlünde taht kurarak diğer gezegenlerde okurlar varsa bile onlara dahi ulaşmış olan Melisa Şentürk'e,

Bana taktığı “kurt bakışlı” lakabıyla benim hakkımda yaptığı tüm paylaşımlarında daima kocaman tebessüm etmemi sağlamış olan Sevcan'a,

“Keşfedilmemiş Cevherler” videosu gibi videolarıyla beni daha önce görmemiş insanların bile görmesini sağlayarak bana pek çok desteği geçmiş olan Adora Yağmur'a,

İlk kitabım çıktığı zamandaki hiçbir şey bilmeyen hâlimle attığım heyecanlı mesajlarıma yalnızca cevap vermekle kalmayıp bana her konuda destek olan Gaye Önel'e,

Bu kitabı en mükemmel hâline getirebilmem için bilgi ve tecrübeleriyle bana yol gösteren Mertcan Bey'e ve Tusem Hanım'a,

Bana şans vererek hayatımdaki en büyük hayallerimden birini gerçekleştirmemi sağlayan Orhan Bey'e,

Koridorlarında yürümeye başladığım ilk anda evimi bulduğumu hissettiren Ren Kitap'a,

Fikirleriyle bana ışık olan Aysima Hanım'a,

Hayalimdeki tasarımların hepsini, düşleyebileceğimden bile daha güzel hâlleriyle hayata getiren Zebart Design'a,

Benim için bir arkadaştan fazlası, bir kardeş hâline gelmiş olan Sumru'ya, Selen'e, Berrin'e, Zeynep'e, Batuhan'a,

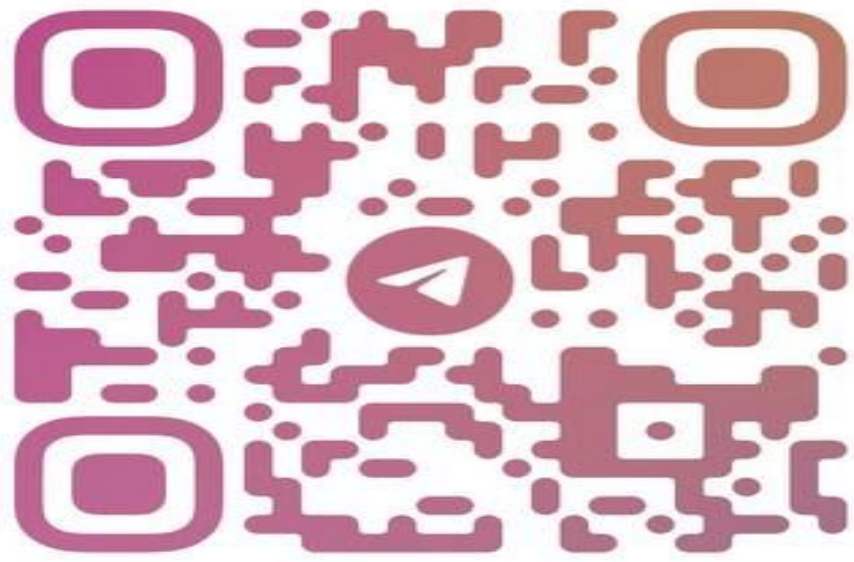
Her ne karar alırsam alayım arkasında durarak yazarlık serüvenim boyunca beni hep motive eden babama,

Beni büyülü evrenlerle tanıştıran ruhumdaki sihri ortaya çıkarmama ön ayak olmuş abime,

Evimizin şanslı olan canım kızımız Venus ve Bitsy'e,

Bana göre her şeyden daha önemli olan siz okurlarıma,

Son olarak ise benim için ondan daha değerli olan hiç kimsenin bulunmadığı şansıma, yani canım anneme ithaf ediyorum...

@AYISIGIKITAP